

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Γ'

1929

Αρ. 24 144

Παρουσία

ΦΑΝΕΡΩΣΑΤΕ ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΩΜΟΡΦΙΑ

Παριέσχετε τα έσωκαθίσματα άωδ τους οδόντας

Θέλετε να έχετε λευκότερους, υγιεινότερους οδόντας? Ίδου μία νέα μέθοδος όπως το έπιτυχτε.

Εάν ζητήτε νέαν ωμορφιά και νέα θέλητρα, δοκιμάσατε τον νέον τούτον τρόπον.

Ψάψατε τους οδόντας σας διά της γλώσσης, και θα αισθανθήτε την παρουσίαν επικαθίσματος· εν είδος ολισθηρού επιτομματος

Ερ' όσον τα επικαθίσματα ιερουούνται επί των οδόντων, το μειδιάρι σας είνε έστερημέ-

νον πάσης· χάριτος. Σήμερον έφευρέθη ή Πέφοντενι νέον είδος οδοντοπάστας. Αποσυνθέτει τα επικαθίσματα. Διατηρεί τους οδόντας στιλπνοτάτους.

Δοκιμάσατε την Πέφοντενι. Ίδετε πόσον καθαροί φαίνονται οι οδόντες σας κατόπιν χρήσεως. Όλίγων ημερών χρήσης της οδοντοπάστας ταύτης θα σας καταπείσῃ καθ' ολοκληρίαν περί της αποτελεσματικότητός της.

Αγοράσατε σήμερον την οδοντοπάσταν ταύτην.

Pepsodent ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ ΣΗΜΑ

ΠΕΨΟΝΤΕΝΤ ή νέα Αμερικανική οδοντοπάστα Γεν. Αντιπρόσωπος Π. ΠΕΡΟΓΛΟΥ, Πλατεία Όμονοίας 3-Αθήναι

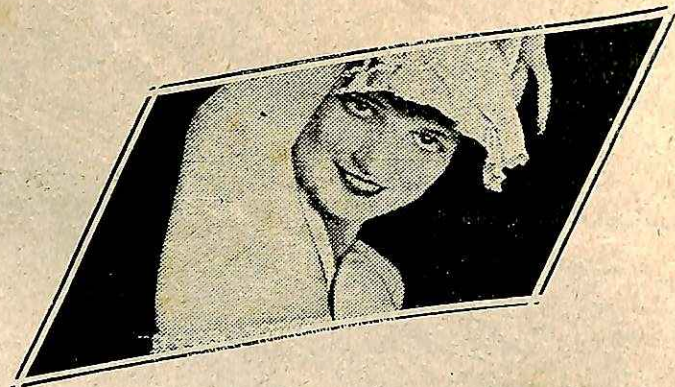
ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Ίδου έν μεταφράσει τί είπεν ό γνωστός μεγάλος χημικός της Γερμανίας Dr. Kurt Zimmermann κατά τον πρό ήμερών έν Βερολίνο λόγον του περί των Γερμανικών βαφών ύφασμάτων «ARTI»:

«Ός μία λίαν σοβαρά και σπουδαιότητα πρόδος της Γερμανικής Χημείας πρέπει να θεωρηθή και ή σύνθεσις των βαφών ύφασμάτων σήματος «ARTI», ή άφάνεστος έπιτυχία των όποιων έχει άπασχολήσει επί καιρόν τον παγκόσμιον τύπον. Τα συστατικά των βαφών «ARTI», ήτοι, δεν μάς είνε άπολύτως άγνωστά, διότι τό εργοστάσιον κρατεί άύστηρώς μυστικόν τό έν έκ των συστατικών τούτων. Κατόπιν όμως γενομένων κατ' έανάληψιν πειραμάτων άπεδείχθη ότι πάντως τα συστατικά των βαφών «ARTI» είνε τοιαύτα ώστε τό βαφόμενον ύφασμα άποδεδειγμένως να μην ύφίσταται την παραμικράν βλάβην, να προσλαμβάνη όνιν καινούργιος, να δύναται να πλένεται χωρίς τό ξεβάφη και να εκτίθεται εις τον ήλιον χωρίς να όφίσταται καμμίαν άπολύτως άλλοίωσιν του χρωματισμού. Λόγω των μεγάλων τούτων προτερημάτων ως και της άπλουστάτης χρήσεώς των, οι βαφαί «ARTI» κατέκτησαν κυριολεκτικώς τον κόσμο όλον. Η τοιαύτη έπιτυχία των βαφών «ARTI» επέφερε βεβαίως μεγάλον κλονισμόν εις τα βαφεύα, διότι σήμερον ό κόσμος δεν δίδει πλέον τά φορέματά του εις τα βαφεύα, αλλά τά βάφει μόνος του με βαφάς «ARTI».

Αί Γερμανικά βαφαί «ARTI» πωλούνται εις τα Φαρμακεία και τά Έμπορικά της συνοικίας σας.

Γενικός Αντιπρόσωπος μετά διαρκούς παρακαταθήκης ΠΕΤΡ. Α. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ — Αθήναι — Λέκκα 21α

POUR IDEAL

Έναντίον της υπερβολικής Εφιδρώσεως Δυσοσμίας Συγκαυμάτων

Ζητήσατέ το εις τα Φαρμακεία

Έκαστον κυτίον με οδηγίαν δραχμάς 12

ΠΑΡΘΗΚΗ Στοά Περματζόγλου 19 Αθήναι 26 Θνίκη

ΒΟΤΡΥΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΟΙΝΩΝ & ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Κεφάλαιον Μετοχικόν και Αποθεματικόν Δραχ. 111.000.000

Κεντρικόν Πρατήριον όδ. Αθηνάς 53

Οίνοι χύμα: (λευκοί, έρυθροί, γλυκοί, μισχοίτοι.

Οίνοι εις φιάλας: Έπιτραπέζιοι, έπιδόρπιοι, όρεκτικοί, τονωτικοί.

Βέρμου· έκ παλαιού Μοσχάτου οίνου Μαυροδάφνη άπαράμιλλος Παλαιών άπόσταγμα οίνου «ΒΟΤΡΥΣ» τύπου Κονιάκ

ΕΦΑΜΙΛΙΑΟΝ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΚΟΝΙΑΚ

Πωλούνται εις όλα τά μέντρα καταναλώσεως

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΑΓΙΑΣ ΑΝΝΗΣ 1500 μηνιαίως, τροφή, ύπνον, πλυστικά, Άχαρνών 48.

Τά προηγούμενα φύλλα της «Οικογενείας» τιμώνται δραχ. 3.

ΟΙΝΟΙ ΜΑΡΚΟ

Ο καλύτερος έπιτραπέζιος ΟΙΝΟΣ από σταφύλι ΣΑΒΑΤΙΑΝΟ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ ΜΕΣΟΓΕΙΩΝ ΛΕΥΚΟΣ

εις ΔΑΜΙΤΖΑΝΑΣ 1/2 και 5 όκάθων

ΡΕΤΣΙΝΑ ΤΟ

εις ΔΑΜΙΤΖΑΝΑΣ 1 όκάς και 100 δραμίων.

Η ΟΚΑ ΔΡΑΧ. 10

ΔΙΑΝΟΜΗ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ Άνω των 3 δαμιτζανών ΠΡΑΤΗΡΙΑ:

ΑΘΗΝΩΝ: ΣΤΟΑ ΠΕΡΜΑΤΖΟΓΛΟΥ 6

Τηλεφ. 14-74

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: ΝΟΤΑΡΑ 70 ΤΗΛ. 7-80

Οικωγένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1 ΑΜΕΡΙΚΗΣ . . . ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5 ΑΦΡΙΚΗΣ . . . ΣΕΛΙΝΙΑ 24 ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΪΚΟ . . . 24

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΟΝΣΤΑΝΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΥΡΙΑΚΗ 16 ΙΟΥΝΙΟΥ 1929

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7 ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5 ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52-03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»: Έν Αμερική Μ. D. STROMBOS 201 W. 85th Str New-York U.S.A., έν Αγγλίω Σουδάν ό κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ ΣΑΡΑΦΗΣ 12 Cheikh Soliman Facha, Alexandrie και έν Βελγίω Κογκό ό κ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ Γενικοί Πρόκτορες έν Αμερική διά την κατά φύλλον πώλησιν της «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» NEW YORK NEWS AGENCY General P.O. Box 497 NEW YORK CITY

Από Ότι Βαρεθ και Ακ να ΛΙΒΑΝΩΤΟΣ ΚΑΙ ΜΠΑΡΟΥΤΙ

Απαγορεύεται λοιπόν ή αύστηρά, ή δυσμενής; μουσική κριτική. Δ' ό το «Λεωμόυ, δι' άπειλάν, διά τριγμών τών όδών· άν, διά ροπάλευ!... Κάτι χειριστή συνέβη τελευταίως στέν μουσική κριτικό του «Ελληνικού Τάχυδρόμου», τών συμπαιδεστών συναδέλφω κ. Ιεργωγίτη. Ίπειση έγραψε με εί ικρίνειν και θαρρος την γνώμη του για κάποιον αυθεντή, τού άπηγόρευαν την είσοδον στέ δεκτρο όπου έδιδε τό ετέρα συναυλία, ήναγκαζθη να καταρύγη στέν σκοπον αστυφυλάκων, έδημιουργήδη όλόκληρη ντακατούρι. «Όστε λοιπόν... Μοιον λιβανώτες πρέπει να καίεται, για μο·σκεις, καλλιτέχνα, κα λιτέχνιδες και παντούς καμωδούς της τέχνης έν Ελλάδα; Κι' άν τούς μν ίση μπαρουτι; Άγριεύουν; Τόσο τό χειροτέρο όμως γι' αυτός; Γιατί καδι σκετικώς θέρυβος και άναμψ υμνύλκ είνε εις βάρος των. Άς τό καταλαβούν, διαβέβλ!...

ΧΑΛΙΑ

Αθηναίος βιβλιόφιλος και βιβλιοπώλης έδωκε σ' ό «Γαργεί των Έξωτερικών πάν ό, σπάνιον είρη εις Ελληνικήν παλαιάς ήνη μεριδας και περιουδική, γι' την έκθεσιν τού Τόπου, λούγνην πρό μνημόν στή Γερμανία. Ιο Ίλου· γείο έληγε τον ύπό ύπερ αιδών· τών έχρησιμοποιώ και τό έλατρεφε, μετά 8 10 μή α έλατρεφε, τοσαυταωμένον, με δι φοχα τσιγώτα κολλήμενα έάνω!... Γεγονός και αυτό, πό πείθει άπο ύψους τούς πολίτας· δι' ό ν πείθει να έμμοιτεύοντ ις δημοσίαις ή πού·ς. Γεγονός ή χρεοκρησικόν, ύμνηρον, άξιοδύκωρον και άξιοδύκωρον!...

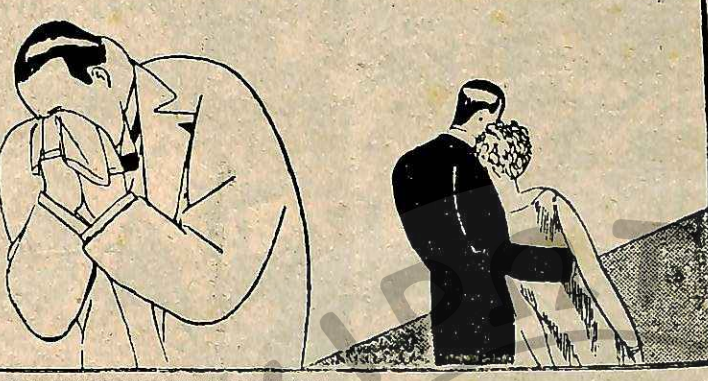
ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ ΚΑΙ ΚΕΡΑΣΙΑ

Παράγε; άφωνα φρούτα ή Έλλάς. Είνε φρουτοπαράγωγος, όσο λίγες, χώρες. Κι' όμως τά φρούτα έχουν γίνει άπροσπέλαστα γι' τον κοσμάκη. Είνε εύκολώτερο ν' αγοράσας ρουμπίνια παρά κεράσια! Στοιχίζου 35-40 δραχμάς την όκά!... Έται ό λαός δεν τά δοκιμάζει καν, τά άπολαμβάνουν οι πολυτάλαντοι κι' όσα μένον άπόλωλα — και μένουν μεγάλες ποσότητες έφάσιν δεν πολύ· χρησιμοποιούνται για τούς χοίρους!... Η παραφροσύνη αυτή, υόνον έν

ΠΕΝΝΙΕΣ

Έξαιρετικά αγαθήν έντύπωσιν έπροκάλεσεν εις τούς κριτικούς των δύο πόλεων ή εμφάνισις της νέας «κλούδας» των σκύλων. Δεν έχει καμμίαν άπολύτως σχέση με την παλαιάν, εκτός μόνον από τό όνομα, είνε δε καθαρή, εύρύχωρη και δεν βλέπει κανείς εις αυτήν τό φρικώδες θέαμα έχτοντάδων σκύλων συνοδουμένων, παρά τόν νόμον τού άδιαχωρήτου, μέσα σέ μία μικρή κλούδα, πού μόνον δέκα-είκοσι σκυλιά θα μπορούσε να χώρεση. Έπίσης και οι άμφοτέρω, άν

επιτρέπεται να τούς ονομάζουμε έτσι, είνε εύπροσείς, με εύπρόσωπον στολήν και πολύ περιποιητικοί προς τά... θύματα τους. Είνε και αυτό ένα δείγμα ότι αρχίζου να πολιτίζεμεθα, άν και σε πολλά άλλα ζητήματα μέγα χάσμα υάς χωρίζει από την ώραίαν αυτήν λέσιν... Ο καιρός, μολοντί μπήκαμε στέν Τούνο, εξακολουθεί να διατηρείται αρκετά δροσερός, προπάντων κατ' τα βράδια. Άς ευχθώμε όπως ή δροσερότης αυτή τού καιρού διατηρηθή με-

χει τού... Σεπτεμβρίου!... Άλλά τού τέτοιου τύχη!... Έλλάδι μπορούσε να σύμβη, όπου όλα γίνονται στραβά κι' άνάποδα!...

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ ΜΠΑΙΝ ΜΙΕΤ

Μαζδ' έφύγαν άπ' τό σπίτι Ό Ποσειδών κι' ή Αφροδίτη. Μαζδ' έκοιμήθησαν, Μαζδ' έμνήσανε, Μαζδ' έπάρω στις β' μέσ. Στις έπαφές και στις ματιές. Όπου γινόνταν όπωσ λέν Τό πανηγύρι τού Μανώλη, Φράστ! δίνει μια ή νεκρά Κι' έβω από τά νερά Βουτά τού Ποσειδώνος της Τό... πορτοφολί!... ΚΡΥΟΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΙ ΚΟΣΤΙΖΕΙ ΜΙΑ ΑΓΓΛΙΚΗ ΟΜΙΧΛΗ

Κανένας βέβαια δεν θα φαντάζεται ότι μία πυκνή όμυχλη, σαν κι' αυτές πού σκεπάζουν συχνά τό Λονδίνο, έχει, μαζδ' με τά δασύεσά της, και την καλή της όφι και ότι άπ' αυτήν ωφελούνται εξαιρετικά διάφοροι βιοήγαντες και πολλοί επαννενυστίαι. Έκτός από τά γενικά κέρδη πού έχουν κατ' τις όμυχλώδεις ήμέρες τ' αυτοκίνητα, τ' οτάμ και τ' λεωφορεία, καθώς και τ' ένοχοχεία και τ' κάρφενεία, λόγω της συρροής τού κόσμου σ' αυτά, αύξάνονται κατ' ένάμισον εκατομμύριο και πλέον την ήμεραν και ή εισπράξις των ένοστασιών πού παράγουσ γκάλ. Έπίσης και τ' ένοστάσια προς παραγωγή ήλεκτροικού ρεύματος κοστίζουν σε υλ'ονάγα ήμέρα όμυχλης ένα ως ένάμισον εκατομμύριο πενισσότερο· αλλά συνήθιστα κέρδη τους. Αυτό δε όφείλεται στέν ότι όλα τά σπίντα, τ' καταστήματα και τ' εργοστάσια είνε αναγκασμένα, λόγω τού έπικρατούντος έξ αιτίας της όμυχλης σκότους, να έχουν άναμμένο όλόκληρη την ήμερα φως. Έννοείται ότι, έπ' ατό αυτό, αύξάνει κατ' πολύ και ή καταπόνησις τού περπατάου και τ' ούκωτων. Μεγάλα κέρδη έχουν επίσης και οι ασφαλοποιοί, οι όποιοι, κατ' τις όμυχλώδεις ήμέρες, πούλουν κατ' εκατοντάδας τ' ασφάλια γι' την σ' ή κα και τά διάσσω φάρμακα έναντίον τού σαναού. Έπίσης και ή τών ένοστων αύξάνει κατ' τις ήμέρες τ' όμυχλης σε τέτοιο σημείο, ώστε με μενύλη δυσκολία μπορούν να άπεξέλθουν και να έπισκεφθούν όλοις τούς πονητισμένους πελάτες των. Ό γνωστός Άγγλος χημικός Θι-έλτον Νάβις έπιστολείσας ότι μι' όμυχλη στέν Λονδίνον έχει καταλάβη τά κέρδη τού αιώνα· γι' τούτο έξ γράφου Ροβέρτου Πόλλοχ με τόν τίτλο «Εξιδύλλιον στέν Άγρούς», ή ό ύπ' αριθ. 14 τού Λούσι Κέμπ Βελτ με τόν τίτλο «Πίσω από τό άστρα»

Η σημερινές εικόνες της Πινακοθήκης της «Οικογενείας» είνε έργα ή μέν ύπ' αριθ. 13 τού Γερμανού ζωγράφου Ροβέρτου Πόλλοχ με τόν τίτλο «Εξιδύλλιον στέν Άγρούς», ή ό ύπ' αριθ. 14 τού Λούσι Κέμπ Βελτ με τόν τίτλο «Πίσω από τό άστρα»

ODO-RO-NO GALA BLACHAS. Καθαριότης και οίκονομία ένδυμάτων ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Είδοποιήστε τον, παρακαλώ, ότι τον ζητάει ο ιππότης Γάστων ντε Σάνλεϋ.

Ο Ταπέν υπεχλήθη ταπεινά μπροστά του, του προσέφερε ένα κάθισμα, το οποίο εκείνος δεν εδέχθη και μπήκε στο δωμάτιο του λοχαγού Λά Ζονκιέρ, όπου βρισκόταν τώρα ο πόντος Ντυμπούα.

Ο Γάστων ετίναξε το χέρι απ' τα παπούτσια και τον μανδύα του κι' άρχισε να κυττάζει τις εικόνες των τοίχων.

— Ύστερα από πέντε λεπτά ο Ταπέν ξαναφάνηκε λέγοντας:

— Ο κύριος λοχαγός είνε εις τις διαταγές του ιππότη ντε Σάνλεϋ.

Ο Γάστων έμπηκε στο δωμάτιο, το οποίο φαινόταν πραγματικώς απ' τη διασκευή του ότι άνηκε σε στρατιωτικόν.

Απ' την πρώτη ματιά που έβριζε στο λοχαγό — ή μάλλον στον μεταμφιεσμένο σε λοχαγό Ντυμπούα — βέβαια έμεινε και τόσο εύχαριστημένος. Συνωμότης ο άνθρωπος αυτός!... Λοχαγός, παλληκαράς, πολεμιστής αυτός!

Ήταν ξεραχικιανός, με φουσκωμένη μύτη και πονηρά μάτια, φορούσε στολή ξεφτισμένη και το ξίφος του ήταν δυσανάλογο με το σώμα του.

Αυτός λοιπόν ήταν ο περίφημος λοχαγός, προς τον οποίον ο Πονταλέκ και οι άλλοι συνωμότες τον είχαν συμβουλευσει να φέρεται με μεγάλο σεβασμό;

Εκείνος, μόλις τον είδε να μπαίνει, σηκώθηκε να τον υποδεχθή.

— Έχω την τιμή να δηλώω προς το λοχαγό Λά Ζονκιέρ, ρώτησε άμείλιτος ο Γάστων.

— Μάλιστα, στόν ιδιον. Και εγώ προς τον ιππότην Γάστωνα ντε Σάνλεϋ;

— Μάλιστα, κύριε, αποκρίθηκε ο άλλος.

— Έχετε μαζί σας κανένα διακριτικό σημείο; ρώτησε ο ψευτολοχαγός.

— Μάλιστα, αυτό το μισό χρυσό νόμισμα.

— Να και το άλλο μισό, είπε ο Ντυμπούα.

Κι' όταν έφεραν κοντά τα δύο κομμάτια, είδαν πως εφ'ήρμυζαν τή ένα με τ' άλλο ακριβώς.

— Α, έχω και κάτι άλλο, είπε ο Γάστων βγάζοντας απ' την τσέπη του ένα κομμάτι χρυσί, κομμένο σε ξεχωριστό σήμα, απάνω στο οποίο ήταν γραμμένο το όνομα του λοχαγού Λά Ζονκιέρ.

Ο Ντυμπούα έβγαλε επίσης απ' την τσέπη του ένα άλλο κομμάτι χρυσί και το παρέβλε με κείνο του νέου.

Επειτα παρουσίασαν και τα χρυσοφύλλα τους που έμειναν καταπληκτικά.

— Και τώρα, ρώτησε ο Γάστων. — Τώρα μπορούμε να μιλήσουμε ελεύθερα για τις υποθέσεις μας, ήπνευσε ο Ντυμπούα.

— Ναι, αλλά εμένα πέντε μέρες σ' αυτό το μέρος ότι δεν θά μ' άκούση κανείς;

— Μείνετε ήσυχοι γι' αυτό, ήπνευσε μου φίλε.

— Τότε άς αρχίσουμε.

Ο ψευτο-Λά Ζονκιέρ, δηλαδή ο Ντυμπούα, γέμισε τή ένα ποτήρι κι' ενώ έτοιμαζόταν να γεμίση και τή άλλα, ο Γάστων τον εμπόδιζε απλώνοντας τή χέρι του.

Ο Ντυμπούα δεν μπόρεσε να κρύψη ένα μορφαρισμένο δασυσεκέας σ' αυτή τή χειρονομία του συντρόφου του, αλλά γρήγορα

μόλις τώρα που ανέβησαν να συνεννοηθώ με τους φίλους των από Παρίσι κι' αφού λάβω οδηγίες από τον βασιλιά ντε Βαλιέρ, που μόλις γύρισε απ' την Ισπανία, να τις μεταβιβάσω στον δούκα ντε Όλβας, πρόκτορα εν Παρίσι της Αυτού Μεγαλειότητος, και να πάρω τή συγκατάθεσή του.

— Και σε τί μπορώ να σάς φανώ χρήσιμος εγώ; ρώτησε ο Ντυμπούα, σαν να άμφέβαλε ακόμα για τήν ταυτότητα του ιππότη.

— Θα με παρουσιάσετε στον δούκα, Δέν έχω δυό άφες που έφτασα στο Παρίσι. Πρώτα πήγα στον κύριο ντε Βαλιέρ κι' ύστερα ήρθα σε σάς, όπως βλέπετε.

— Θα με παρουσιάσετε στον δούκα, Δέν έχω δυό άφες που έφτασα στο Παρίσι. Πρώτα πήγα στον κύριο ντε Βαλιέρ κι' ύστερα ήρθα σε σάς, όπως βλέπετε.

— Θα με παρουσιάσετε στον δούκα, Δέν έχω δυό άφες που έφτασα στο Παρίσι. Πρώτα πήγα στον κύριο ντε Βαλιέρ κι' ύστερα ήρθα σε σάς, όπως βλέπετε.

— Θα με παρουσιάσετε στον δούκα, Δέν έχω δυό άφες που έφτασα στο Παρίσι. Πρώτα πήγα στον κύριο ντε Βαλιέρ κι' ύστερα ήρθα σε σάς, όπως βλέπετε.

— Θα με παρουσιάσετε στον δούκα, Δέν έχω δυό άφες που έφτασα στο Παρίσι. Πρώτα πήγα στον κύριο ντε Βαλιέρ κι' ύστερα ήρθα σε σάς, όπως βλέπετε.

— Θα με παρουσιάσετε στον δούκα, Δέν έχω δυό άφες που έφτασα στο Παρίσι. Πρώτα πήγα στον κύριο ντε Βαλιέρ κι' ύστερα ήρθα σε σάς, όπως βλέπετε.

— Θα με παρουσιάσετε στον δούκα, Δέν έχω δυό άφες που έφτασα στο Παρίσι. Πρώτα πήγα στον κύριο ντε Βαλιέρ κι' ύστερα ήρθα σε σάς, όπως βλέπετε.

— Θα με παρουσιάσετε στον δούκα, Δέν έχω δυό άφες που έφτασα στο Παρίσι. Πρώτα πήγα στον κύριο ντε Βαλιέρ κι' ύστερα ήρθα σε σάς, όπως βλέπετε.

— Θα με παρουσιάσετε στον δούκα, Δέν έχω δυό άφες που έφτασα στο Παρίσι. Πρώτα πήγα στον κύριο ντε Βαλιέρ κι' ύστερα ήρθα σε σάς, όπως βλέπετε.

— Θα με παρουσιάσετε στον δούκα, Δέν έχω δυό άφες που έφτασα στο Παρίσι. Πρώτα πήγα στον κύριο ντε Βαλιέρ κι' ύστερα ήρθα σε σάς, όπως βλέπετε.

— Θα με παρουσιάσετε στον δούκα, Δέν έχω δυό άφες που έφτασα στο Παρίσι. Πρώτα πήγα στον κύριο ντε Βαλιέρ κι' ύστερα ήρθα σε σάς, όπως βλέπετε.

— Θα με παρουσιάσετε στον δούκα, Δέν έχω δυό άφες που έφτασα στο Παρίσι. Πρώτα πήγα στον κύριο ντε Βαλιέρ κι' ύστερα ήρθα σε σάς, όπως βλέπετε.

— Θα με παρουσιάσετε στον δούκα, Δέν έχω δυό άφες που έφτασα στο Παρίσι. Πρώτα πήγα στον κύριο ντε Βαλιέρ κι' ύστερα ήρθα σε σάς, όπως βλέπετε.

— Θα με παρουσιάσετε στον δούκα, Δέν έχω δυό άφες που έφτασα στο Παρίσι. Πρώτα πήγα στον κύριο ντε Βαλιέρ κι' ύστερα ήρθα σε σάς, όπως βλέπετε.

— Θα με παρουσιάσετε στον δούκα, Δέν έχω δυό άφες που έφτασα στο Παρίσι. Πρώτα πήγα στον κύριο ντε Βαλιέρ κι' ύστερα ήρθα σε σάς, όπως βλέπετε.

— Θα με παρουσιάσετε στον δούκα, Δέν έχω δυό άφες που έφτασα στο Παρίσι. Πρώτα πήγα στον κύριο ντε Βαλιέρ κι' ύστερα ήρθα σε σάς, όπως βλέπετε.

— Θα με παρουσιάσετε στον δούκα, Δέν έχω δυό άφες που έφτασα στο Παρίσι. Πρώτα πήγα στον κύριο ντε Βαλιέρ κι' ύστερα ήρθα σε σάς, όπως βλέπετε.

— Θα με παρουσιάσετε στον δούκα, Δέν έχω δυό άφες που έφτασα στο Παρίσι. Πρώτα πήγα στον κύριο ντε Βαλιέρ κι' ύστερα ήρθα σε σάς, όπως βλέπετε.

— Θα με παρουσιάσετε στον δούκα, Δέν έχω δυό άφες που έφτασα στο Παρίσι. Πρώτα πήγα στον κύριο ντε Βαλιέρ κι' ύστερα ήρθα σε σάς, όπως βλέπετε.

— Θα με παρουσιάσετε στον δούκα, Δέν έχω δυό άφες που έφτασα στο Παρίσι. Πρώτα πήγα στον κύριο ντε Βαλιέρ κι' ύστερα ήρθα σε σάς, όπως βλέπετε.

— Θα με παρουσιάσετε στον δούκα, Δέν έχω δυό άφες που έφτασα στο Παρίσι. Πρώτα πήγα στον κύριο ντε Βαλιέρ κι' ύστερα ήρθα σε σάς, όπως βλέπετε.

— Θα με παρουσιάσετε στον δούκα, Δέν έχω δυό άφες που έφτασα στο Παρίσι. Πρώτα πήγα στον κύριο ντε Βαλιέρ κι' ύστερα ήρθα σε σάς, όπως βλέπετε.

— Θα με παρουσιάσετε στον δούκα, Δέν έχω δυό άφες που έφτασα στο Παρίσι. Πρώτα πήγα στον κύριο ντε Βαλιέρ κι' ύστερα ήρθα σε σάς, όπως βλέπετε.

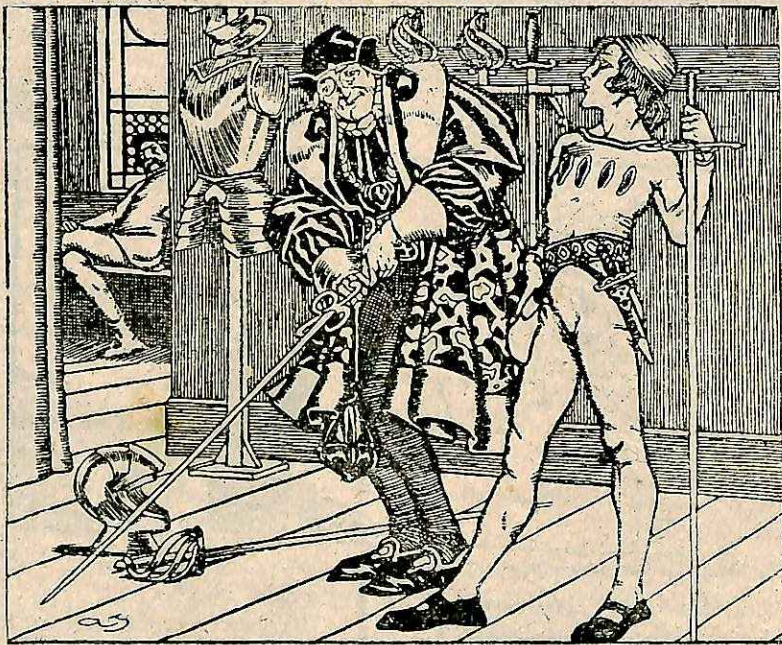
— Θα με παρουσιάσετε στον δούκα, Δέν έχω δυό άφες που έφτασα στο Παρίσι. Πρώτα πήγα στον κύριο ντε Βαλιέρ κι' ύστερα ήρθα σε σάς, όπως βλέπετε.

— Θα με παρουσιάσετε στον δούκα, Δέν έχω δυό άφες που έφτασα στο Παρίσι. Πρώτα πήγα στον κύριο ντε Βαλιέρ κι' ύστερα ήρθα σε σάς, όπως βλέπετε.

— Θα με παρουσιάσετε στον δούκα, Δέν έχω δυό άφες που έφτασα στο Παρίσι. Πρώτα πήγα στον κύριο ντε Βαλιέρ κι' ύστερα ήρθα σε σάς, όπως βλέπετε.

— Θα με παρουσιάσετε στον δούκα, Δέν έχω δυό άφες που έφτασα στο Παρίσι. Πρώτα πήγα στον κύριο ντε Βαλιέρ κι' ύστερα ήρθα σε σάς, όπως βλέπετε.

— Θα με παρουσιάσετε στον δούκα, Δέν έχω δυό άφες που έφτασα στο Παρίσι. Πρώτα πήγα στον κύριο ντε Βαλιέρ κι' ύστερα ήρθα σε σάς, όπως βλέπετε.

Στο γηρα ο νεύο μου όρείλω την άνατροφή μου και την τέχνη στο σπιτό

πύρε χαρούμενο ύφος για να τού κερδίσει τήν εμπιστοσύνη. Ο Γάστων φαινόταν σκεπτικός. Έπι τέλους άνοιξε το στόμα του κι' είπε:

— Λοχαγέ, είνε φρόνιμο, νομίζω, όταν κανείς αναλαμβάνει μια ύποθεσι σαν τή δική μας, όπου διακινδυνεύεται ή ζωή του, να γνωρίσει καλά τους συντρόφους του. Σε σάς με σύστησαν οι κύριοι Μονλουί, Ταλουέ, Γουεδι και Πονταλέκ. Γνωρίζετε τήν οικογένεια και τήν κοινωνική θέσι μου.

— Από τόν γηραιό θεό μου, στόν όποιον όφείλω τήν άνατροφή μου, τήν τέχνη μου στο σπαθί και στο όπλα γενικώς, εκληρόνησα τή μίσος κατά τού Αντιβασιλέως, έλασα μάλιστα μέ-

ρος στήν όργα νωσι που ιδρύθη πό τών έτών στή. Κεστάνη και ή όποι στέφεται έναντίον του. Οι συνω-

— Λοιπόν, άρχισε ο Ντυμπούα, καθώς έζερε, όνομάζομαι Λά Ζονκιέρ. Ο πατέρας μου ήταν κι' αυτός άξιωματικός σαν έμένα. Πρέπει να γνωρίζετε όμως ότι με τή επάγγελμα αυτό άποκα-

κναις άρκετή όδα και έλαχιστα. Η μόνη περιουσία που μου άφησε πα-

— Μά μόνη παράκλησι έχω να τας κάνω, λοχαγέ, είπε ο Γάστων. Θέλω να με παρουσιάσετε στόν δούκα, γιατί μονάχα σ' αυτόν έχω τήν έντολή να φανερώσω όλες τις λεπτομέρειες και να παραδώσω τή γραμμάτια τού βασιλέως ντε Βαλιέρ. Δέν μπορώ κατ' ούδένά λόγον να παραβώ τις έντολές που έχω λάβει και τή δέν εδέχθηκα να τής δώσω τή φι-

— Μά μόνη παράκλησι έχω να τας κάνω, λοχαγέ, είπε ο Γάστων. Θέλω να με παρουσιάσετε στόν δούκα, γιατί μονάχα σ' αυτόν έχω τήν έντολή να φανερώσω όλες τις λεπτομέρειες και να παραδώσω τή γραμμάτια τού βασιλέως ντε Βαλιέρ. Δέν μπορώ κατ' ούδένά λόγον να παραβώ τις έντολές που έχω λάβει και τή δέν εδέχθηκα να τής δώσω τή φι-

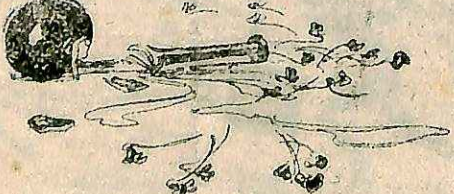
— Μά μόνη παράκλησι έχω να τας κάνω, λοχαγέ, είπε ο Γάστων. Θέλω να με παρουσιάσετε στόν δούκα, γιατί μονάχα σ' αυτόν έχω τήν έντολή να φανερώσω όλες τις λεπτομέρειες και να παραδώσω τή γραμμάτια τού βασιλέως ντε Βαλιέρ. Δέν μπορώ κατ' ούδένά λόγον να παραβώ τις έντολές που έχω λάβει και τή δέν εδέχθηκα να τής δώσω τή φι-

— Μά μόνη παράκλησι έχω να τας κάνω, λοχαγέ, είπε ο Γάστων. Θέλω να με παρουσιάσετε στόν δούκα, γιατί μονάχα σ' αυτόν έχω τήν έντολή να φανερώσω όλες τις λεπτομέρειες και να παραδώσω τή γραμμάτια τού βασιλέως ντε Βαλιέρ. Δέν μπορώ κατ' ούδένά λόγον να παραβώ τις έντολές που έχω λάβει και τή δέν εδέχθηκα να τής δώσω τή φι-

— Μά μόνη παράκλησι έχω να τας κάνω, λοχαγέ, είπε ο Γάστων. Θέλω να με παρουσιάσετε στόν δούκα, γιατί μονάχα σ' αυτόν έχω τήν έντολή να φανερώσω όλες τις λεπτομέρειες και να παραδώσω τή γραμμάτια τού βασιλέως ντε Βαλιέρ. Δέν μπορώ κατ' ούδένά λόγον να παραβώ τις έντολές που έχω λάβει και τή δέν εδέχθηκα να τής δώσω τή φι-

— Μά μόνη παράκλησι έχω να τας κάνω, λοχαγέ, είπε ο Γάστων. Θέλω να με παρουσιάσετε στόν δούκα, γιατί μονάχα σ' αυτόν έχω τήν έντολή να φανερώσω όλες τις λεπτομέρειες και να παραδώσω τή γραμμάτια τού βασιλέως ντε Βαλιέρ. Δέν μπορώ κατ' ούδένά λόγον να παραβώ τις έντολές που έχω λάβει και τή δέν εδέχθηκα να τής δώσω τή φι-

— Μά μόνη παράκλησι έχω να τας κάνω, λοχαγέ, είπε ο Γάστων. Θέλω να με παρουσιάσετε στόν δούκα, γιατί μονάχα σ' αυτόν έχω τήν έντολή να φανερώσω όλες τις λεπτομέρειες και να παραδώσω τή γραμμάτια τού βασιλέως ντε Βαλιέρ. Δέν μπορώ κατ' ούδένά λόγον να παραβώ τις έντολές που έχω λάβει και τή δέν εδέχθηκα να τής δώσω τή φι-

(Ακολουθεί)

ΠΥΡΓΟΓΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ RAMON DEL VALLE INCLAN

ΣΤΑΛΑΓΜΑΤΙΑ, ΣΤΑΛΑΓΜΑΤΙΑ...

— Πώς τού μιλάει!

— Τότε ή γιαγιά μου με φίλησε φιθυρίζοντας:

— Προσευχήσου γι' αυτόν, παιδάκι μου.

Και ή δυό γρηές άρχισαν πάλι να μιλούν. Αύτην τήν φορά όμως άκούγαμε τή λόγια τους. Μιλούσαν για τόν πατέρα μου, τόν όποιον οι επαναστάτες τόν είχαν συλλάβει και τόν είχαν κλείσει στίς φυλακές τού Σαντιάγο. Ακούγοντας τίς συνομιλίες τους, συγκινήθηκα τόσο, ώστε έκρυφα τή πρόσωπό μου στήν άγκαλιά τής μητέρας μου, ή όποια με φιλούσε με άγωνία φιθυρίζοντας:

— Δυστυχία μας, παιδάκι μου!

— Άλλη δυστυχία μάς περιμένει.

Τότε ή Ντόννα Σολεντάντ άφίονοντας για μια στιγμή τή πλέξιμο, φθόγγε με μια προφητική φωνή:

— Καμιά δυστυχία δέν απειλεί τόν σύζυγό σου!

— Η γιαγιά μου άναστήναζε με άνακούφισι και απε στή μητέρα μου:

— Πλησίασε τή παιδί.

— Άλλά εγώ κραμάσθηκα κλαίγοντας στή λαίμη τής μητέρας μου και φωνάζοντας:

— Όχι, δέν θέλω νάρω κοντά, φοβάμαι!...

Δέν θέλω νάρω κοντά.

Η μητέρα μου με χάιδευε, αλλά τόσο νευρικά, που μ' έκανε να υποφέρω.

Συγγενών ω, γυρίζετε τας

— Κόριε, δέν θέλω νάρω κοντά, φοβάμαι!...

— Μή με βασανίζετε! Πέστε μου τί έπαθε ο άντρας μου; Έχω άκατό θάρρος για να μάθω τήν αλήθειαν...

— Μή με βασανίζετε! Πέστε μου τί έπαθε ο άντρας μου; Έχω άκατό θάρρος για να μάθω τήν αλήθειαν...

— Μή με βασανίζετε! Πέστε μου τί έπαθε ο άντρας μου; Έχω άκατό θάρρος για να μάθω τήν αλήθειαν...

— Μή με βασανίζετε! Πέστε μου τί έπαθε ο άντρας μου; Έχω άκατό θάρρος για να μάθω τήν αλήθειαν...

— Μή με βασανίζετε! Πέστε μου τί έπαθε ο άντρας μου; Έχω άκατό θάρρος για να μάθω τήν αλήθειαν...

— Μή με βασανίζετε! Πέστε μου τί έπαθε ο άντρας μου; Έχω άκατό θάρρος για να μάθω τήν αλήθειαν...

— Μή με βασανίζετε! Πέστε μου τί έπαθε ο άντρας μου; Έχω άκατό θάρρος για να μάθω τήν αλήθειαν...

— Μή με βασανίζετε! Πέστε μου τί έπαθε ο άντρας μου; Έχω άκατό θάρρος για να μάθω τήν αλήθειαν...

— Μή με βασανίζετε! Πέστε μου τί έπαθε ο άντρας μου; Έχω άκατό θάρρος για να μάθω τήν αλήθειαν...

— Μή με βασανίζετε! Πέστε μου τί έπαθε ο άντρας μου; Έχω άκατό θάρρος για να μάθω τήν αλήθειαν...

— Μή με βασανίζετε! Πέστε μου τί έπαθε ο άντρας μου; Έχω άκατό θάρρος για να μάθω τήν αλήθειαν...

— Μή με βασανίζετε! Πέστε μου τί έπαθε ο άντρας μου; Έχω άκατό θάρρος για να μάθω τήν αλήθειαν...

— Μή με βασανίζετε! Πέστε μου τί έπαθε ο άντρας μου; Έχω άκατό θάρρος για να μάθω τήν αλήθειαν...

— Μή με βασανίζετε! Πέστε μου τί έπαθε ο άντρας μου; Έχω άκατό θάρρος για να μάθω τήν αλήθειαν...

— Μή με βασανίζετε! Πέστε μου τί έπαθε ο άντρας μου; Έχω άκατό θάρρος για να μάθω τήν αλήθειαν...

— Μή με βασανίζετε! Πέστε μου τί έπαθε ο άντρας μου; Έχω άκατό θάρρος για να μάθω τήν αλήθειαν...

— Μή με βασανίζετε! Πέστε μου τί έπαθε ο άντρας μου; Έχω άκατό θάρρος για να μάθω τήν αλήθειαν...

— Δέν μπορούμε να τή μάθουμε, — Θα δοκιμάσουμε.

Επί πολλή ώρα απόλυτη σιωπή επικράτησε στό δωμάτιο. Έγώ, χωμένος στήν άγκαλιά τής μητέρας μου, έκύτταζα με μάτια φοβισμένα τήν Ντόννα Σολεντάντ και έτρεμα. Τό σαλόνι ήταν σχεδόν βυθισμένο στή σκοτάδι. Μά έξω στό δρόμο άκούγονταν τή βιολή ενός τυφλού και πέρα μακριά ή καμπάνες ενός μοναστηριού καλογραίων έσήμαιναν τόν έσπερινό.

Η Ντόννα Σολεντάντ σηκώθηκε απ' τόν σόφα και, βαδίζοντας άδύρυντα, πήγε στήν πύ μακρινή, γωνία τού σαλονιού, όπου δέν τήν βλέπαμε σχεδόν καθόλου. Τό μόνο που είδαμε ήταν τή χέρι της που τή είχε σηκώσει ο πατέρας μου για να δραπετεύσει... Η μητέρα μου, άν και δέν έβλεπε τίποτε, με έφίγγε φοβισμένη στήν άγκαλιά της. Τής έδειξε τότε τόν καφέ, με έφίγγε φοβισμένη στήν άγκαλιά της. Τής έδειξε τότε τόν καφέ, με έφίγγε φοβισμένη στήν άγκαλιά της. Τής έδειξε τότε τόν καφέ, με έφίγγε φοβισμένη στήν άγκαλιά της.

Η Ντόννα Σολεντάντ σηκώθηκε απ' τόν σόφα και, βαδίζοντας άδύρυντα, πήγε στήν πύ μακρινή, γωνία τού σαλονιού, όπου δέν τήν βλέπαμε σχεδόν καθόλου. Τό μόνο που είδαμε ήταν τή χέρι της που τή είχε σηκώσει ο πατέρας μου για να δραπετεύσει... Η μητέρα μου, άν και δέν έβλεπε τίποτε, με έφίγγε φοβισμένη στήν άγκαλιά της. Τής έδειξε τότε τόν καφέ, με έφίγγε φοβισμένη στήν άγκαλιά της.

Η Ντόννα Σολεντάντ σηκώθηκε απ' τόν σόφα και, βαδίζοντας άδύρυντα, πήγε στήν πύ μακρινή, γωνία τού σαλονιού, όπου δέν τήν βλέπαμε σχεδόν καθόλου. Τό μόνο που είδαμε ήταν τή χέρι της που τή είχε σηκώσει ο πατέρας μου για να δραπετεύσει... Η μητέρα μου, άν και δέν έβλεπε τίποτε, με έφίγγε φοβισμένη στήν άγκαλιά της. Τής έδειξε τότε τόν καφέ, με έφίγγε φοβισμένη στήν άγκαλιά της.

Η Ντόννα Σολεντάντ σηκώθηκε απ' τόν σόφα και, βαδίζοντας άδύρυντα, πήγε στήν πύ μακρινή, γωνία τού σαλονιού, όπου δέν τήν βλέπαμε σχεδόν καθόλου. Τό μόνο που είδαμε ήταν τή χέρι της που τή είχε σηκώσει ο πατέρας μου για να δραπετεύσει... Η μητέρα μου, άν και δέν έβλεπε τίποτε, με έφίγγε φοβισμένη στήν άγκαλιά της. Τής έδειξε τότε τόν καφέ, με έφίγγε φοβισμένη στήν άγκαλιά της.

Η Ντόννα Σολεντάντ σηκώθηκε απ' τόν σόφα και, βαδίζοντας άδύρυντα, πήγε στήν πύ μακρινή, γωνία τού σαλονιού, όπου δέν τήν βλέπαμε σχεδόν καθόλου. Τό μόνο που είδαμε ήταν τή χέρι της που τή είχε σηκώσει ο πατέρας μου για να δραπετεύσει... Η μητέρα μου, άν και δέν έβλεπε τίποτε, με έφίγγε φοβισμένη στήν άγκαλιά της. Τής έδειξε τότε τόν καφέ, με έφίγγε φοβισμένη στήν άγκαλιά της.

Η Ντόννα Σολεντάντ σηκώθηκε απ' τόν σόφα και, βαδίζοντας άδύρυντα, πήγε στήν πύ μακρινή, γωνία τού σαλονιού, όπου δέν τήν βλέπαμε σχεδόν καθόλου. Τό μόνο που είδαμε ήταν τή χέρι της που τή είχε σηκώσει ο πατέρας μου για να δραπετεύσει... Η μητέρα μου, άν και δέν έβλεπε τίποτε, με έφίγγε φοβισμένη στήν άγκαλιά της. Τής έδειξε τότε τόν καφέ, με έφίγγε φοβισμένη στήν άγκαλιά της.

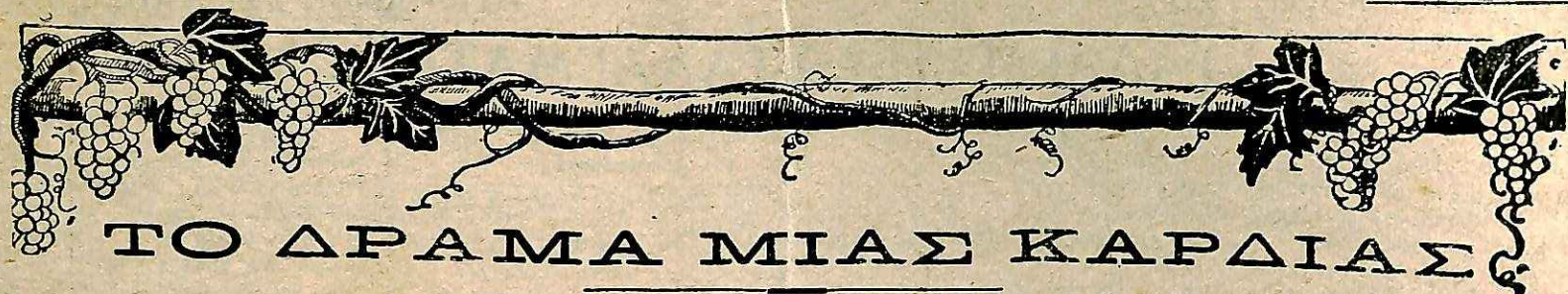
Η Ντόννα Σολεντάντ σηκώθηκε απ' τόν σόφα και, βαδίζοντας άδύρυντα, πήγε στήν πύ μακρινή, γωνία τού σαλονιού, όπου δέν τήν βλέπαμε σχεδόν καθόλου. Τό μόνο που είδαμε ήταν τή χέρι της που τή είχε σηκώσει ο πατέρας μου για να δραπετεύσει... Η μητέρα μου, άν και δέν έβλεπε τίποτε, με έφίγγε φοβισμένη στήν άγκαλιά της. Τής έδειξε τότε τόν καφέ, με έφίγγε φοβισμένη στήν άγκαλιά της.

Η Ντόννα Σολεντάντ σηκώθηκε απ' τόν σόφα και, βαδίζοντας άδύρυντα, πήγε στήν πύ μακρινή, γωνία τού σαλονιού, όπου δέν τήν βλέπαμε σχεδόν καθόλου. Τό μόνο που είδαμε ήταν τή χέρι της που τή είχε σηκώσει ο πατέρας μου για να δραπετεύσει... Η μητέρα μου, άν και δέν έβλεπε τίποτε, με έφίγγε φοβισμένη στήν άγκαλιά της. Τής έδειξε τότε τόν καφέ, με έφίγγε φοβισμένη στήν άγκαλιά της.

Η Ντόννα Σολεντάντ σηκώθηκε απ' τόν σόφα και, βαδίζοντας άδύρυντα, πήγε στήν πύ μακρινή, γωνία τού σαλονιού, όπου δέν τήν βλέπαμε σχεδόν καθόλου. Τό μόνο που είδαμε ήταν τή χέρι της που τή είχε σηκώσει ο πατέρας μου για να δραπετεύσει... Η μητέρα μου, άν και δέν έβλεπε τίποτε, με έφίγγε φοβισμένη στήν άγκαλιά της. Τής έδειξε τότε τόν καφέ, με έφίγγε φοβισμένη στήν άγκαλιά της.

Η Ντόννα Σολεντάντ σηκώθηκε απ' τόν σόφα και, βαδίζοντας άδύρυντα, πήγε στήν πύ μακρινή, γωνία τού σαλονιού, όπου δέν τήν βλέπαμε σχεδόν καθόλου. Τό μόνο που είδαμε ήταν τή χέρι της που τή είχε σηκώσει ο πατέρας μου για να δραπετεύσει... Η μητέρα μου, άν και δέν έβλεπε τίποτε, με έφίγγε φοβισμένη στήν άγκαλιά της. Τής έδειξε τότε τόν καφέ, με έφίγγε φοβισμένη στήν άγκαλιά της.

Η Ντόννα Σολεντάντ σηκώθηκε απ' τόν σόφα και, βαδίζοντας άδύρυντα, πήγε στήν πύ μακρινή, γωνία τού σαλονιού, όπου δέν τήν βλέπαμε σχεδόν καθόλου. Τό μόνο που είδαμε ήταν τή χέρι της που τή είχε σηκώσει ο πατέρας μου για να δραπετεύσει... Η μητέρα μου, άν και δέν έβλεπε τίποτε, με έφίγγε φοβισμένη στήν άγκαλιά της. Τής έδειξε τότε τ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

[Τι ώφελήσει άνθρωπος εάν τον κόσμο όλον
κερδίση και ζημιωθεί την ψυχήν αυτού!...]
(Ευαγγέλιον)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Κύριε δικαστά, ε πε' ο άρχιφύλακας, χωρίς άλλο αυτή η γυναίκα είναι από εκείνα τα χαμένα κορμιά που κουβαλιούνται στο νησί μας κάθε καλοκαίρι κι' αποτελούν πληγή για τον τόπο όπου θα πατήσουν το πόδι τους.

— Έπειτα, γυρίζοντας προς τη γυναίκα που άνωπομούνε στο κιγκλίδωμα κι' έτρεμε, της είπε:

— Είσαι απ' αυτές που γυρίζουν στο δρόμο;

— Έκείνη άφησε μια άσθενική παραπονεμένη κραυγή, έπεσε πίσω στο έξινο κάθισμα, μάζεψε το μαύρο της πέπλο και σκέπασε με τα χέρια το πρόσωπό της.

— Ο δικαστής απέτεινε μια αυστηρή επίπληξη στον άρχιφύλακα και γυρίζοντας προς τη δυστυχισμένη έκείνη γυναίκα τη ρώτησε με πατρικό έρω:

— Έχεις κανέναν προστάτη, φτωχή γυναίκα;

— Η κατηγορούμενη έσκυψε περισσότερο το κεφάλι της κι' άρχισε να κλαίει σιωπηλά.

— Όταν μια γυναίκα είναι τόσο πολύ δυστυχισμένη, εξακολούθησε ήρεμα ο Φίλιππος, «απε να αποφασίσω να θέσω τέρμα στη ζωή της, δεν μπορεί παρά να υπάρχει κάποιος υπεύθυνος εν μέρει γι' αυτή την κατάντια.

— Αν υπάρχει κανένας τέτοιος; και στη δική σου περίπτωση, πρέπει να τον μάθουμε και να τον βάλουμε στο πλευρό σου. Έχεις κανέναν εδώ πέρα που να σε ξέρει;

— Η κατηγορούμενη δεν μπόρεσε να κρατήσει περισσότερο τα κλάματα.

— Μη φοβάσαι, καλή μου κοπέλα, εξακολούθησε έκείνος. Κανένας από μας δεν θέλει το κακό σου. Πάρε θάρρος και ρίξε γύρω σου ένα βλέμμα.

— Υπάρχει κανένας εδώ μέσα στο δικαστήριο που να μπορεί να μιλήσει για σένα, να μάς πη πως έκακάντησες σ' αυτή τη θεί;

— Εκείνη άφησε άξαφνα τα χέρια της να πέσουν, σήκωσε αποφασιστικά το κεφάλι της και κύτταξε το δικαστή κατά πρόσωπο.

— Ήταν ή Καίτη!...

— Μάλιστα, είπε, υπάρχει κάποιος.

— Το πρόσωπο του δικαστού γλώμισε με μιάς, τα μάτια του θαμπώθηκαν, τα χείλη του άρχισαν να τρέμουν καθώς τα δάγκανε νευρικά.

— Πάρτε από δω τη γυναίκα αυτή, μουμούρισε, και φυλάξτε την με προσοχή.

— Ένας θόρυβος ακολούθησε άμέσως. «Όλοι σχεδόν άνεγνώρισαν την κατηγορούμενη, τη στιγμή που την οδηγούσαν έξω, αν και η δυστυχία τον μεταφέρουν στο σπίτι του Πήτου.

— Του Πέτρου Κίλλιαμ ή γυναίκα! έλεγαν.

— Του Καίσαρα Γραίγην ή κόρη!

— Που είναι ο άντρας της;

— Άλήθεια λέγαν λοιπόν...

— Δεν ε'χε πεθάνει, αλλά έπαθε κάτι χειρότερο.

— Θεέ μου και Κύριε!

— Τι θλιβερό πράγμα για το δικαστή!

— Μόλις εδώγη απ' την αίθουσα του δικαστηρίου ή Καίτη, ή συνεδρίαση έπρεπε να διακοπεί, γιατί δεν υπήρχε άλλη υπόθεση ανεκδικαστή.

Και όμως ο δικαστής εξακολούθησε να μένει στην έδρα του, με το κεφάλι χαλινωμένο και τα μάτια τρομαγμένα. Ο γραμματέας γύρισε να τον κοιτάξει και συνήχθησε να βλέμμα του. Τότε ο Φίλιππος σηκώθηκε από τη θεί του, πιάστηκε από το κιγκλίδωμα και προσπάθησε να διασχίσει την αίθουσα.

— Όταν όμως έκαμε να κατέβη στο σκαλοπάτι, γλύκωσε άγρια τις γροθίες του. «Ανοιξε γρήγορα την πόρτα και βρέθηκε στο δρόμο. Σε λίγο ο δικαστής θά σπαρταρούσε στα δικά χέρια του πνιγμένος!...

— Καθώς προχωρούσε όμως άκουσε πιο πέρα θόρυβο από πολλούς ανθρώπους και σταμάτησε. Είδε τότε αρκετόν κόσμο να διευθύνεται προς το σπίτι του. Άλλοι βαζίζαν άργα, άλλοι κρατούσαν φανάρια κι' άλλοι φωτίζαν το δρόμο με δάδες.

— Ποιός είν' αυτός; φώναξε ο Πήτος με φωνή που έτρεμε.

— Ο φίλος σου, του είπε κάποιος.

— Ο φίλος μου; Δεν έ'χω κανένα φίλο, αποκρίθηκε ο Πήτος.

— Σήκωσάν έπειτα το Φίλιππο για να

δηγοσαν έξω, αν και η δυστυχία τον μεταφέρουν στο σπίτι του Πήτου.

— Ο Πήτος τάχε καταλάβει πια δ'λα, απ' τη στιγμή που αντίκρυσε την Καίτη. Ο Φίλιππος τούγς πη ψέματα. Ο Φίλιππος τόν είχε γελάσει. Τούγς κλέψει τη γυναίκα του, αυτός... αυτός... ο φίλος του, που τόσο τον αγαπούσε!...

Καθισμένος τώρα στην κάμαρά του ο Πήτος δάγκανε τις γροθίες του από τη λύσσα του. Μαύρες σκέψεις περνούσαν από το νου του. Συλλογίζονταν με φρίκη το παρελθόν κι' έδρισκε ότι ο δικαστής του είχε φανη πολύ άδικος. Τού είχε κλέψει τη γυναίκα του κι' εξακολουθούσε να μένει στην έδρα του, με το κεφάλι χαλινωμένο και τα μάτια τρομαγμένα. Ο γραμματέας γύρισε να τον κοιτάξει και συνήχθησε να βλέμμα του. Τότε ο Φίλιππος σηκώθηκε από τη θεί του, πιάστηκε από το κιγκλίδωμα και προσπάθησε να διασχίσει την αίθουσα.

— Όταν όμως έκαμε να κατέβη στο σκαλοπάτι, γλύκωσε άγρια τις γροθίες του. «Ανοιξε γρήγορα την πόρτα και βρέθηκε στο δρόμο. Σε λίγο ο δικαστής θά σπαρταρούσε στα δικά χέρια του πνιγμένος!...

— Καθώς προχωρούσε όμως άκουσε πιο πέρα θόρυβο από πολλούς ανθρώπους και σταμάτησε. Είδε τότε αρκετόν κόσμο να διευθύνεται προς το σπίτι του. Άλλοι βαζίζαν άργα, άλλοι κρατούσαν φανάρια κι' άλλοι φωτίζαν το δρόμο με δάδες.

— Ποιός είν' αυτός; φώναξε ο Πήτος με φωνή που έτρεμε.

— Ο φίλος σου, του είπε κάποιος.

— Ο φίλος μου; Δεν έ'χω κανένα φίλο, αποκρίθηκε ο Πήτος.

Στη διπλανή κάμαρη ή Νάνση τομάζε και σιή σόμπα...

«Αχολουβεί»

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Πάνε καμιά τριανταριά χρόνια τώρα που ζούσε σε κάποιο άπομερο χωριό της Πικαρίας ένας γέρος εισοδηματίας, ο μπάριμπα Φρίτζ, μαζί με την έγγονή του, τη Γαβριέλλα. Ο μπάριμπα Φρίτζ ήταν

τέσσερες φορές πιο μεγάλος από τη Γαβριέλλα, ή οποία άριθμούσε μόλις είκοσι άνοίξεις.

Η νέα αυτή κόρη, που είχε μπει από πολύ μικρή όρφανή, δεν είχε γνωρίσει παρά τήν παππού της, αυτόν μονάχα αγαπούσε και μονάχα γι' αυτόν έζούσε.

Όταν τόν έκύτταζε, ενώ ο γέρος καπνίζοντας ήσυχα ήσυχα την πίπα του και καθισμένος στο σκαλοπάτι του σπιτιού φαινόταν σαν ν' άναπολή το παρελθόν του, άναπολούσε κι' αυτή το δικό της παρελθόν, άρχίζοντας από τη νηπιακή σχεδόν ηλικία.

Θυμόταν τόν εαυτό της μέσα σε μια μικρή και ζεστή κούνια, με τα μάτια κλεισμένα, έτοιμη ν' άποκοιμηθί. Κοντά της, με χέρι άνάλαφρο, άργα-άργα, ο παππούς την ελίκνιζε, ενώ με φωνή τρεμουλιαστή, της τραγουδούσε μερικά παλιά τραγούδια, που στο τέλος τόν άποκοιμίζαν και τόν ίδι.

Ένα προπάντων απ' αυτά άρεσε ξεχωριστά στη Γαβριέλλα και μολονότι από τότε είχαν περάσει πολλά χρόνια και τό κοριτσάκι είχε γίνει πια κοπέλλα, θυμόταν ακόμα τούς τέσσερες τελευταίους του στίχους που έλεγαν:

Σάν θά παντρεφτώ εγώ
θάβρω ένα παλληκάρι,
ένα όραίο λοχαγό,
όλο λεβεντιά και χάρι!...

Τί όραίοι που ήσαν οι στίχοι! έκείνοι και τί γλυκιά ή φωνή του παππού που τούς τραγουδούσε.

Σιγά-σιγά όμως, άσυναίσθητα, χωρίς ή Γαβριέλλα στην άρχή να υποψιαστή τίποτε, αυτό το τραγούδι ρίχτηκε μέσα στο μυαλό της. «Οχι, σαν ένα τραγουδάκι που τό θυμάται κανείς μ' ευχαρίστησι, εξ αίτίας τών όραίων άναμνήσεων που τού προκαλεί, αλλά σαν ή ήταν αυτό τό παρθενικό της όνειρο, σαν νά της έδειχνε αυτό τό δρόμο που έπρεπε ν' ακολουθήσει και τόν τύπο τού άνδρος που έπρεπε ν' αγαπήσει...

Έτσι, όταν έμαθε ότι πολύ γρήγορα έμελλαν νά γίνουν οι γάμοι τού Θωμά τού μαραγκού με τη Μαριάννα, την κόρη τού μυλωνά, ή Γαβριέλλα άρχισε εξαιρετικά και με όλη την καρδιά της. Μά δεν ένοιωσε ούτε την παραμικρή ζήλεια ή Ολίψη, έπειδή αυτή δεν είχε καντρεφτή ακόμα, γιατί μέσα στο κοριτσιότικο μυαλούδά της οι τελευταίοι στίχοι τού παλιού τραγουδιού έαναγούριαν συνεχώς:

Σάν θά παντρεφτώ εγώ

θάβρω ένα παλληκάρι,
ένα όραίο λοχαγό,
όλο λεβεντιά και χάρι!...

Όστόσο πολλοί την είχαν ζητήσει ως τότε σε γάμο. Τα μεγάλα της μαύρα μάτια είχαν κάνει πολλές καρδιές νά χτυπούν γι' αυτή, τα χρυσά της μαλλιά, από τα όποια έξεφύγαν, πλαισιώνοντας τό πρόσωπό της, τρελλές μπούκλες, είχαν θολώσει πολλών παλληκαριών τα μυαλά, τό λυγρό και κομψό σώμα της, οι χαριτωμένοι και σοβαροί τρόποι της, έκαναν πολλούς νέους, από τούς καλούς τούς τόπου νά την όνειροπολούν. Μά όλες ή προτάσεις γάμου που είχαν κάνει οι γονείς τών διαφόρων υποψηφίων στον παππού της Γαβριέλλας, άπέτυχαν. Και έτσι οι μνηστήρες έφευγαν με τό κεφάλι σκυφτό, με τό βήνατο μέσα στην καρδιά τους.

Έξαφνα όμως πόλεμος έκυκλοφόρησε αν' όλη τη χώρα. Και πράγματι ο πόλεμος με τούς Γερμανούς δεν άφησε νά περάσει ούτε ένα χρόνο χωρίς νά άρχίσουν.

Σε λίγες ή μέρες τό πεδίο τών μαχών είχε μεταφερθή κοντά στο άπομερο αυτό χωριό της Πικαρίας, τόσο κοντά, ώστε ή κανονική άκουγόντουσαν απ' αυτό.

Ο μπάριμπα Φρίτζ φαινόταν τώρα πολύ θλιμμένος και ή Γαβριέλλα είχε πάψει πια νά τραγουδά τό άγαπημένο της τραγούδι. «Όλοι οι γέροι άντρες είχαν φύγει από τό χωριό. Δεν έβλεπες πια παρά γυναίκες που έκλαιγαν, παιδιά που πλανιόντουσαν στους δρόμους και γέροι που κουνούσαν ροβισμένα τό κεφάλι τους.

Ένα πρωί, έξαφνα, τό χωριό τ' πλημμύρισαν τά Γερμανικά στρατεύματα που προχωρούσαν. Άμέσως έκασε σπύτι υποχρεώθηκε νά φιλοξενήσει κι' από έναν άξιωματικό.

Η Γαβριέλλα δεν καταλάβαινε τίποτε απ' όσα συνέβαιναν. Γιατί όλοι έπήραν ένα τόσο περίλοπο ύψος, μόλις είδαν τούς όραίους έκείνους στρατιώτες που γέμισαν τό χωριό τους; Έτσι νά βρισκόταν άναμνή

τους κι' όνειρομέμενος της λοχίας.

Γι' αυτό δέχτηκε με χαμόγελο σπύτι της τόν όραίο άξιωματικό, που έπρόκειτο νά φιλοξενήσουν. Έίχε χρωσά κουμπιά, χρυσά γαλόνια, μικρό σπαθί κι' ένα κράνος μυτερό που τούσε λάμψεις.

Καθώς τόν είδε, θυμήθηκε. Έστερ, από τόσον καιρό, τό άγαπημένο της τραγούδι και τα χείλη της ψιθύριζαν σιγά-σιγά:

Σάν θά παντρεφτώ εγώ
θάβρω ένα παλληκάρι,
ένα όραίο λοχαγό,
όλο λεβεντιά και χάρι!...

Έπειτα ή Γαβριέλλα έξέτασε πιο προσεχτικά τόν ξένο τού. Ήταν βέβαια όραίος, είχε σπαθί στο πλευρό και χρυσά κουμπιά, με τό βήνατο μέσα στην καρδιά τους.

Τό μόνο που της έμενε νά δει τώρα ήταν τό πρόσωπό του. Έπρεπε νά δει αν αυτό τουλάχιστον ήταν όραίο. Και τό είδε ένα άπόγευμα που μπήκε στην κάμαρά του και τό μεγάλη μύρα της μάτια έμειναν κυτταίνοντάς τό κατάπληκτα. Τό μόνο δηλαδή που είδε ήταν τα μάτια του, γιατί όλο σχεδόν τό άλλο πρόσωπό του ήταν δειμένο. Ο λοχαγός είχε ένα βλέμμα θλιμμένο, γεμάτο όδυνή και περηφάνεια, γεμάτο από λύπη, μά που έλαμπε συγχρόνως από έλπίδα.

«Αιώς ή γυναίκα ή καρδιά της Γαβριέλλας συγκινήθηκε μπροστά σ' έκείνη τη νικημένη άνδρεία, που δεν έπεριμενε παρά ν' άποκτήσει πάλι δύναμει για νά ξεαναρχήσει τόν άγώνα.

— Ω, ναι, βέβαια, αυτός ο άνδρας ήταν όραίος.

Ο μπάριμπα Φρίτζ, που ήταν πιο έμπνος από όσα ήθελε νά φαίνεται, γαμογήλασε διαβάζοντας στο πρόσωπο της Γαβριέλλας αυτό που έκείνη ένοιωσε μέσα στην καρδιά της. Έπειτα, γέροντας προς αυτήν, ενώ με μια ματιά της έδειχνε τόν άξιωματικό που βρισκόταν σιωπασμένος άναμνήστος σχεδόν στο κρεβάτι, ψιθύρισε σιγά-σιγά στο αυτί της νέας:

— Μικρούλα μου, αυτός είν' ο λοχαγός τού τραγουδιού σου... Τόν βρήκες... Δεν μένει τώρα τίποτ' άλλο παρά νά τόν κάνεις δικό σου...

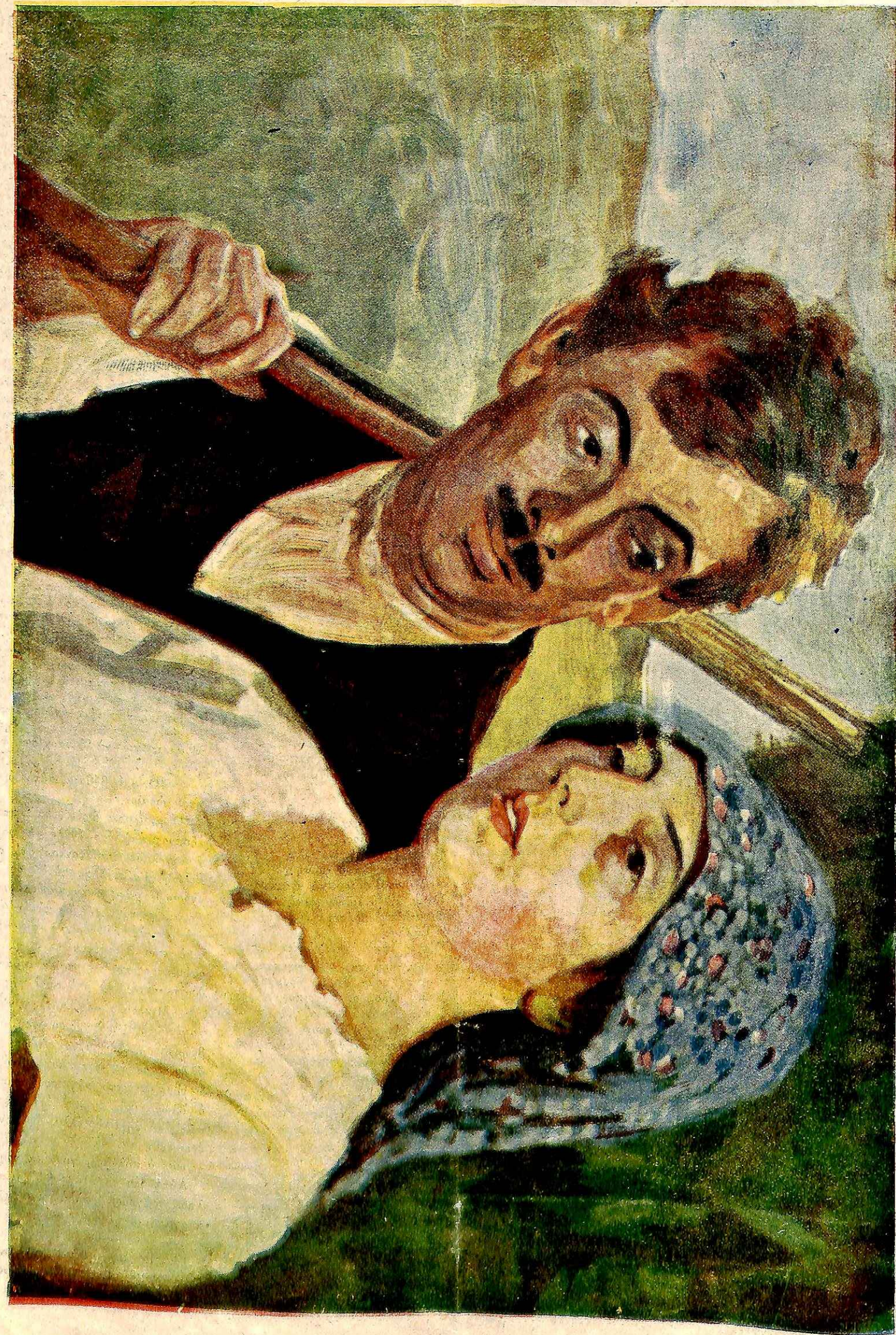
Είνα περικό να προσέσουμε ότι ο άξιωματικός βόηκε τόσες περιποιήσεις από τη Γαβριέλλα, ώστε νά την έρωτευθί και νά την κάνει άμα τελείωσε ο πόλεμος, γυναίκα του...

Αυτά δεν τά έλεγε βέβαια τό παλιό τραγούδι, αλλά έγιναν στην πραγματικότητα...

Τά προηγούμενα φύλλα της «Οικογενείας» τιμωνται προς 3 δραχμ. έκαστον.

Τά προηγούμενα φύλλα της «Οικογενείας» τιμωνται προς 3 δραχμ. έκαστον.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ", (ΑΡΙΘ 13)

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΕΣ ΔΟΞΑΣΙΕΣ

ΟΙ ΝΕΡΑΪΔΟΠΑΡΜΕΝΕΣ

Τί γίνονται οι αρραβωνιασμένοι άμα πεθαίνουν. 'Η νεράϊδες που χρεεύουν με τὸ φεγγάρι. 'Αλλοίμονο στοὺς νυχτοστρατοκεπούς! Πῶς γίνονται καλά οἱ νεραϊδοχτυπημένοι. 'Ενα περίεργο μαγικό ξόρκι. Τὸ ποτήρι με τὸ νερό. 'Η περιπέτεια τοῦ μπάρμπα Χρόνη. Τί ἔβλεπε ἡ γυναίκα του στὸ σπίτι. 'Η μεθυσμένες νεράϊδες. Πῶς μεταμορφώνονται σὲ μολόχες, κλπ. κλπ.

Στὴν Νέβερσκα τῆς Μακεδονίας πιστεύουν πῶς ἅμα πεθάνῃ καμμιὰ κοπέλλα ἀρραβωνιασμένη γίνεται «τζίγια» ἢ «τζίνια», ἕνα εἶδος νύμφης δηλαδή, κάτι παρόμοιο πρὸς τὶς δικές μας τὶς Νεράϊδες.

'Η Νεράϊδες αὐτές, τὶς νύχτες προπάντων με τὸ φεγγάρι, πηγαίνουν καὶ χρεεύουν στὶς ἀκροποταμιές, ὅπου πλένουν καὶ τοὺς μακρουὺς των πέπλους, τοὺς ὁποίους ἀπλώνουν ἔπειτα σὲ ἐρμητικά μέρη γιὰ νὰ στεγνώσουν ἢ πλέκουν τὰ ρούχα τους, χρησιμοποιώντας τὶς ἀχτίνες τῆς σελήνης γιὰ ὑφάδι καὶ κλαδιά τῶν δένδρων γιὰ ἀργαλειούς. Κατὰ προτίμησιν μάλιστα ὑφαίνουν κάτω ἀπὸ τὶς μηλιές, προπάντων ὅταν ἡ μηλιάς εἶνε ἀνθησάνουσες.

'Αλλοίμονο ὅμως στὸ νυχτοπεριπατητὴν ἐκεῖνο πού θὰ τολμήσῃ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ μέρη ὅπου ἀόρατες ἢ «τζίνιες» χρεεύουν, καὶ τρισαλλοῦσιν ο' ἐκεῖνον πού θὰ πατήσῃ τοὺς πέπλους των, πού τοὺς ἔχουν βάλει νὰ στεγνώσουν καὶ οἱ ὁποῖοι εἶνε ἀόρατοι ὅπως ἐκεῖνες...

Ὁ ἀπρόσεχτος αὐτὸς θὰ «εὐλοπαρθεῖ» ἀμέσως! Ὁ ἀσφισσὴν μ' ἄλλα λόγια ἐξέρχεται καὶ πυρετὸς βαρὺς θὰ τὸν βασανίζῃ ἐπὶ ἡμέρες, ὥς ὅτου νὰ τὸν στείλῃ ἐκεῖ πού πάν καὶ δὲν γυρίζουνε», δηλαδή στὸν ἄλλο κόσμον. *

Γιὰ νὰ γλυτώσῃ ὁ «Νεραϊδοχτυπημένος» ἢ «Νεραϊδοπαρμένος», πρέπει τὴν ἰδίαν νύχτα κιόλας νὰ βάλουν οἱ δικοὶ του ἕνα τραπέζι, ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρό του, σκεπασμένο με κόκκινο πανί. Ἐπάνω δὲ στὸ τραπέζι αὐτὸ με τὸ κόκκινο πανί νὰ τοποθετήσουν γιὰ τὶς νεράϊδες κόκκινο γλυκὺ, μέλι, κόκκινα κουφέτα, «σκαμάκια» ἀπὸ κόκκινο μαλλί καὶ ἕνα ποτήρι με καθαρό νερό.

Καθὼς τοποθετοῦν τὰ πράγματα αὐτὰ στὸ τραπέζι, λένε διάφορα ξόρκια μαγικά, τὰ ὅποια οἱ Νεβεσκιώτες τὰ κρατᾶνε μυστικά γιὰ τὸν ἑαυτό τους καὶ δὲν τὰ ἀνακοινώνουν σὲ κανέναν. 'Ενα μοναχὸ ἀπὸ τὰ ξόρκια αὐτὰ κατορθώσαμε νὰ μάθουμε τὸ ὅποιον κατὰ μεταφρασιν ἀπὸ τὸ Βλαχικό, παραθέτουμε ἑδῶ:

Πάρε καλὴ κ' ἡλιόχρυση τοῦ Γιάννη τὴν πυράδα, πάρε τὴν κόκκινη φωτιά καὶ δόστου τὴ δροσιά σου.

Πάρε τὴν κόκκινη φωτιά καὶ δόστην στὴν υγιότητα καὶ βάστη τὰ λουλούδια τῆς νὰ γίνωινε πυράδα.

Τ' ἀνθὲς τῆς μήλα νὰ γινούν κοκκινόμαγουλάτα,

νὰ στάξῃ αἷμα τὸ μάγουλο καὶ μέλι ἀπὸ τὸ στόμα.

Κι' ὅλα νὰ εἶνε κόκκινα κ' ἐσὺ κυρά μου ἀσπρη, ἀσπρη σὰν χιόνι στὸ βουνό, σὰν φεγγαριὸ μαγνάδι...

Τὸ πρῶτ' αὐτὸ θὰ σηκωθοῦν οἱ συγγενεῖς τοῦ «νεραϊδοπαρμένου», πρέπει νὰ τὸ πιτὴ ὁ ἄρρωστος καὶ θὰ γίνῃ καλὰ ἀμέσως.

Ἄν ὅμως ἡ νεράϊδα δὲν ἔχει ἀφήσῃ σημάδι στὸ ποτήρι, αὐτὸ σημαίνει ὅτι τὰ πράγματα εἶνε σοβαρὰ τερα. Τότε πρέπει ν' ἀφίσουν τὸ ποτήρι με τὸ νερό

στὸ μέρος ὅπου χτυπήθηκε ἀπὸ τὶς νεράϊδες ὁ ἄρρωστος. Ὁ ἀ μείνῃ ἐκεῖ ὅλη τὴ νύχτα καὶ κοντὰ τῇ χαλαυγῇ, σὰν θὰ λαλήσουν γιὰ τρίτη φορὰ τὰ κοκκόρια, πρέπει νὰ πᾶν ἕνας ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ νὰ τὸ φέρῃ στὸν ἀσθενή.

Πρέπει ὅμως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ προσέξῃ στὸ δρόμο του. Ὅ,τι κι' ἂν ἀκούσῃ νὰ μὴ στρίψῃ πίσω νὰ ἰδῇ, γιατί θὰ «εὐλοπαρθεῖ» κι' αὐτὸς, καὶ τὸ φίλτρο, τὸ ποτήρι δηλαδή με τὸ νερό, θὰ χάσῃ ἀμέσως τὴ δύναμίν του.

'Εστὶ μιά φορά, ἑδῶ καὶ λίγα χρόνια, καθὼς ἔφερνε βιαστικά τὸ ποτήρι, ἕνας ἄνθρωπος γιὰ νὰ τὸ πᾶν σὲ κάποιο νεραϊδοπαρμένο, ἄκουσε πίσω του νταούλια καὶ χαρὰς.

— Κανένας ἀργοπορημένος γάμος θὰ εἶνε, εἶπε με τὸ νοῦ του.

'Αλλὰ καὶ πάλι, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, δὲν γύρισε νὰ ἰδῇ.

'Επειτα ἄκουσε κλάμματα, σὰν κάποιος νὰ τὸν παρακαλοῦσε νὰ στρίψῃ καὶ νὰ τὸν σώσῃ, μὰ πάλι αὐτὸς

δὲ γύρισε πίσω. Σὺν προχωρῆσε ἔτι καὶ λίγα, ἔκουσε νὰ τοῦ φωνάζουν:

— 'Ε, γέρω Χρόνη, γέρω Χρόνη! Στάσου νὰ σοῦ πῶ.

Ποῦ νὰ στα-

θῇ ὅμως ὁ γέρω-Χρόνης.

'Εστὶ ἔφτασε ἀχτύπητος ἀπὸ τὶς νεράϊδες στὸ σπίτι του με τὸ ποτήρι τὸ νερό, τὸ ὁποῖο ἦπτε ἡ γυναίκα ποδοῦ πάβει καὶ θεραπεύτηκε.

Τὸ περίεργο ὅμως στὴν ιστορία αὐτὴ εἶνε ὅτι τὰ νταούλια, τὰ τραγούδια καὶ τὶς φωνές τὰ ἄκουγε κ' ἡ γυναίκα τοῦ μπάρμπα Χρόνη ἀπὸ τὸ σπίτι, ἂν καὶ ἦταν τόσο μακριὰ. Φῶναξ καὶ τραβοῦσε τὰ μαλλιά τῆς γιὰ τὴν τύχη τοῦ συζύγου τῆς, ἐνῶ περιέργως κανένας ἄλλος ἀπὸ τοὺς δικούς τῆς δὲν ἄκουγε τίποτε.

— Ἐρχετα: ὁ παρθαλὸς ὁ γάμος, φῶναξ, χτυπάνε τὰ νταούλια, ἐμένα θὰ με ξαναπαρουνε.

Ὅταν πάλι ὁ γέρω-Χρόνης ἄκουσε τὰ κλάμματα, ἡ ἄρρωστη ἐφῶναξ:

— Ἐμένα κλαῖνε, Χρόνη, μὴ μ' ἀρίσῃς, μὴ μ' ἀρίσῃς!

Κι' ὅταν ἄκουσε τὸ λαχανιασμένο τὸ φάντασμα πού φῶναξ στὸν ἄντρα τῆς γιὰ νὰ σταθῇ, ἐκεῖνη ἔλεγε:

— Μὴ στέκεσαι, Γέρω-Παππού, γιατί θὰ σταματήσῃ ἡ ζωὴ μου!

Ὅταν ἦπτε τέλος τὸ μαγικὸ νερό, αἰσθάνθηκε μιά λαύρα, μιά φωτιά, νὰ σηκώνεται σὰν κόκκινος πέπλος ἀπὸ ἐπάνω τῆς, ἀπὸ ὅλο

τὸ κορμὶ τῆς καὶ νὰ διαλύεται στὸν ἄερα.

Περίεργη σχετικῶς εἶνε καὶ ἡ δοξασία τοῦ λαοῦ γιὰ τὶς Δενδρομολόχες.

Νομίζουν δηλαδή ὅτι ἡ Νεράϊδες, μεθυσμένες τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸν πολὺ χορὸ, ἂν, ὅταν λαλήσουν τὰ κοκκόρια, δὲν προφθάσουν νὰ φύγουν, μεταμορφώνονται ἀμέσως

ἐν αἰνίγματι ὡς πού νὰ νυχτώσῃ, ὁπότε παίρνουν πάλι τὴν ἐξωτερικὴ μορφὴ τους.

Γι' αὐτὸ, σὰν χτυπήθῃ κα-

δες, δένουν κόκκινα πανιά στὶς δενδρομολόχες γιὰ νὰ τὶς ἐξωμενίσουν. *

'Επίσης γιὰ τὶς δενδρομολόχες λένε ὅτι, ὅσες νεράϊδες δὲν προσθάσουν νὰ φύγουν με τὸ πρῶτο πετεινάρι πού ἐλάτῃς, γίνονται λευκὲς δενδρομολόχες.

Ὅσες ἀργοπορῶσαν ἄκουα, ὡς πού χάραξε ἡ ἀνατολή, γίνονται τριανταφυλλίες.

Καὶ ὅσες τὶς ἐπύρην τὰ πρῶτα τοῦ ἡλίου κοκκινίσματα γίνονται βαθύκόκκινες μολόχες καὶ ὅλη τὴν ἡμέρα θὰ τὶς καίῃ καὶ θὰ τὶς τσοῦξῃ ἡ πυράδα.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ δὲν δίνουνε ποτὲ στοὺς ἀρρώστους ἀπὸ νεραϊδοχτύπημα, ἀφέψημα ἀπὸ μολοχάνθη.

Ο ΚΟΥΣΚΡΟΣ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΤΡΕΛΛΕΣ

ΕΝΑΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΥΤΟΚΕΙΡΩΝ

Ὁ μοναδικότερος Σύλλογος τοῦ κόσμου ὑπῆρξε ὁ Σύλλογος τῶν αὐτοκείρων, ὁ ὁποῖος ἰδρύθη στὴ Γερμανικὴ πόλι Μπρίγγντεπορτ πρὸ 50 περίπου ἐτῶν. Ὁ Σύλλογος αὐτὸς ἀποτελεῖτο ἀπὸ πέντε μόνον μέλη, τὰ ὁποῖα εἶχαν συναντηθῇ τυχαίως μιά Μεγάλη Πέμπτη καὶ ὠκισθήσαν νὰ αὐτοκτονήσιν ἀπὸ ἕνα κάθε χρόνῳ τῇ Μεγάλῃ Πέμπτη. Κατόπιν αὐτοῦ, ἐπὶ τρία ἔτη στὴ σειρὰ αὐτοκτονήσαν ἄνθρωποι στὴ Μεγάλῃ Πέμπτη τρία μέλη τοῦ Συλλόγου, εἰς τὰ ὁποῖα ἔπεσε διαδοχικῶς ὁ κλῆρος. Κατόπιν αὐτοκτονήσαν καὶ τὸ τέταρτο μέλος. Ἀπὸ τὸν πρωτότυπο αὐτὸν Σύλλογο δὲν εἴμινε ἔτι παρὰ ὁ Πρόεδρος, ὁ ὁποῖος αὐτοκτονήσαν τὴν Μεγάλῃ Πέμπτη τοῦ πεμπτου κατὰ σειράν ἔτους! Κ' ἔτσι ὁ Σύλλογος ἐκκληρίστηκε ἐντελῶς.

Η ΤΙΜΟΡΙΑ ΤΩΝ ΤΕΜΠΕΛΗΔΩΝ

Οἱ παλαιοὶ κάτοικοι τῆς Ὀλλανδίας, ὅταν ᾔθελαν νὰ τιμωρήσουν κανέναν ὀκνηρὸ, μετεξείριζοντο μιά πολὺ περίεργη μέθοδο. Τὸν ἐκλείναν δηλαδή μέσα σ' ἕνα δωμάτιο, ὅπου ἔτρεχε ἀδιάκοπα ἀπὸ πάνω νερό. Σὲ μιά ἄκρῃ ὑπῆρχε ἕνας κουβῆς. Ὁ ὀκνηρὸς, θέλοντας καὶ μὴ, ἦταν υποχρεωμένος νὰ ἀδειάζῃ με τὸν κουβῆ, ἐπὶ ὀλόκληρες ὥρες, τὸ νερό, γιὰτί ἄλλωθις ἐκινδύνευε νὰ πνιγῇ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΙΕΡΟΣΥΛΙΑ

ΤΟΥ ALEXANDRE D' AGUIOT

ΕΣΑ στην ύπαιθρο φιλικά, ο ιεροεξεταστής και ο υπόδικος βρισκόντουσαν ό ένας απέναντι στον άλλο. Οι Δομινικανοί μοναχοί, μισοκρυμμένοι από τη σκιά καθόντουσαν ολόγυρα άπάνω σε ξύλινες έδρες μαύρες, άφωνοί, αστηροί, τυλιγμένοι στα λευκά ράσα τους. Βλέποντάς τους, θά τους έπαιονε κανείς για φαντάσματα στο βάθος ενός μνημείου.

Τόσσες στρατιώτες, άδιάφοροι στη διαδικασία, χαμουργιόντουσαν, με τις πλάτες τους άκουμπισμένες στον τοίχο. Σε μία γωνία ο δήμιος, μισοκοιμισμένος περίμενε.

Ο κατηγορούμενος ήταν ένας άνδρας ψηλός, ρωμαλέος, με μάτια γεμάτα ένεργεια και με φωνή άρμενική και δυνατή. Άφου ο ιεροεξεταστής τον διάταξε να πη την ιστορία της ζωής του, εκείνος άρχισε να μιλά:

— Ονομάζομαι Πέτρος Τοριτζιάνι και είμαι γλύπτης. Γεννήθηκα στη Φλωρεντία στις 24 Νοεμβρίου 1494. Άπό μικρό παιδί έδειχνα έξαιρετική κλίση προς την καλλιτεχνία. Ο πατέρας μου, βλέποντας με χαρά που την κλίση μου αυτή επέτυχες, έστρεψε από πολλά διαδύματα, να γίνω δεκτός στη Σχολή του Άγίου Μάρκου, που την ίδρυσε ο Λαυρέντιος των Μεδίκων, ειδικώς για την εκπαίδευση των νέων γλυπτών.

— Κατά τη διάρκεια των σπουδών σου στη Σχολή αυτή, τον δέχοφε ο ιεροεξεταστής, έδειξες πολλές φορές τον εξέθυμο, και άγριο χαρακτήρα σου.

— Όχι!... Είνε αλήθεια πως έμάλλωσα κάποτε με το συμμαθητή μου Μιχαήλ Άγγελο Μπουοναρότι. Μά δεν έφταιγα, έγω. Ο Μιχαήλ Άγγελος, που ήταν περήφανος για την εύγενική του καταγωγή, έφερε το προφρονητικό, προς έμένα, τ' γυιό ενός πληθείου, πράγμα που δεν επέτρεπε μεταξύ νέων και συνομηλίκων καλλιτεχνών. Τέλος μία μέρα πιστάχκαμε στα χέρια, χρησιμοποιώντας τις γροθιές μας για όπλα. Τέτοιοι καυγάδες είνε συγχον μεταξύ των υποτόρφων μιας Σχολής. Ο Μιχαήλ Άγγελος τις έφαγε και τότε έχαι, και θά έχη σ' έλη του τη ζωή, άπάνω στη σπασμένη μύτη του τό άποτύπωμα της γροθιάς του Πέτρο Τοριτζιάνι.

— Βιαιοπραγία!... ψιθύρισε ο ιεροεξεταστής. "Υσταρ" από την πράξη σου αυτή, έφυγες από τη Φλωρεντία. Άρα άνεγνωρίσες τον έαυτό σου ένοχο.

— Δέν έφυγα γι' αυτό. Όχι!... Έφυγα, ηγαίνοντας στη Ρώμη για να πλουτίσω εκεί τις καλλιτεχνικές μου γνώσεις. "Ηθελα να δω μέσα στην αιώνια πόλη τα υπέροχα άνάγλυπα της αρχαιότητας, έλες αυτές τις Άφροδίτες και τους Άπόλλωνες, που είνε τόσο όμορφα, τόσο τέλεια και τόσο θεά.

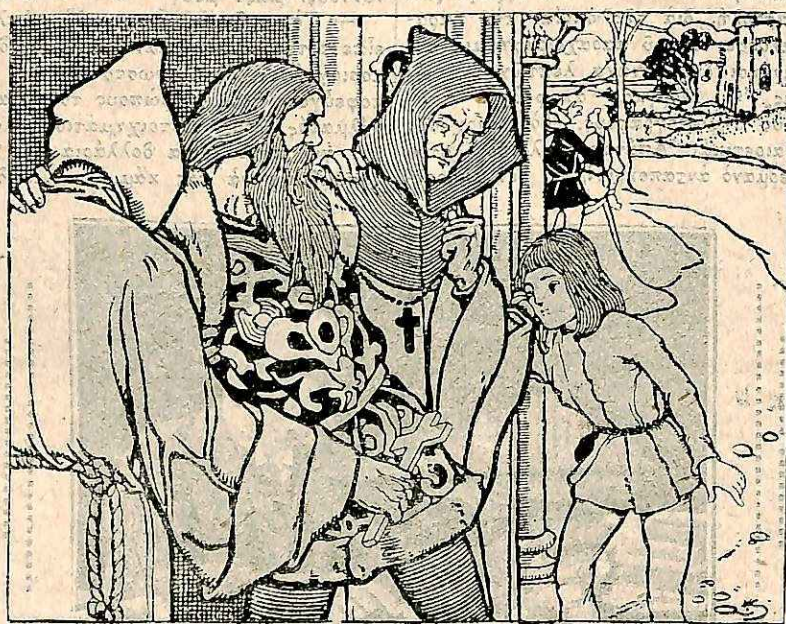
— Γραμματεψ, φώναξε ο ιεροεξεταστής απειθουόμενος σ' ένα μοναχό,

σημειώστε πως ο κατηγορούμενος άναγνώριζε ότι λατρεύει τα είδωλα των ψευδών θεών.

— Μιλάτε ως κληρικός, του άπάντης ο Τοριτζιάνι, ενώ-έγω-μέ-λά ως καλλιτέχνης.

— Καλά... Καλά... συνέχισε ο ιεροεξεταστής. Διάλεξες έπίαιτα τό στρατιωτικό στάδιο. "Υπήρξες πολ-μύρος και άνοικτίμων στρατιώτης. Παρευρέθης και έλαβες ένεργόν μέ-ρος στην έλωση της Καπούης, κατά την οποία η εκκλησίας λεηλατήθηκαν και κάηκαν και τα μοναστήρια δέν μπόρεσαν να προστατεύσουν την άρετή των γυναικών, των άφειρωμέ-νων στο Θεό.

— Όχι, δέν είν' έτσι, τον δέχο-φε ο καλλιτέχνης. Βοισκούν, τότε στη Ρώμη χωρίς δουλειά και χωρίς χρήματα και άναγκάστηκα να γίνω

Δύο μοναχοί τον παρέλαβαν και τον οδήγησαν στον τοπο της εκτελέσεως.

στρατιωτικός. Έλαβα μέρος σε διά-φορες εκστρατείες υπό τον Καίσαρα Βοργία, ο οποίος ήταν σύμμαχος του Πάπα. Έγινα αξιωματικός στη μά-χη του Γκαρλιάνο, κατόπιν συστά-σεως του ιππότη Μπαγιάρο προς τον δούκα της Μάντουας. Όσον άφορά τη διαγωγή μου κατά την έλωση της Καπούης, έκανα, βτι έκαναν κι έ-λοι οι άλλοι στρατιώτες. Υπάκουσα στις διαταγές του Πάπα Άλεξάνδρου VI, υπερτάτου αρχηγού της Έκκλη-σίας, που μου τις έκοινοποίησε ο γυιός του και στρατηγός μου δούξ του Βαλλεντινού.

— Καλά, καλά, τον δέχοφε ο ιεροεξεταστής συνοφρυωμένος καπως. Έπειτα, δυσαρεστημένος με τό στρα-τό, τον παράτησες και πήγες στην Άγγλία.

— Ναί. Ο βασιλεύς της Άγγλίας Κάρολος 8ος μου έδειξε, κατά τη

διαμονή μου στο Λονδίνο, έξαιρε-τική εύνοια. Με σ' ανέλαβε και κατασκεύα-σα πολλούς τά-φους. πριγκί

πων στο Γουεστμίνστερ, των οποίων έλοι άναγνώριζον τη μεγάλη τέχνη.

— Και γιατί ήρθες στην Ίσπα-νία; τον έρώτησε ο ιεροεξεταστής.

— Έυαθα ότι ζητούσαν στη Σε-βίλλη έναν καλλιτέχνη άξιον να κα-τασκευάσει την τελευταία κατοικία του ένδόξου βασιλέως Φερδινάνδου του Καθολικού και της άγίας συζύ-γου του Ίσαβέλλας. Φανταζόμουν ότι θά κατόρθωνα να άνατεθ ή εργασία αυτή σε μένα και ότι θά μπορούσα να πραγματοποιήσω, κατασκευάζόν-τας τό μνημείο αυτό, τα μεγαλοπύ-πη σχέδια που έχαι συλλάβει τό μυα-λό μου. "Ηθελα να κάνω ένα έργο άσύγκριτο. "Η δίψα της δόξας μ' έσπρωχνε. Ένωμεταξύ όμως δέν ήθελα να καταστρέψω τη μιά μέρα βτι έχαι δημιουργήσει την προηγούμενη. Έί-χα κουραστή, έχαι συντριβή πια ή θεικώς και σωματικώς. Οτόσο εξα-κολουθούσα να εργάζομαι με την έ-δια πάντοτε θερμή. Είχα παράδειγ-μα τό Φειδία που δημιούργησε τον "Όλύμπιο Δία" και έγινε άθάνατος. Τό ίδιο κ' έγω θά γινόμουν άθάνατος, άν κατόρθωνα να ζωντανέψω στο μαρ-μαρο τη Μητέρα του Θεού. Αυτό μου έδινε όρρος για να συνεχίσω τις προσπάθειές μου.

— Ω, Μαρία, Μαρία, τρισαγίτω-μένη, έλεγα, τί καλλία πρέπει να σου δώσω; Τά ξανά κυματίζα μά-λια των κοριτσιών του Βορρά ή τ' λαμπρά μαύρα μαλλιά των παρθένων του Νότου; Τά γαλάζια μάτια και τό τριανταφυλλένιο δέρμα των πρώ-των ή τα μαύρα μάτια και τα χρυ-σομένα μάγουλα των δευτέρων; Την ψηλή, σέβητα κορμοστασιά της άρ-χιάς Άρτέμιδος ή τό κομψό και λε-πτό σώμα μιας Ίταλίδος.

— Έβλεπα την Παναγία στη φαν-τασία μου με χίλιες μορφές. Ό-λες ήταν καλές. Μά ποιά ήταν ή καλύτερη για να την προτιμήσω στο έργο μου από τις άλλες.

— Άλλοίμονο! Άλλοίμονο! με μιά τέχνη, της οποίας τα μέσα είνε πε-ριορισμένα, δέν μπορεί να δημιουρ-γή κανείς τό άπερίοριστο και τό ά-προδεδόριστο! Με λίγους κόκκους άμ-μου δέν μπορεί να στήσει κανείς τας Άλπεις.

— Έτσι ή αποθάρρυνες και ή ά-γωνία με καταλάμβανε συχνά. Είνε τρομερό να θέλη κανείς να δημιου-ρήσει την Παρθένο με τον Μονογενή και τό Δημιουργό και να φτιάχνει από άδυναμία της Τέχνης, ένα σύμ-πλεγμα που μάλλον με μία τροφή που οδηγεί στην άγκαλιά της ένα τυ-χαίο γήπιό έμοιαζε!

— Έτσι ή αποθάρρυνες και ή ά-γωνία με καταλάμβανε συχνά. Είνε τρομερό να θέλη κανείς να δημιου-ρήσει την Παρθένο με τον Μονογενή και τό Δημιουργό και να φτιάχνει από άδυναμία της Τέχνης, ένα σύμ-πλεγμα που μάλλον με μία τροφή που οδηγεί στην άγκαλιά της ένα τυ-χαίο γήπιό έμοιαζε!

— Έτσι ή αποθάρρυνες και ή ά-γωνία με καταλάμβανε συχνά. Είνε τρομερό να θέλη κανείς να δημιου-ρήσει την Παρθένο με τον Μονογενή και τό Δημιουργό και να φτιάχνει από άδυναμία της Τέχνης, ένα σύμ-πλεγμα που μάλλον με μία τροφή που οδηγεί στην άγκαλιά της ένα τυ-χαίο γήπιό έμοιαζε!

— Έτσι ή αποθάρρυνες και ή ά-γωνία με καταλάμβανε συχνά. Είνε τρομερό να θέλη κανείς να δημιου-ρήσει την Παρθένο με τον Μονογενή και τό Δημιουργό και να φτιάχνει από άδυναμία της Τέχνης, ένα σύμ-πλεγμα που μάλλον με μία τροφή που οδηγεί στην άγκαλιά της ένα τυ-χαίο γήπιό έμοιαζε!

— Έτσι ή αποθάρρυνες και ή ά-γωνία με καταλάμβανε συχνά. Είνε τρομερό να θέλη κανείς να δημιου-ρήσει την Παρθένο με τον Μονογενή και τό Δημιουργό και να φτιάχνει από άδυναμία της Τέχνης, ένα σύμ-πλεγμα που μάλλον με μία τροφή που οδηγεί στην άγκαλιά της ένα τυ-χαίο γήπιό έμοιαζε!

— Έτσι ή αποθάρρυνες και ή ά-γωνία με καταλάμβανε συχνά. Είνε τρομερό να θέλη κανείς να δημιου-ρήσει την Παρθένο με τον Μονογενή και τό Δημιουργό και να φτιάχνει από άδυναμία της Τέχνης, ένα σύμ-πλεγμα που μάλλον με μία τροφή που οδηγεί στην άγκαλιά της ένα τυ-χαίο γήπιό έμοιαζε!

σω στη βασιλίσσα των αγγέλων τη θεά εκείνη ωμορρία, την οποία έ-νας καλλιτέχνης, ύστερ' άπό πολλές άναζητήσεις, μπορεί κι' άποτυπώνει επάνω στο μαρμαρο. Έξέ άλλου ήθε-λα να προκαλώ με τό άγαλμα αυτό την πιο βαθιά θρησκευτική έντύπω-ση στην ψυχή του θεατού. "Άρχι-σα λοιπόν να εργάζομαι με θερμ-μέ αγάπη. Λημονούσα εργαζόμεν-τα κοιμηθώ και να φάω. Μά, άλ-λοίμονο! Άλλοίμονο! τό όνειρα της ψυχής μου δέν τά πραγματοποιή-σε τό χέρι μου. Τό έργο μου μου φαί-νόταν κατώτερο, πολύ κατώτερο του άσυλήπτου πρωτοτύπου του!

— Το καίριό μου περνούσε με τό να καταστρέφω τη μιά μέρα βτι έχαι δημιουργήσει την προηγούμενη. Έί-χα κουραστή, έχαι συντριβή πια ή θεικώς και σωματικώς. Οτόσο εξα-κολουθούσα να εργάζομαι με την έ-δια πάντοτε θερμή. Είχα παράδειγ-μα τό Φειδία που δημιούργησε τον "Όλύμπιο Δία" και έγινε άθάνατος. Τό ίδιο κ' έγω θά γινόμουν άθάνατος, άν κατόρθωνα να ζωντανέψω στο μαρ-μαρο τη Μητέρα του Θεού. Αυτό μου έδινε όρρος για να συνεχίσω τις προσπάθειές μου.

— Ω, Μαρία, Μαρία, τρισαγίτω-μένη, έλεγα, τί καλλία πρέπει να σου δώσω; Τά ξανά κυματίζα μά-λια των κοριτσιών του Βορρά ή τ' λαμπρά μαύρα μαλλιά των παρθένων του Νότου; Τά γαλάζια μάτια και τό τριανταφυλλένιο δέρμα των πρώ-των ή τα μαύρα μάτια και τα χρυ-σομένα μάγουλα των δευτέρων; Την ψηλή, σέβητα κορμοστασιά της άρ-χιάς Άρτέμιδος ή τό κομψό και λε-πτό σώμα μιας Ίταλίδος.

— Έβλεπα την Παναγία στη φαν-τασία μου με χίλιες μορφές. Ό-λες ήταν καλές. Μά ποιά ήταν ή καλύτερη για να την προτιμήσω στο έργο μου από τις άλλες.

— Άλλοίμονο! Άλλοίμονο! με μιά τέχνη, της οποίας τα μέσα είνε πε-ριορισμένα, δέν μπορεί να δημιουρ-γή κανείς τό άπερίοριστο και τό ά-προδεδόριστο! Με λίγους κόκκους άμ-μου δέν μπορεί να στήσει κανείς τας Άλπεις.

— Έτσι ή αποθάρρυνες και ή ά-γωνία με καταλάμβανε συχνά. Είνε τρομερό να θέλη κανείς να δημιου-ρήσει την Παρθένο με τον Μονογενή και τό Δημιουργό και να φτιάχνει από άδυναμία της Τέχνης, ένα σύμ-πλεγμα που μάλλον με μία τροφή που οδηγεί στην άγκαλιά της ένα τυ-χαίο γήπιό έμοιαζε!

— Έτσι ή αποθάρρυνες και ή ά-γωνία με καταλάμβανε συχνά. Είνε τρομερό να θέλη κανείς να δημιου-ρήσει την Παρθένο με τον Μονογενή και τό Δημιουργό και να φτιάχνει από άδυναμία της Τέχνης, ένα σύμ-πλεγμα που μάλλον με μία τροφή που οδηγεί στην άγκαλιά της ένα τυ-χαίο γήπιό έμοιαζε!

— Έτσι ή αποθάρρυνες και ή ά-γωνία με καταλάμβανε συχνά. Είνε τρομερό να θέλη κανείς να δημιου-ρήσει την Παρθένο με τον Μονογενή και τό Δημιουργό και να φτιάχνει από άδυναμία της Τέχνης, ένα σύμ-πλεγμα που μάλλον με μία τροφή που οδηγεί στην άγκαλιά της ένα τυ-χαίο γήπιό έμοιαζε!

— Έτσι ή αποθάρρυνες και ή ά-γωνία με καταλάμβανε συχνά. Είνε τρομερό να θέλη κανείς να δημιου-ρήσει την Παρθένο με τον Μονογενή και τό Δημιουργό και να φτιάχνει από άδυναμία της Τέχνης, ένα σύμ-πλεγμα που μάλλον με μία τροφή που οδηγεί στην άγκαλιά της ένα τυ-χαίο γήπιό έμοιαζε!

— Έτσι ή αποθάρρυνες και ή ά-γωνία με καταλάμβανε συχνά. Είνε τρομερό να θέλη κανείς να δημιου-ρήσει την Παρθένο με τον Μονογενή και τό Δημιουργό και να φτιάχνει από άδυναμία της Τέχνης, ένα σύμ-πλεγμα που μάλλον με μία τροφή που οδηγεί στην άγκαλιά της ένα τυ-χαίο γήπιό έμοιαζε!

— Έτσι ή αποθάρρυνες και ή ά-γωνία με καταλάμβανε συχνά. Είνε τρομερό να θέλη κανείς να δημιου-ρήσει την Παρθένο με τον Μονογενή και τό Δημιουργό και να φτιάχνει από άδυναμία της Τέχνης, ένα σύμ-πλεγμα που μάλλον με μία τροφή που οδηγεί στην άγκαλιά της ένα τυ-χαίο γήπιό έμοιαζε!

— Έτσι ή αποθάρρυνες και ή ά-γωνία με καταλάμβανε συχνά. Είνε τρομερό να θέλη κανείς να δημιου-ρήσει την Παρθένο με τον Μονογενή και τό Δημιουργό και να φτιάχνει από άδυναμία της Τέχνης, ένα σύμ-πλεγμα που μάλλον με μία τροφή που οδηγεί στην άγκαλιά της ένα τυ-χαίο γήπιό έμοιαζε!

— Έτσι ή αποθάρρυνες και ή ά-γωνία με καταλάμβανε συχνά. Είνε τρομερό να θέλη κανείς να δημιου-ρήσει την Παρθένο με τον Μονογενή και τό Δημιουργό και να φτιάχνει από άδυναμία της Τέχνης, ένα σύμ-πλεγμα που μάλλον με μία τροφή που οδηγεί στην άγκαλιά της ένα τυ-χαίο γήπιό έμοιαζε!

— Έτσι ή αποθάρρυνες και ή ά-γωνία με καταλάμβανε συχνά. Είνε τρομερό να θέλη κανείς να δημιου-ρήσει την Παρθένο με τον Μονογενή και τό Δημιουργό και να φτιάχνει από άδυναμία της Τέχνης, ένα σύμ-πλεγμα που μάλλον με μία τροφή που οδηγεί στην άγκαλιά της ένα τυ-χαίο γήπιό έμοιαζε!

μου, τό άτελές έργο μου.

— "Υψωσα τό χέρι μου όχι έναν-τίον της Παρθένου, της Μητέρας κ' ευεργεστίας μου, αλλά επάνω σ' ένα πράγμα δικό μου, σ' ένα πράγμα που είχε βγί από τό μυαλό μου κι' από τό χέρι μου.

— Άφήστε με τώρα να τό ξαναρχί-σω. "Ω, είμαι βέβαιος πως θά τό πετύχω τώρα. Ξαναβάζετε μου τα εργαλεία μου, που είνε ιερά στα δά-χτυλά μου. "Θέλω να κάνω μία τέτοια Παναγία, ώστε οι δισηγγονοί μας να λένε: "Ο Πέτρος Τοριτζιάνι νι' υπήρξε μέγας καλλιτέχνης".

— Στο σημείο αυτό ο ιεροεξεταστής τον δέχοφε:

— Μπορούσες, είπες, ν' άρχιζας ένα νέο άγαλμα, χωρίς να καταστρέ-φης τό παλιό, χωρίς να υφίσσης τό βέβηλο χέρι σου εναντίον του Θεού και της Μητέρας του Θεού, σου. Είνε τάχα άνωφέλες σόν καλλιτε-χνική να φυλάει με κάποια φροντίδα την πρώτη άπόδοσιν ένεργου του, είνε άνωφέλες σόν Χριστιανό να φυ-λάει με σεβασμό και μ' ευλάβεια τό όμωγμα της Παρθένου, έστως και άν δέν άποδίδεται σ' αυτό όλόκληρη ή ούρανια ωμορφία της;

— Καί, συνερίζοντας, έπρόσθεσε:

— Πέτρο Τοριτζιάνι, διέπραξες ιε-ροσυλία!... Τό όμολόγησες άλλως τε... Άδελφόν τον θάνατο ως εξιλέω-σε τό έγκλήματός σου! Έχε-στην εύλογίαν μου.

Και, κάνοντας ένα νόημα προς τον δήμιο, είπες: — Παναγία, έλεος! — Παράλαβε τον!

— Άμέσως δύο μοναχοί τον παρέλα-βαν και τον οδήγησαν στον τόπο της εκτελέσεως.

— Έτσι πθανε ο μέγας Ίταλός γλύ-πτης Πέτρος Τοριτζιάνι.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΡΩΜΗ
ΑΙ ΑΓΓΕΛΙΟΦΟΡΟΙ ΧΕΛΙΔΟΝΕΣ

Αί χελιδόνες δέν χρησιμοποιήθη-σαν για πρώτη φορά στους πολέμους των τελευταίων εναντίον ως άγγελιοφό-ροι. Ο Πλίνιος αναφέρει ότι ένας γιωμάτος πατρίκιος άνοματι Καικίνας, ο οποίος νικούσε συχνά στις άρματο-δρομίες, μετέφερε από κάποια πόλη της Τροακής στη Ρώμη χελιδόνες για να γνωστοποιή μ' αυτές στους μακρινούς φίλους του τά άποτελέ-σματα των άγώνων και τά βράβεια που έπαίρων κάθε φορά. Προς τό-το άπέλυε τά πουλιά προς ώρισμένη διεύ-θυνση, άφου προηγουμένως έθαφε τά θύνατα τους με τό χρώμα του άρμα-τός του.

Επίσης ο Ρωμαίος στρατηγός Φά-βιος Πικτωρ αναφέρει στα χρονικά του ότι όταν οι Λιγυρες επελορχή-σαν κάποιο Ρωμαίο στρατιωτικό σταθμό, ο διοικητής του σταθμού του έστειλε ένα χελιδόνι δένοντάς του στο πόδι μία κλωστή με άρκετούς κόμβους για να τού υποδείξει μ' αυ-τός την ημέρα κατά την οποία ά-πρεπε να τούς σταλή έπικουρία για να κάμουν έφοδο.

Επίσης ο Ρωμαίος στρατηγός Φά-βιος Πικτωρ αναφέρει στα χρονικά του ότι όταν οι Λιγυρες επελορχή-σαν κάποιο Ρωμαίο στρατιωτικό σταθμό, ο διοικητής του σταθμού του έστειλε ένα χελιδόνι δένοντάς του στο πόδι μία κλωστή με άρκετούς κόμβους για να τού υποδείξει μ' αυ-τός την ημέρα κατά την οποία ά-πρεπε να τούς σταλή έπικουρία για να κάμουν έφοδο.

Επίσης ο Ρωμαίος στρατηγός Φά-βιος Πικτωρ αναφέρει στα χρονικά του ότι όταν οι Λιγυρες επελορχή-σαν κάποιο Ρωμαίο στρατιωτικό σταθμό, ο διοικητής του σταθμού του έστειλε ένα χελιδόνι δένοντάς του στο πόδι μία κλωστή με άρκετούς κόμβους για να τού υποδείξει μ' αυ-τός την ημέρα κατά την οποία ά-πρεπε να τούς σταλή έπικουρία για να κάμουν έφοδο.

Επίσης ο Ρωμαίος στρατηγός Φά-βιος Πικτωρ αναφέρει στα χρονικά του ότι όταν οι Λιγυρες επελορχή-σαν κάποιο Ρωμαίο στρατιωτικό σταθμό, ο διοικητής του σταθμού του έστειλε ένα χελιδόνι δένοντάς του στο πόδι μία κλωστή με άρκετούς κόμβους για να τού υποδείξει μ' αυ-τός την ημέρα κατά την οποία ά-πρεπε να τούς σταλή έπικουρία για να κάμουν έφοδο.

Επίσης ο Ρωμαίος στρατηγός Φά-βιος Πικτωρ αναφέρει στα χρονικά του ότι όταν οι Λιγυρες επελορχή-σαν κάποιο Ρωμαίο στρατιωτικό σταθμό, ο διοικητής του σταθμού του έστειλε ένα χελιδόνι δένοντάς του στο πόδι μία κλωστή με άρκετούς κόμβους για να τού υποδείξει μ' αυ-τός την ημέρα κατά την οποία ά-πρεπε να τούς σταλή έπικουρία για να κάμουν έφοδο.

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΩΝ

Αν και είνε άγνωστος ο άνθρω-πος που επινόησε πρώτος τά επισκε-πτήρια, έν τούτοις είνε βέβαιο ότι αυτά έγιναν γνωστά στην Εύρώπη συγχρόνως με την πορσελάνη, κατά τον 19ον ήδη αιώνα. Έκτοτε, μέσα σε λίγα χρόνια, έλαβαν μεγάλη διάδοσι σε όλες τις χώρες. Οι Κινέ-ζοι τά επισκεπτήρια, που τά όνομα-ζουν στη γλώσσα τους απίτ-σα, τά χρησιμοποιούσαν πριν από αρχαίτες χιλιετίδες. Τά επισκεπτήρια στην Κίνα είνε ένα διακριτικό γνώρισμα της κοινωνικής θέσεως κάθε πολίτου, ή οποία εκεί δέν φανερώνεται από τους τίτλους και τα όνόματά, όπως στην Ευρώπη, αλλά από τό μέγεθος του επισκεπτήριου. Όσο υψηλότερη είνε η υψος ενός πολίτου, τόσο με-γαλύτερο είνε και τό επισκεπτήριό του! Διηγούνται μάλιστα σχετικώς ότι, όταν ο λόρδος μακαρθέους επήγε τό κινέζικο ως πρεσβευτής της Άγ-γλίας, τον περασμένο αιώνα, παρου-σίασθκαν μπροστά του πολλοί υπή-ρετες, οι οποίοι έσσεσαν έναν τερά-στιο κυκλινό από κοκκίνο χαρτί, ο οποίος, όταν έτυλίχθηκε και απλω-νθηκε, σκεπασε ολόκληρο σχεδόν τό πατωμα του δωματίου. Ήταν απλου-στάτα τό... επισκεπτήριό του! Αυτο-κράτορας της Κίνας, επισκεπτήριό α-ναλογο με την έξαιρετική θέση του άποστολέως. Όταν εισήλθον για πρώτη φορά στην Ευρώπη τα επι-σκεπτήρια, τά μεταχειρίζονταν μόνο για την αναγγελία των επισκεψέων. Συνήθιζαν τις περισσότερες φορές να περιόαλλουν σ' αυτά τό όνομα του κα-τοχού των με χρυσά περιφύρα, κά-ποτε δε εζωγραφίζαν τον έρωτα να χανεται μπροστά σ' ένα μαρμαρι-νό τραπέζι και να γράφει με μία πεννα, 16 επισκεπτήριό του Λουδοβίκου 14ου στολίζοταν με άσπρα περιστερία και με κανιστότα γεμάτα λουλούδια, κίερα άλλα επισκεπτήρια είχαν ά-πάνω τους ζωγραφισμένη ολόκληρη εικόνα που παριστάνε έναν βασίλε-ρα σκεκταί κοντά στα έρμια ενός Βαλκανικού ναού και να προσπαθή ο σιασμός μια αρχαία επιγραφή, ή ό-ποια δέν ήταν άλλο από τό όνομα του επισκεπτή. Ο περιφημός κατα-κτητής των γυναικών Καζανόσας συ-νήθιζε στο επισκεπτήριό του να γρά-φει τό όνομα του απάνω σε μία αρχαία σημαία, που τη βαστούσε ένας από τότε δέν άναβαν ποτέ πεία τρεις μ' έ-να σπέρτο.

Πως γεννήθηκε μιά πρόληψις των καπνιστών

Σ' όλον σχεδόν τον κόσμο είνε ευ-ρύτατα διαδεδομένη ή πρόληψις ότι, όταν ο λόρδος μακαρθέους επήγε τό κινέζικο ως πρεσβευτής της Άγ-γλίας, τον περασμένο αιώνα, παρου-σίασθκαν μπροστά του πολλοί υπή-ρετες, οι οποίοι έσσεσαν έναν τερά-στιο κυκλινό από κοκκίνο χαρτί, ο οποίος, όταν έτυλίχθηκε και απλω-νθηκε, σκεπασε ολόκληρο σχεδόν τό πατωμα του δωματίου. Ήταν απλου-στάτα τό... επισκεπτήριό του! Αυτο-κράτορας της Κίνας, επισκεπτήριό α-ναλογο με την έξαιρετική θέση του άποστολέως. Όταν εισήλθον για πρώτη φορά στην Ευρώπη τα επι-σκεπτήρια, τά μεταχειρίζονταν μόνο για την αναγγελία των επισκεψέων. Συνήθιζαν τις περισσότερες φορές να περιόαλλουν σ' αυτά τό όνομα του κα-τοχού των με χρυσά περιφύρα, κά-ποτε δε εζωγραφίζαν τον έρωτα να χανεται μπροστά σ' ένα μαρμαρι-νό τραπέζι και να γράφει με μία πεννα, 16 επισκεπτήριό του Λουδοβίκου 14ου στολίζοταν με άσπρα περιστερία και με κανιστότα γεμάτα λουλούδια, κίερα άλλα επισκεπτήρια είχαν ά-πάνω τους ζωγραφισμένη ολόκληρη εικόνα που παριστάνε έναν βασίλε-ρα σκεκταί κοντά στα έρμια ενός Βαλκανικού ναού και να προσπαθή ο σιασμός μια αρχαία επιγραφή, ή ό-ποια δέν ήταν άλλο από τό όνομα του επισκεπτή. Ο περιφημός κατα-κτητής των γυναικών Καζανόσας συ-νήθιζε στο επισκεπτήριό του να γρά-φει τό όνομα του απάνω σε μία αρχαία σημαία, που τη βαστούσε ένας από τότε δέν άναβαν ποτέ πεία τρεις μ' έ-να σπέρτο.

Επίσης ο Ρωμαίος στρατηγός Φά-βιος Πικτωρ αναφέρει στα χρονικά του ότι όταν οι Λιγυρες επελορχή-σαν κάποιο Ρωμαίο στρατιωτικό σταθμό, ο διοικητής του σταθμού του έστειλε ένα χελιδόνι δένοντάς του στο πόδι μία κλωστή με άρκετούς κόμβους για να τού υποδείξει μ' αυ-τός την ημέρα κατά την οποία ά-πρεπε να τούς σταλή έπικουρία για να κάμουν έφοδο.

Επίσης ο Ρωμαίος στρατηγός Φά-βιος Πικτωρ αναφέρει στα χρονικά του ότι όταν οι Λιγυρες επελορχή-σαν κάποιο Ρωμαίο στρατιωτικό σταθμό, ο διοικητής του σταθμού του έστειλε ένα χελιδόνι δένοντάς του στο πόδι μία κλωστή με άρκετούς κόμβους για να τού υποδείξει μ' αυ-τός την ημέρα κατά την οποία ά-πρεπε να τούς σταλή έπικουρία για να κάμουν έφοδο.

Επίσης ο Ρωμαίος στρατηγός Φά-βιος Πικτωρ αναφέρει στα χρονικά του ότι όταν οι Λιγυρες επελορχή-σαν κάποιο Ρωμαίο στρατιωτικό σταθμό, ο διοικητής του σταθμού του έστειλε ένα χελιδόνι δένοντάς του στο πόδι μία κλωστή με άρκετούς κόμβους για να τού υποδείξει μ' αυ-τός την ημέρα κατά την οποία ά-πρεπε να τούς σταλή έπικουρία για να κάμουν έφοδο.

Επίσης ο Ρωμαίος στρατηγός Φά-βιος Πικτωρ αναφέρει στα χρονικά του ότι όταν οι Λιγυρες επελορχή-σαν κάποιο Ρωμαίο στρατιωτικό σταθμό, ο διοικητής του σταθμού του έστειλε ένα χελιδόνι δένοντάς του στο πόδι μία κλωστή με άρκετούς κόμβους για να τού υποδείξει μ' αυ-τός την ημέρα κατά την οποία ά-πρεπε να τούς σταλή έπικουρία για να κάμουν έφοδο.

Επίσης ο Ρωμαίος στρατηγός Φά-βιος Πικτωρ αναφέρει στα χρονικά του ότι όταν οι Λιγυρες επελορχή-σαν κάποιο Ρωμαίο στρατιωτικό σταθμό, ο διοικητής του σταθμού του έστειλε ένα χελιδόνι δένοντάς του στο πόδι μία κλωστή με άρκετούς κόμβους για να τού υποδείξει μ' αυ-τός την ημέρα κατά την οποία ά-πρεπε να τούς σταλή έπικουρία για να κάμουν έφοδο.

Επίσης ο Ρωμαίος στρατηγός Φά-βιος Πικτωρ αναφέρει στα χρονικά του ότι όταν οι Λιγυρες επελορχή-σαν κάποιο Ρωμαίο στρατιωτικό σταθμό, ο διοικητής του σταθμού του έστειλε ένα χελιδόνι δένοντάς του στο πόδι μία κλωστή με άρκετούς κόμβους για να τού υποδείξει μ' αυ-τός την ημέρα κατά την οποία ά-πρεπε να τούς σταλή έπικουρία για να κάμουν έφοδο.

Επίσης ο Ρωμαίος στρατηγός Φά-βιος Πικτωρ αναφέρει στα χρονικά του ότι όταν οι Λιγυρες επελορχή-σαν κάποιο Ρωμαίο στρατιωτικό σταθμό, ο διοικητής του σταθμού του έστειλε ένα χελιδόνι δένοντάς του στο πόδι μία κλωστή με άρκετούς κόμβους για να τού υποδείξει μ' αυ-τός την ημέρα κατά την οποία ά-πρεπε να τούς σταλή έπικουρία για να κάμουν έφοδο.

Επίσης ο Ρωμαίος στρατηγός Φά-βιος Πικτωρ αναφέρει στα χρονικά του ότι όταν οι Λιγυρες επελορχή-σαν κάποιο Ρωμαίο στρατιωτικό σταθμό, ο διοικητής του σταθμού του έστειλε ένα χελιδόνι δένοντάς του στο πόδι μία κλωστή με άρκετούς κόμβους για να τού υποδείξει μ' αυ-τός την ημέρα κατά την οποία ά-πρεπε να τούς σταλή έπικουρία για να κάμουν έφοδο.

Επίσης ο Ρωμαίος στρατηγός Φά-βιος Πικτωρ αναφέρει στα χρονικά του ότι όταν οι Λιγυρες επελορχή-σαν κάποιο Ρωμαίο στρατιωτικό σταθμό, ο διοικητής του σταθμού του έστειλε ένα χελιδόνι δένοντάς του στο πόδι μία κλωστή με άρκετούς κόμβους για να τού υποδείξει μ' αυ-τός την ημέρα κατά την οποία ά-πρεπε να τούς σταλή έπικουρία για να κάμουν έφοδο.

Επίσης ο Ρωμαίος στρατηγός Φά-βιος Πικτωρ αναφέρει στα χρονικά του ότι όταν οι Λιγυρες επελορχή-σαν κάποιο Ρωμαίο στρατιωτικό σταθμό, ο διοικητής του σταθμού του έστειλε ένα χελιδόνι δένοντάς του στο πόδι μία κλωστή με άρκετούς κόμβους για να τού υποδείξει μ' αυ-τός την ημέρα κατά την οποία ά-πρεπε να τούς σταλή έπικουρία για να κάμουν έφοδο.

Επίσης ο Ρωμαίος στρατηγός Φά-βιος Πικτωρ αναφέρει στα χρονικά του ότι όταν οι Λιγυρες επελορχή-σαν κάποιο Ρωμαίο στρατιωτικό σταθμό, ο διοικητής του σταθμού του έστειλε ένα χελιδόνι δένοντάς του στο πόδι μία κλωστή με ά

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο Α.Θ.Ω.Σ

«Κακουριγοδικείον». Με μιάς από το μυαλό του Πέτρου πέρασε όλκιμο το τρομερό εκείνο δράμα, του οποίου ήταν το άθω όθμα και ο πρωταγωνιστής συγχρόνως.

Πρό ογτώ χρόνων, σε μιά επαρχιακή πόλη, ένας προσωποφόρος είχε μπη μιά νύχτα, όπισθεν με περίστροφο, στο σπίτι μιάς γρηάς πλουσίας, το οποίο βρισκόταν κοντά στο κατάστημα όπου εργαζόταν ο Πέτρος. Έκει, αλλάζοντας τη φωνή του και απειλώντας με το όπλο του τη γρηά, ή οποία είχε τρελλαθεί από το φόβο της, κατώρθωσε να της πάρει μερικά τραπέζογραμμάτια, που τα είχε φυλαγμένα μέσα σ' ένα έπιπλο. Έπειτα έφυγε άβυστος από το όθμα του λιποθυμμένου πάνω στο πάτωμα. Όταν συνήλθε, η γρηά έβαλε τις φωνές κ' έτρεξαν οι γείτονες και μερικά χωροφύλακες. Έγιναν ανακρίσεις, ή οποίες δεν θα κατέληγαν σε κανένα αποτέλεσμα, αν ένας συνάδελφος του Πέτρου δεν κατήγγελλε ότι είχε βοή στο δωμάτιό του μιά μάσκα, ή οποία ήταν ακριβώς ή ίδια που φορούσε ο μυστηριώδης προσωποφόρος. Αυτό έφθασε γιά να συλληφθή ο Πέτρος, να δικασθή και να καταδικασθή σε δέκα χρόνων φυλάκιση, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες του ότι ήταν άθωος.

Ο Πέτρος, αν και έσχυσε υποακτικά το κεφάλι του στο πλήγμα αυτό της μοίρας, ώριστηκε ώστόσο ν' κάνει ότι μπορεί γιά ν' αποδείξη άστω και μετά την αποφυλάκιση του, την άθωότητά του, επιθυμώντας να αποκατασταθή μπρος στην κοινωνία και πρό πάντων μπρος σε μιά νέα, που αγαπούσε και τον αγαπούσε.

Έτσι υπόφερε, χωρίς μάταια παράπονα, τη σκληρή και άτελειστη φυλάκιση του. Η διαγωγή του καθ' όλο αυτό το διάστημα υπήρξε υποδειγματική και γι' αυτό μιά μέρα, όταν είχε έκπαια πεία τα έπτά χρόνια της πεινής του, ο διευθυντής του ανακοίνωσε ότι το υπόλοιπο του είχε χάριστη.

Έλευθερος πεία ο Πέτρος πήγε κ' εγκαταστάθηκε στο Παρίσι. Έκει, επί ένα όλκιμο χρόνο, εργαζόταν ακατάπαυστα, θέλοντας να συγκεν-

τρώση ένα χρηματικό ποσό, απαραίτητο γιά το έργο της ήθικής του αποκαταστάσεως, που ήθελε ν' αναλάβη.

Έξαφνα ένα βράδυ δέχτηκε έντελως άπροσδόκητα την επίσκεψη του ήρέως της φυλακής, με τον όποιον βρισκόταν πάντοτε σ' εγκάρδιες σχέσεις. Το πρόσωπο του κληρικού, καθώς έμπαινε στο φτωχικό δωμάτιο του Πέτρου, ακτινοβολούσε από χαρά.

— Ο Θεός να είνε εύλογημένος αγαπητό μου παιδί! του φώναξε. Έσώθηκες!...

Έπειτα έπαιχλούθησε μακριά συζητήσεις μεταξύ τους. Ο ήρεως έδωσε ένα γράμμα στον Πέτρο, το οποίο εκείνος διάβασε άχόρταγα. Όταν τελείωσε το διάβασμα και αφού εξέτασε προσεκτικά την ύπογραφή της έπιστολής, σήκωσε το κεφάλι του και, κατάχλωμος, ψιθύρισε με φωνή που έτρεμα:

— Άχ, παπιά μου!... Άν ξεράτε!...

— Τι, παιδί μου; ρώτησε ο ήρεως μένος κάπως ανήσυχος.

Τότε ο Πέτρος είπε μ' ένα λυγμό:

— Ω, παπιά μου, υπάρχει κάπου μιά κόρη την όποιαν αγαπώ!...

— Έναι; ρώτησε ο ήρεως, μετ' ή σκηνή αυτή, ο Πέτρος, κατεβαί- Κι' άνόβοιτας ένα σπέρτο έκαψε το γράμμα

— Έναι; ρώτησε ο ήρεως, μετ' ή σκηνή αυτή, ο Πέτρος, κατεβαί- Κι' άνόβοιτας ένα σπέρτο έκαψε το γράμμα

— Έναι; ρώτησε ο ήρεως, μετ' ή σκηνή αυτή, ο Πέτρος, κατεβαί- Κι' άνόβοιτας ένα σπέρτο έκαψε το γράμμα

— Έναι; ρώτησε ο ήρεως, μετ' ή σκηνή αυτή, ο Πέτρος, κατεβαί- Κι' άνόβοιτας ένα σπέρτο έκαψε το γράμμα

— Έναι; ρώτησε ο ήρεως, μετ' ή σκηνή αυτή, ο Πέτρος, κατεβαί- Κι' άνόβοιτας ένα σπέρτο έκαψε το γράμμα

Πέτρο στον προθάλαμο του σπιτιού κ' έπειτα απέχωρησε. Σε λίγο ξαναγύρισε πάλι και του έκανε νόημα να την ακολουθήσει στο δωμάτιο του κυρίου της. Ο νέος, καταπνίγοντας τη συγκίνησή του, προχώρησε με βήμα σταθερό. Η ώρα της πάλης είχε φθάσει κ' αυτό του ξανάδινε όλες του τις δυνάμεις. Μέσα στο γραφείο ο κ. Παριόν τον περίμενε ήρεως.

— Άμέσως τα βλέμματα των δύο ανδρών διασταυρώθηκαν σαν αστραπές και μιά κραυγή ξέφυγε από τα χείλη του κ. Παριόν:

— Ο Πέτρος Δεμπλάν! φώναξε.

— Ναι, ο ίδιος! του άπάντησε έ- κείνος.

Ο γέρος τότε με μιά φωνή σκληρή και έπιτακτική είπε:

— Τι ήρθατε να κάνετε εδώ; Τολμάτε, ύστερ' από το εγκλήμα σας, να παρουσιασθήτε σε μένα; Έξω γρήγορα!... Φυγάτε ή σας παραδίδω στη δικαιοσύνη!...

Ο Πέτρος Δεμπλάν δεν έδειξε τί ν' παραμείνει ή ν' αποχωρήσει. Απ' όλη την άκμή του κεφαλιού του έβλεπε το κ. Παριόν.

— Άν θέλετε να παραδώσετε τον εαυτό σας, κ. Παριόν, είπα.

— Άν θέλετε να παραδώσετε τον εαυτό σας, κ. Παριόν, είπα.

— Άν θέλετε να παραδώσετε τον εαυτό σας, κ. Παριόν, είπα.

— Άν θέλετε να παραδώσετε τον εαυτό σας, κ. Παριόν, είπα.

— Άν θέλετε να παραδώσετε τον εαυτό σας, κ. Παριόν, είπα.

— Άν θέλετε να παραδώσετε τον εαυτό σας, κ. Παριόν, είπα.

— Άν θέλετε να παραδώσετε τον εαυτό σας, κ. Παριόν, είπα.

— Άν θέλετε να παραδώσετε τον εαυτό σας, κ. Παριόν, είπα.

— Άν θέλετε να παραδώσετε τον εαυτό σας, κ. Παριόν, είπα.

— Άν θέλετε να παραδώσετε τον εαυτό σας, κ. Παριόν, είπα.

— Άν θέλετε να παραδώσετε τον εαυτό σας, κ. Παριόν, είπα.

— Άν θέλετε να παραδώσετε τον εαυτό σας, κ. Παριόν, είπα.

— Άν θέλετε να παραδώσετε τον εαυτό σας, κ. Παριόν, είπα.

— Άν θέλετε να παραδώσετε τον εαυτό σας, κ. Παριόν, είπα.

— Άν θέλετε να παραδώσετε τον εαυτό σας, κ. Παριόν, είπα.

— Άν θέλετε να παραδώσετε τον εαυτό σας, κ. Παριόν, είπα.

— Άν θέλετε να παραδώσετε τον εαυτό σας, κ. Παριόν, είπα.

ΤΟΥ FRANSIS GUIGNIER

καταδικασθή άντί έμού... — Δεν ξέρω τί θέλεις να πής, άπάντησε ο κ. Παριόν χλωμίζοντας πάλι, και γιά τελευταία φορά σου παναλαμβάνω ν' άφύγης!...

— Και γιά τελευταία φορά κ' εγώ, φώναξε ο Πέτρος, σ' άγτώ το χέρι της δεσποινίδος Λουίζας.

Ο γέρος ύψωσε τους ώμους του και είπε:

— Δεν είσαι καθόλου λογικός... Φαντάζεσαι πως ή Λουίζα, και ν' άδωσω εγώ τη συγκατάθεσή μου, θ' αλλογήσει ν' άγνη σύζυγός σου με την άτιμία που σε βαρύνει;

— Όχι, βέβαια! άπάντησε ήσυχα ο Πέτρος.

— Τότε γιατί έπιμένεις; Η κόρη μου δεν θ' άδεχθή ποτέ γιά σύζυγό της ένα άνδρα που τον βαρύνει καταδικαστική άπόφασις.

— Είστε, είπα ύστερ' από μικρή σιωπή ο Πέτρος κυττάζοντας κατάματα το γέρο, ότι κατά τη διάρκεια της δίχης μου δεν έπαθα ν' διαμαρτυρηθώ γιά την άθωότητά μου. Απ' όλη την ήμερα που άπελευθερώθηκα, έζησα με τη μοναδική σκέψη ν' αποκατασταθώ ήθικώς όχι γιά τον εαυτό μου — ό οποίος έμαθε ν' περιφρονή τη δικαιοσύνη των ανθρώπων, αλλά γιά εκείνη που αγαπώ, γιά τη Λουίζα. Έ, λοιπόν! δώστε μου το χέρι της Λουίζας και παρατιμήμαι ν' αποκαταστήσω την τιμή μου...

Δέχομαι μάλιστα ν' άθάρουμε γιά πάντα στη λήθη το καταραμένο αυτό παρελθόν!...

— Άρνούνται! άπάντησε ο γέρος έσρα.

— Έν τοιαύτη περίπτωση έθ' άπαύσει ν' άκαταθέσω στο Γενικό Εισαγγελέα την έπιστολή αυτή.

Και λέγοντας αυτό, ο Πέτρος έδειξε στο γέρο ένα χαρτί διπλωμένο κατά τέσσερα και του έπαι, ενώ εκείνος έτρεφε και τον κύττασε με μάτια βλοσυρά.

— Θα σ' άγνη διαβάσω άμέσως... Πρέπει ν' άγς πώ ότι άπευθύνεται στον ήερα της φυλακής, στην όποιον εξέτισα την ποινή μου...

Και άμέσως άρχισε ν' διαβάξη: «Κύριε άββά, σ' άγρεις μιά έτοιμοθάνατη την όποιον βαρύνει πρό ογτώ έτών ή τύψη ότι, με τη σιωπή της, άφησε ν' καταδικασθή ένας άθωος...»

Ο κύριος Παριόν, μόλις άκουσε τις πρώτες αυτές γραμμές, σηκώθηκε από τη θέσι του. Παγωμένος έδως έτρεχε από το μέτωπό του και σπασμοί έκαναν τ' άχίλη του ν' ατμόνουν.

— Στάσου!... φώναξε. Στάσου! Χάρι!... Ά! ή γυναίκα μου ώμολόγησε!...

— Ναι, ή γυναίκα σας! φώναξε δυνατά ο Πέτρος. Η γυναίκα σας πείν πειθήν, ώμολόγησε ε λ η την αλήθεια!...

Πώς διεπράξατε την κλοπή γιαντι εί-

— Πώς διεπράξατε την κλοπή γιαντι εί-

— Πώς διεπράξατε την κλοπή γιαντι εί-

— Πώς διεπράξατε την κλοπή γιαντι εί-

— Πώς διεπράξατε την κλοπή γιαντι εί-

— Πώς διεπράξατε την κλοπή γιαντι εί-

— Πώς διεπράξατε την κλοπή γιαντι εί-

— Πώς διεπράξατε την κλοπή γιαντι εί-

— Πώς διεπράξατε την κλοπή γιαντι εί-

— Πώς διεπράξατε την κλοπή γιαντι εί-

— Πώς διεπράξατε την κλοπή γιαντι εί-

χατε πέσει έξω στο έμπόριό σας και πως εκρύψατε μέσα στο ρούχα μου τη μάσκα γιά ν' άνοχοποιήσετε έμένα!...

— Χάρι!... Χάρι!... τον διέκοψε πάλι ο γέρος.

— Χάρι! είπα ειρωνικά ο Πέτρος. Με ληπτήχκατε σεις έμένα; Με ληπτήχκατε σεις!...

Μα τη στιγμή εκείνη ο γέρος, δρμώντας άπάνω του, του άρπαξε την έπιστολή, μουχρίζοντας θριαμβευτικά. Μα την ίδια στιγμή μιά πόρτα άνοιξε στο βάθος της αίθουσας και μιά ωραία κόρη ως είκοσιπέντε χρόνων παρουσιάσθηκε.

Οι δύο άνδρες, άκούγοντας το θόρυβο, στράφηκαν πίσω:

— Λουίζα! φώναξε ο Πέτρος.

— Φύγε! ούρλιαξε ο γέρος.

Μα ή Λουίζα, που φαινόταν χλωμή κάτω απ' τα χρυσά μαλλιά της, δεν άκουσε τον πατέρα της. Διευθύνθηκε προς το νέο και του έπε με λυγμούς:

— Πέτρο, δεν έπαθα ποτέ ν' άγαπή, ούτε και ν' πιστεύω στην άθωότητά του και έπειδή εξακολουθείς ν' ά με θεωρείς άξιον σου, ν' ά χέρι μου!...

— Λουίζα μου!... ψιθύρισε ο Πέτρος.

Μα την ίδια στιγμή ο πατέρας της μανιώδης επενέβη:

— Κ' έμένα με ξεχάσατε;... Ξεχάσατε πως είμαι έγώ ο κύριος εδώ και πως ή έπιστολή βρίσκεται σ' ά χέρια μου!... Όρίστε, την καίω!...

Και άνδρόντας ένα σπέρτο έκαψε το γράμμα.

— Άσφαλώς, είπα τότε ο Πέτρος ειρωνικά, θ' ά με πρήατε γιά πολύ άφελή!... Η έπιστολή αυτή που έκαψατε, είνε αντίγραφο της πραγματικής, την όποιαν έχω εδώ μέσα.

Και, βγάζοντάς την από το πορτοφόλι του, του έπέδειξε θριαμβευτικά το πρωτότυπο της έπιστολής. Ο κ. Παριόν το εκύτταξε γιά μιά στιγμή άν χαμένος, έβγαλε μιά κραυγή λύσσας, τ' ά χαρακτηριστικά του συλίστα, τα χρωματιστά άπό τον έρωτα, έσπασαν και, αφού άπλωσε τα χέρια του, σωριάστηκε άσάλευτος κάτω, χτυπημένος άπό κεραυνόβολο συγκοπή.

— * *

— Έν τοιαύτη περίπτωση έθ' άπαύσει ν' άκαταθέσω στο Γενικό Εισαγγελέα την έπιστολή αυτή.

Και λέγοντας αυτό, ο Πέτρος έδειξε στο γέρο ένα χαρτί διπλωμένο κατά τέσσερα και του έπαι, ενώ εκείνος έτρεφε και τον κύττασε με μάτια βλοσυρά.

— Θα σ' άγνη διαβάσω άμέσως... Πρέπει ν' άγς πώ ότι άπευθύνεται στον ήερα της φυλακής, στην όποιον εξέτισα την ποινή μου...

Και άμέσως άρχισε ν' διαβάξη: «Κύριε άββά, σ' άγρεις μιά έτοιμοθάνατη την όποιον βαρύνει πρό ογτώ έτών ή τύψη ότι, με τη σιωπή της, άφησε ν' καταδικασθή ένας άθωος...»

Ο κύριος Παριόν, μόλις άκουσε τις πρώτες αυτές γραμμές, σηκώθηκε από τη θέσι του. Παγωμένος έδως έτρεχε από το μέτωπό του και σπασμοί έκαναν τ' άχίλη του ν' ατμόνουν.

— Στάσου!... φώναξε. Στάσου! Χάρι!... Ά! ή γυναίκα μου ώμολόγησε!...

— Ναι, ή γυναίκα σας! φώναξε δυνατά ο Πέτρος. Η γυναίκα σας πείν πειθήν, ώμολόγησε ε λ η την αλήθεια!...

Πώς διεπράξατε την κλοπή γιαντι εί-

— Πώς διεπράξατε την κλοπή γιαντι εί-

— Πώς διεπράξατε την κλοπή γιαντι εί-

— Πώς διεπράξατε την κλοπή γιαντι εί-

— Πώς διεπράξατε την κλοπή γιαντι εί-

— Πώς διεπράξατε την κλοπή γιαντι εί-

— Πώς διεπράξατε την κλοπή γιαντι εί-

Η ΚΟΛΑΣΙΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΚΑΝΝΙΒΑΛΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Ο Ουγγολίνος που έτρωγε τ' ά παιδιά του. Ο Πύργος της πείνας. Οι ναυαγοί της Μεθούσης. Η σιτοδεία του 1030. Ο κρεσώλης που πουλούσε ανθρώπινο κρέας. Γονείς που τρώνε τ' ά παιδιά τους. Το τέλος του έξερευνητού Φλάττερς. Οι Άγγλοι ναυαγοί, κλπ. κλπ.

Στην Τσεχοσλοβακία, όπως θ' ά διαβάσατε στις έφημερίδες, έδικάσθη πρό ήμερών μιά τρομερή ληστοική συμμορία Τσιγγάνων, ό όποιον κατηγορούντο ότι όσα θύματα συνέλαβαν, αφού τ' άλγησταν, τ' άκοθαν σε μικρά κομμάτια, τ' άδιναν κατόπιν στις γυναίκες τους ν' ά τα μαγειρέψουν και έπειτα έσυνποσάζαν με αυτά!...

Δέν είνε ώστόσο ή πρώτη φορά που σημειώνονται κρεοματικά καννιβαλισμοί στην Εύρώπη. Οι άνθρωποι έβριαν ν' ά τρώγουνται μεταξύ τους. Ο χρονικογράφος της έποχής άναφέρουν σ' άνηγές άφαντάστου φρίκης και άπανθρωπίας.

— Άλλά και τ' ά ιστορικούς χρόνους, στον Μεσαίωνα και άργότερα άκόμη, άναφέρονται πολλές περιπτώσεις άνθρωποφαγίας στην Εύρώπη.

Ένε γνωστή ή τρομερή ιστορία τ' ά περιφημου τυράννου της Πίζης και άρχηγού των Γουαλφίνων Ουγγολίνου, την όποιαν άναφέρει και ο Δάντης στην Κόλασή του. Ο άντας οι έχθροι του Ουγγολίνου έπεκράτησαν και τον συνέλαβαν αιχμάλωτο, τον έκλεισαν μαζί με τ' ά παιδιά του σ' ένα πυργίσκο, τον περιφρουρούσαν πλείον αΐωρο της Πείνας.

Έκει ο Ουγγολίνος, όταν ή πείνα του έφθασε σε σημείο άνυπόφορο, άρχισε ν' τρώη ένα-ένα τ' ά παιδιά του και με το κρέας τους κατώρθωσε ν' άστηρήσει επί άρκετούς μήνες. Έπειτα όμως, όταν τελείωσε και το τελευταίο κομμάτι του κρέατος των παιδιών του, ο Ουγγολίνος άρχισε ν' κατατρέχεται πάλι από την πείνα και ν' τρώη τ' ά ίδιες τις δικές του σάρκες, ως ότου άπέθανε!

Επίσης περίφημη και άνατριχίλα στική στις λεπτομέρειές της είνε ή ιστορία των ναυαγίων της Μεθούσης, ό όποιον βρέθηκαν χωρίς τροφές έπάνω σε μιά σχεδία, στη μέση του Ωκεανού. Οι ναυαγοί αυτοί, όταν ή πείνα τους έφθασε πεία στο κατακόρυφο, άρχισαν ν' άζονουν κλέφρα μεταξύ τους και σε όποιον έψεψε ο κλέφρας τον έσφαζαν και τον έτρωγαν.

Το 1030 στη Γαλλία και σε άλλες χώρες της Εύρώπης έπεςε τέτοια τρομερή σιτοδεία, ως ότου όλοι οι κάτοικοι πείνασαν. Τότε οι άνθρωποι άρχισαν ν' ά τρώγουνται μεταξύ τους. Άλλοίμονο σ' εκείνον που θ' ά τολμούσε ν' άγνη μοναχός του έξω από το σπίτι του χωρίς ν' άναι ώπλισμένος ως τ' ά νύχτα! Οι χρονικογράφοι της έποχής άναφέρουν ότι οι άνθρωποι έσπιναν καρτέρια διαρκώς κ' άκυνήγιόντουσαν στους δρόμους μεταξύ τους, προσπαθώντας ποιος ν' ά πρώτος σκότωση τον άλλον και ν' άν φάη.

— Άλλά και τ' ά ιστορικούς χρόνους, στον Μεσαίωνα και άργότερα άκόμη, άναφέρονται πολλές περιπτώσεις άνθρωποφαγίας στην Εύρώπη.

Ένε γνωστή ή τρομερή ιστορία τ' ά περιφημου τυράννου της Πίζης και άρχηγού των Γουαλφίνων Ουγγολίνου, την όποιαν άναφέρει και ο Δάντης στην Κόλασή του. Ο άντας οι έχθροι του Ουγγολίνου έπεκράτησαν και τον συνέλαβαν αιχμάλωτο, τον έκλεισαν μαζί με τ' ά παιδιά του σ' ένα πυργίσκο, τον περιφρουρούσαν πλείον αΐωρο της Πείνας.

Έκει ο Ουγγολίνος, όταν ή πείνα του έφθασε σε σημείο άνυπόφορο, άρχισε ν' τρώη ένα-ένα τ' ά παιδιά του και με το κρέας τους κατώρθωσε ν' άστηρήσει επί άρκετούς μήνες. Έπειτα όμως, όταν τελείωσε και το τελευταίο κομμάτι του κρέατος των παιδιών του, ο Ουγγολίνος άρχισε ν' κατατρέχεται πάλι από την πείνα και ν' τρώη τ' ά ίδιες τις δικές του σάρκες, ως ότου άπέθανε!

Επίσης περίφημη και άνατριχίλα στική στις λεπτομέρειές της είνε ή ιστορία των ναυαγίων της Μεθούσης, ό όποιον βρέθηκαν χωρίς τροφές έπάνω σε μιά σχεδία, στη μέση του Ωκεανού. Οι ναυαγοί αυτοί, όταν ή πείνα τους έφθασε πεία στο κατακόρυφο, άρχισαν ν' άζονουν κλέφρα μεταξύ τους και σε όποιον έψεψε ο κλέφρας τον έσφαζαν και τον έτρωγαν.

Το 1030 στη Γαλλία και σε άλλες χώρες της Εύρώπης έπεςε τέτοια τρομερή σιτοδεία, ως ότου όλοι οι κάτοικοι πείνασαν. Τότε οι άνθρωποι άρχισαν ν' ά τρώγουνται μεταξύ τους. Άλλοίμονο σ' εκείνον που θ' ά τολμούσε ν' άγνη μοναχός του έξω από το σπίτι του χωρίς ν' άναι ώπλισμένος ως τ' ά νύχτα! Οι χρονικογράφοι της έποχής άναφέρουν ότι οι άνθρωποι έσπιναν καρτέρια διαρκώς κ' άκυνήγιόντουσαν στους δρόμους μεταξύ τους, προσπαθώντας ποιος ν' ά πρώτος σκότωση τον άλλον και ν' άν φάη.

— Άλλά και τ' ά ιστορικούς χρόνους, στον Μεσαίωνα και άργότερα άκόμη, άναφέρονται πολλές περιπτώσεις άνθρωποφαγίας στην Εύρώπη.

Ένε γνωστή ή τρομερή ιστορία τ' ά περιφημου τυράννου της Πίζης και άρχηγού των Γουαλφίνων Ουγγολίνου, την όποιαν άναφέρει και ο Δάντης στην Κόλασή του. Ο άντας οι έχθροι του Ουγγολίνου έπεκράτησαν και τον συνέλαβαν αιχμάλωτο, τον έκλεισαν μαζί με τ' ά παιδιά του σ' ένα πυργίσκο, τον περιφρουρούσαν πλείον αΐωρο της Πείνας.

Έκει ο Ουγγολίνος, όταν ή πείνα του έφθασε σε σημείο άνυπόφορο, άρχισε ν' τρώη ένα-ένα τ' ά παιδιά του και με το κρέας τους κατώρθωσε ν' άστηρήσει επί άρκετούς μήνες. Έπειτα όμως, όταν τελείωσε και το τελευταίο κομμάτι του κρέατος των παιδιών του, ο Ουγγολίνος άρχισε ν' κατατρέχεται πάλι από την πείνα και ν' τρώη τ' ά ίδιες τις δικές του σάρκες, ως ότου άπέθανε!

Επίσης περίφημη και άνατριχίλα στική στις λεπτομέρειές της είνε ή ιστορία των ναυαγίων της Μεθούσης, ό όποιον βρέθηκαν χωρίς τροφές έπάνω σε μιά σχεδία, στη μέση του Ωκεανού. Οι ναυαγοί αυτοί, όταν ή πείνα τους έφθασε πεία στο κατακόρυφο, άρχισαν ν' άζονουν κλέφρα μεταξύ τους και σε όποιον έψεψε ο κλέφρας τον έσφαζαν και τον έτρωγαν.

Το 1030 στη Γαλλία και σε άλλες χώρες της Εύρώπης έπεςε τέτοια τρομερή σιτοδεία, ως ότου όλοι οι κάτοικοι πείνασαν. Τότε οι άνθρωποι άρχισαν ν' ά τρώγουνται μεταξύ τους. Άλλοίμονο σ' εκείνον που θ' ά τολμούσε ν' άγνη μοναχός του έξω από το σπίτι του χωρίς ν' άναι ώπλισμένος ως τ' ά νύχτα! Οι χρονικογράφοι της έποχής άναφέρουν ότι οι άνθρωποι έσπιναν καρτέρια διαρκώς κ' άκυνήγιόντουσαν στους δρόμους μεταξύ τους, προσπαθώντας ποιος ν' ά πρώτος σκότωση τον άλλον και ν' άν φάη.

— Άλλά και τ' ά ιστορικούς χρόνους, στον Μεσαίωνα και άργότερα άκόμη, άναφέρονται πολλές περιπτώσεις άνθρωποφαγίας στην Εύρώπη.

Ένε γνωστή ή τρομερή ιστορία τ' ά περιφημου τυράννου της Πίζης και άρχηγού των Γουαλφίνων Ουγγολίνου, την όποιαν άναφέρει και ο Δάντης στην Κόλασή του. Ο άντας οι έχθροι του Ουγγολίνου έπεκράτησαν και τον συνέλαβαν αιχμάλωτο, τον έκλεισαν μαζί με τ' ά παιδιά του σ' ένα πυργίσκο, τον περιφρουρούσαν πλείον αΐωρο της Πείνας.

Έκει ο Ουγγολίνος, όταν ή πείνα του έφθασε σε σημείο άνυπόφορο, άρχισε ν' τρώη ένα-ένα τ' ά παιδιά του και με το κρέας τους κατώρθωσε ν' άστηρήσει επί άρκετούς μήνες. Έπειτα όμως, όταν τελείωσε και το τελευταίο κομμάτι του κρέατος των παιδιών του, ο Ουγγολίνος άρχισε ν' κατατρέχεται πάλι από την πείνα και ν' τρώη τ' ά ίδιες τις δικές του σάρκες, ως ότου άπέθανε!

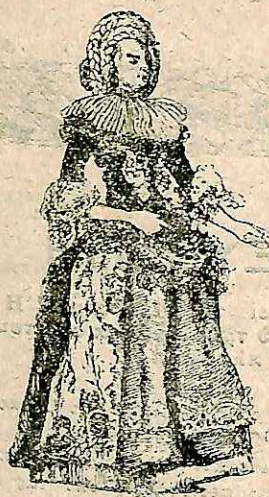
Επίσης περίφημη και άνατριχίλα στική στις λεπτομέρειές της είνε ή ιστορία των ναυαγίων της Μεθούσης, ό όποιον βρέθηκαν χωρίς τροφές έπάνω σε μιά σχεδία, στη μέση του Ωκεανού. Οι ναυαγοί αυτοί, όταν ή πείνα τους έφθασε πεία στο κατακόρυφο, άρχισαν ν' άζονουν κλέφρα μεταξύ τους και σε όποιον έψεψε ο κλέφρας τον έσφαζαν και τον έτρωγαν.

Το 1030 στη Γαλλία και σε άλλες χώρες της Εύρώπης έπεςε τέτοια τρομερή σιτοδεία, ως ότου όλοι οι κάτοικοι πείνασαν. Τότε οι άνθρωποι άρχισαν ν' ά τρώγουνται μεταξύ τους. Άλλοίμονο σ' εκείνον που θ' ά τολμούσε ν' άγνη μοναχός του έξω από το σπίτι του χωρίς ν' άναι ώπλισμένος ως τ' ά νύχτα! Οι χρον

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Περίεργες και ενδιαφέρουσες πληροφορίες. Τι αποκαλύπτουν η ανασκαφές. Η Αιγυπτιακή βασιλοπούλα που βρέθηκε στον τάφο της με την κουκλά στην αγκαλιά της. Η παραδοξεία κουκκλες των απολιθωμένων λαών. Η κουκλά ως παιχνίδι και ως φυλαχτό. Η Ταναγραφίς και η κουκκλες των Ρωμαίων. Η πολυτελής κουκκλες της Αναγεννήσεως. Η σημερινές κουκκλες. Η ώραίς και η άσχημες.

Αγγλική κουκλά του 18ου αιώνα

Οι Άγγλοι αρχαιολόγοι, οι οποίοι ενήργησαν προ ετών τις μεγάλες ανασκαφές στην Αίγυπτο, ανιχνεύοντας τη σαρκωφόρο μιας μικρής Αιγυπτιακής βασιλοπούλας, αντήρσαν ένα συγκινητικό θέαμα. Η μικροδύναμη πριγκίπισσα, που θα ήταν επάνω-κάτω ως επτά ετών και που είχε πεθάνει προ 22 αιώνων, κρατούσε σφιχτά στην αγκαλιά της την κουκλά της, με την οποία έπαιζε, όταν ζούσε ευτυχισμένη, μέσα στα μεγαλοπρεπή ανάκτορα των Φαραώ. Ούτε η αυστηρή εθιμοτυπία των Αιγυπτιακών νεκρικών τελετών, ούτε το ασυνήθιστο της πράξεώς των, είχε εμποδίσει τους δυστυχισμένους γονείς της πριγκίπισσας να τοποθετήσουν μέσα στο φέρετρό της αγαπημένης τους μικρούλας το παιχνίδι αυτό, που τόσο τδιασκεδάζε στη ζωή της. Το γεγονός είναι πολύ συγκινητικό και απάνιο για έναν Αιγυπτιακό τάφο, όπου συνήθως όλα είναι τόσο αυστηρά και τόσο ψυχρά. Εκτός όμως από τη συγκινητική που μάς προκαλεί, η κουκλά της μικρής Αιγυπτιακής πριγκίπισσας συνάγει και στην πιστοποίηση της λίαν σεβάστης ηλικίας των κουκλών, η οποίες και σήμερα ακόμη εξακολουθούν να προκαλούν στα παιδιά την ίδια χαρά που προκαλούσαν και προ χιλιετηρίδων.

**

Η κουκκλες, όπως άλλωστε όλα τα παιχνίδια, έχουν και αυτές την ιστορία τους. Η δική τους μάστιχα ιστορία μας είναι γνωστή από των αρχαιοτάτων χρόνων, από την προϊστο-

Κουκλά μ' ένδυμασία ροκοκό

ρική ακόμα εποχή. Στην αρχή-αρχή η κουκκλες δεν ήταν ομοιώματα ανθρώπων, γιατί αυτό το άηγο έρεπε η έντολη: «ου ποιήσης σεαυτῷ εἰδωλον, οὔτε παντός ομοιωμα», σύμφωνα με την οποία η άθεωρίσις της ανθρωπίνης μορφῆς θεωρείτο ἐγκλημα. Γι' αυτό και η πρώτες κουκκλες που κατασκευάστηκαν για να παίζουν μ' αυτές τα παιδιά, ήταν ομοιώματα των θεών, οι οποίοι έπροσκυνοῦντο κατά την εποχή εκείνη από τους ἀφελείς εἰδωλολάτρες. Έδιναν δὲ τότε τις κουκκλες στα παιδιά όχι μόνον για παιχνίδι, αλλά και για να τα φυλάξουν από κακά πνεύματα, που θα μπορούσαν να τους συμβῇ. Αλλά και σήμερα ακόμη, σύμφωνα με τα λεγόμενα από πολλούς περιηγητές, η κουκκλες, με τις οποίες παίζουν τα παιδιά των Εβραίων, των Βορείων Αμερικανών, θεωρούνται ότι έχουν μόνον ως παιχνίδια, αλλά και ως αγαθοποιούς τους δαίμονες, που θα τα προστατεύουν από κακά πνεύματα.

Η κουκκλες από καλλιτεχνικής απόψεως συνθέτουν αν πάντοτε με την εξέλιξη της τέχνης και με τον πολιτισμό της χώρας τους. Έτσι η κουκλά της Αιγυπτιακής βασιλοπούλας δεν είναι μόνον ένα παιχνίδι. Είναι, και από καλλιτεχνικής απόψεως, ένα δείγμα της εξέλιξης της Αιγυπτιακής τέχνης, η οποία, κατά τη μακρινή αυτή εποχή, είχε φθάσει σε μεγάλη τελειότητα. Από τότε ακόμη ήταν γνωστές στην Αίγυπτο κουκκλες με κινητά μέλη, πράγμα που δείχνει, σε τι εξέλιξη βρισκόταν η βιομηχανία των παιδικών παιχνιδιών στην Αίγυπτο. Την ίδια όμως εποχή, κατά την οποία η μικρής Αιγυπτιακής έπαιζαν με τις τόσο τέλειες κουκκλες τους, η μικρής Γερμανίδας έσφιγγαν για κουκκλες στην αγκαλιά τους ωμορφηλινά κατασκευάσματα, τα οποία μόνον με ανθρώπους δεν έμοιαζαν.

Η πήλινη κουκλά που δείχνει η είκονά μας είναι της εποχής εκείνης και βρέθηκε στο Ρινόβ του Βρανδεμβούργου, βρισκείται δε σήμερα στο μουσείο του Βερολίνου. Είναι αναμφισβήτητο ότι είναι κουκλά και όχι εἰδωλο κανενός θεού, γιατί μέσα στον τάφο στον οποίο βρέθηκε, υπήρχαν και άλλα παιχνίδια, αλλά ακατά για να δείξουν την αγάπη των γονέων προς το παιδί τους, που ή-

θελαν να πάρη και στον άλλον κόσμο ακόμη τα αγαπημένα του παιχνίδια και για να δώσουν στους αρχαιολόγους ένα σπουδαίο τεκμήριο για να κρίνουν τον πολιτισμό της εποχής εκείνης.

Στην Ελλάδα, κατά την αρχαιότητα, η βιομηχανία της κουκκλες είχε φθάσει σε μεγάλη ακμή και απασχολούσε πολυάριθμους ειδικούς τεχνίτες. Η Ταναγραφίς είναι βεβαίως γνωστές στον άλλον κόσμο. Αλλά εκτός από τα χαριτωμένα αυτά κομψοτεχνήματα, που δεν χρησιμοποιούντο μόνον για παιχνίδια των παιδιών, αλλά και για ανάθημα στους θεούς, υπήρχαν και άλλες κουκκλες που κατασκευάζοντο αποκλειστικώς και μόνον για τα παιδιά.

Ένα σωρό τέτοιες κουκκλες μπορεί κανείς να θαυμάσει σήμερα στο αρχαιολογικό μουσείο των Αθηνών, που από απόψεως πολυτελείας μπορεί βεβαίως να υπερτερούν από τα πλούσια Εβραϊκά παιχνίδια, από απλούς όμως έφευρετικούς και χαριτωμένους. Η υπερτερούν κατά πολύ. Εκεί, ανάμεσα στις άλλες κουκκλες, μπορεί κανείς να ιδεί έναν κουρέα που ξυρίζει τον πελάτη του, ή έναν φούρναρη που ξυμώνει το ψωμί του και άλλα τέτοια χαριτωμένα παιχνίδια.

Το ότι και οι Ρωμαίοι γνώριζαν τις κουκκλες είναι γνωστό από τις ανασκαφές. Αλλωστε το Γαλλικό ένομα της κουκκλες poupée και το Γερμανικό rührer προέρχονται από το Λατινικό όνομα pupus, που σημαίνει παιδάκι.

Στη Ρώμη μάλιστα είχε αρχίσει να γίνεται κάποια διάκρισις μεταξύ των παιχνιδιών των αγοριών και των παιδικών των κοριτσιών. Τα αγόρια έπαιζαν αποκλειστικά με ψεύτικα ζώα ή άπλα, ενώ τα κορίτσια περιωρίστηκαν στις κουκκλες, τις οποίες μάλιστα διατηρούσαν ως την ημέρα που παντρεύονταν, οπότε τις αφιέρωναν στην Αφροδίτη. Κατά τον μεσαίωνα η βιομηχανία της κουκκλες έμεινε στάσιμη. Τα κοριτσάκια της εποχής εκείνης έπαιζαν με άτεχνες ζύλινες κουκκλες, η οποίες ούτε μπορούσαν να συγκριθούν με τις καλλιτεχνικές Ταναγραφίς. Κατά την Αναγέννηση όμως, μαζί με όλες τις άλλες τέχνες προώθησε και η τέχνη των παιχνιδιών. Οι άστοι της εποχής αυτές είχαν αποκτήσει άρκετον πλούτο και έτσι μπορούσαν να προσ-

Κουκλά με Τυρολέζικη ένδυμασία (19 αίων)

Κουκλά με ένδυμασία ροκοκό

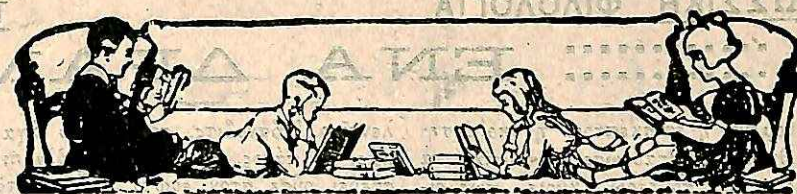
φέρουν στα παιδιά τους πολυτελέστερα και ακριβώτερα παιχνίδια. Η άτεχνες ζύλινες και πλίνινες κουκκλες των μητέρων τους δεν ικανοποιούσαν πια τα γούστα των κοριτσιών της Αναγεννήσεως. Η κουκκλες τους κατασκευάζοντο τώρα από ειδικούς επιδέξιους τεχνίτες, φορούσαν φορέματα, τα οποία ήταν πιστή αναπαραστάσις της μόδας της εποχής εκείνης και είχαν και κουκλόσπιτα, μέσα στα οποία καθόντουσαν σπολιμένα με έπιπλα και άλλα οικιακά σκεύη, τα οποία αναπαριστούσαν κι αυτά, με απόλυτη ακρίβεια, τον νοικοκυριό των σπιτιών της εποχής. Έννοείται ότι όλα αυτά τα παιχνίδια, τα οποία εγίνοντο από ειδικούς τεχνίτες, ήταν καλλιτεχνικά φτιασμένα, εκδότησαν δε πανάκριβα. Η καλές κουκκλες της εποχής εκείνης έπρεπε όχι μόνον κατά τα φορέματα, αλλά και κατά το χτένισμα και κατά τα κομψήματα και τα στολίσια, να είναι σωστές κυρίες εν μικρογραφία. Γι' αυτό δὲν πρέπει να μάς φανή παράξενο το ότι και οι μεγάλοι ακόμη έπαιζαν τότε με τις κουκκλες των μικρών. Ο εκλέκτωρ της Σαξωνίας Αύγουστος αγοράσε το 1544 για τις κόρες του κουκκλες τόσο ακριβές και καλλιτεχνικές, ώστε είχαν ως άπου παντρεύτηκαν. Εξακολουθούσαν να παίζουν μαζί τους και ως κυρίες!

Σήμερα-αύριο η κουκλά άρχισε να παίρνει μεγαλύτερη θέσι στην καλλιτεχνία, άρχισε να χρησιμοποιείται στα θέατρα των νεοεραστών, οι διάφοροι παιδαγωγοί έγραφαν συγγράμματα γι' αυτές και κατά τον 18ον αιώνα βγήκε ολόκληρη σειρά βιβλίων γραμμένων από ειδικούς παι-

δαγωγούς, στα οποία ετονίζετο η παιδαγωγική σημασία της κουκκλες. Χάρη στα βιβλία αυτά και χάρις στις προόδους της βιομηχανίας, η κουκλά μπόρεσε να μπη και στο ταπεινότερο φτωχόσπιτο. Ακόμη μεγαλύτερη διάδοσις έλαβαν η κουκκλες όταν άρχισαν να τις φτιάχνουν με κέρινα κεφάλια, χάρις στα οποία έλαμβαναν τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά με μεγαλειότητα εύκολα και ταχύτητα απ' ότι στο σκληρό ξύλο, με το οποίο εγίνοντο ως τότε. Η κουκκλες με κεφάλια από πορσελάνη εινε πολυ νεωτέρα έφευρεσις, επίσης δὲ και η κουκκλες από σελουόιντ.

Κουκλά του 1900

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ

Στην παρακάτω γειτονιά, στην παρακάτω (ρακάτω) ρούχα, εκεί καθόταν μια γρηά αντίμα μ' ε- (να γέρο κ' είχαν μια κόρηνη ωμορφή, περίσσια (στολισμένη). Στο παραθύρι καθέται τους μήνες λο- (γαριάζει: Γενάρη, γέννα του Χριστού, πρώτη (γιορτή του κόσμου. Φλεβάρη φλέβες μου άνοιξες στα (φύλλα της καρδιάς μου. Μάρτη μου με τα λουλούδια κι' Α- (πρίλη με τα ρόδα. Μάη για μάγεψέ τονε το νιό που μ' (άγαποσε, που έρχότανε στο σπίτι μου, στα μ- (τια με φιλούσε και μούλεγε πως από έμε (δὲν αγαπούσεν άλλη. Τώρα έφυγε και μ' άφησε σάν (καλαμιά στον κάμπο. Θερίζουν, κόβουν τον καρπό, (μαζεύουνε τα στάχια, βάνουν φωτιά στην καλαμιά, (μαυρίζει ο κόσμος όλος. Έτσι εινε κ' η καρδούλα μου (μαυρή και πικραμένη. Θέλω να τον καταραστώ και (πάλι τον λυπάμαι, από ψηλά να χρομίστη και (χαμηλά να πέση κ' η γῆ ξουράει να γενή για (να τον κατακόψη, να τρέσουν δεκαοχτώ γιατροί φερμ- (νοι από την πόλι κ' εγώ διαβάτρα να γευώ κ' εκείθε (να περάσω. — Καλώς τὰ κάνετε, γιατροί, καλώς (τα πολεμάτε κ' αν κόβουν τὰ ξουράσια σας κρέα- (τα μὴ λυπάστε. — Αν σας χρειάζεται ξαντό εγώ έφερα (μαζύ μου κ' αν θέλετε δεματικά έχω σαράντα (πλήρες. Κ' εκείνος αναστέναξε μέσ' από την (καρδιά του: — Δὲν ἤρρε κρὶσι να με πᾶς, κρὶσι (για να με κρίνη, μόνο μ' άπόρριξε στο Θεό που γλῆ- (γοσι τὸ δίνει: — Δὲν ἤρρε κρὶσι να σὲ πᾶω, κρὶσι (για να σὲ κρίνη, μόνο σ' άπόρριξε στο Θεό (που γλῆγοσι τὸ δίνει.

Τώρα έφυγε και μ' άφησε σάν (καλαμιά στον κάμπο. Θερίζουν, κόβουν τον καρπό, (μαζεύουνε τα στάχια, βάνουν φωτιά στην καλαμιά, (μαυρίζει ο κόσμος όλος. Έτσι εινε κ' η καρδούλα μου (μαυρή και πικραμένη. Θέλω να τον καταραστώ και (πάλι τον λυπάμαι, από ψηλά να χρομίστη και (χαμηλά να πέση κ' η γῆ ξουράει να γενή για (να τον κατακόψη, να τρέσουν δεκαοχτώ γιατροί φερμ- (νοι από την πόλι κ' εγώ διαβάτρα να γευώ κ' εκείθε (να περάσω. — Καλώς τὰ κάνετε, γιατροί, καλώς (τα πολεμάτε κ' αν κόβουν τὰ ξουράσια σας κρέα- (τα μὴ λυπάστε. — Αν σας χρειάζεται ξαντό εγώ έφερα (μαζύ μου κ' αν θέλετε δεματικά έχω σαράντα (πλήρες. Κ' εκείνος αναστέναξε μέσ' από την (καρδιά του: — Δὲν ἤρρε κρὶσι να με πᾶς, κρὶσι (για να με κρίνη, μόνο μ' άπόρριξε στο Θεό που γλῆ- (γοσι τὸ δίνει: — Δὲν ἤρρε κρὶσι να σὲ πᾶω, κρὶσι (για να σὲ κρίνη, μόνο σ' άπόρριξε στο Θεό (που γλῆγοσι τὸ δίνει.

ΠΑΡΑΔΕΣΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΑΚΡΙΔΟΦΑΓΟΝ

Ο ναύαρχος Δράκ αναφέρει, ότι, σε μια από τις περιηγήσεις του, συνήντησε στα σύνορα της Αβυσσινίας έναν περιεργότατο λαό, ο οποίος άποτειλείται από ανθρώπους μαύρους, ισχνούς, ελαφρούς στο τρέξιμο και πολλο μικρόσωμους εν συγκρίσει προς τους γείτονάς των. Τὸ καλοκαίρι οι άνεμοι πὸν πνέουν από τὰ δυτικά φέρνουν στη χώρα του λαού αυτού άπειρα κοπάδια από ακρίδες. Έπειδὴ δὲ σ' εκείνο τὸ μέρος δὲν υπάρχουν ούτε κτήνη, ούτε πουλιὰ, αναγκάζονται οι κάτοικοι να τρέφονται άπο κλειστικῶς με τις ακρίδες. Πρὸς τοῦτο συλλέγουν ολόκληρους τωρούς απ' αυτές, τις άλατίζουν και τις διατηροῦν ὅλο τὸ χρόνο. Τὸ άποτέλεσμα όμως εινε ότι οι ακριδοφάγοι αυτοί δὲν ζουν άπὸν άπό σαράντα χρόνια. Όταν πλησιάζουν δὲ σ' αυτή την ηλικία παρουσιάζονται μέσα στο δέρμα των φτέρωτά έντομα, τα οποία ελάχιστα χρόνο και προκαλοῦν δυνατή φαγοῦρα σ' ὅλο τὸ σώμα. Τὰ έντομα αυτά εισχωροῦν στο σώμα τους, τους κατατρώγουν σιγί-σινά τὰ σώθικὰ και έπιφέρουν τὸ θάνατο.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— "Αν κάμης τὰ καλά παιδιὰ, τὰ ρούχα τί τὰ θέλεις; Κι' αν κάμης τὰ κακά παιδιὰ, τί θησαυρούς μαζεύεις; — Όσοι τρέλλες κρύβει η γούνα, τόση γνώσι κρύβει η κάπα. — Τοῦ παιδιού μου τὸ παιδί δυὸ πορὲς τῶν παιδι, — Κακάρισε κακάρισε η

Μωρή στραβοκορομλιά στην άμπο- (λή γεροντή, θέλεις κ' εἶς αγαπητικό, θέλεις κ' ε- (σὺ λεβέντη; Μωρή τσουκάλι λιγδερό, τηγάνι δί- (χως χέρι, τί κάθεται κ' αναγελᾷς ἐνὶ τὸ πάλ- (ι; (ληχάρι; Η αγάπη σου εἶνε δεντροί και μού- (χλεις το δρόμο και δὲ μ' άφίνε να διαβῶ, να πᾶω (και σ' άλλον κόσμο. Και τ' αστροάκια του ουρανοῦ κ' ε- (κείνα να κρυφτοῦνε μήπως μᾶς μαρτυροῦνε την ὥρα (ποῦ μιλοῦμε. Σ' αυτήν ἐδῶ τὴ γειτονιά χάρος να (κατοικήση, να πάρη τις διπρόσωπες, (τις ὡμορφες ν' άφήση, Αποφῶ θὲ ν' άρπατωθῶ (ναρῶσθ στη γειτονιά σου, να ιδῶ τί θὰ μὲ κᾶνουνε (τὰ γειτονότυλά σου Παρακαλῶ σε πλάτανε, πα- (ρακαλῶ σε θρόνη ν' αφήσης τὸ πουλάκι μου (να πηγὴ και να γεύησθ. Εἶμαι ψηλός, εἶμαι λιγνός και' άγγελοκατωμένος (μολογῶ.

ΔΑΦΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία και ολόκληροι βιβλιοθη- (κοί. Οι διαβέτοντες τοιαῦτα παρακα- (λοῦνται να μᾶς άποστείλουν καταλό- (γον των πρὸς πώλησιν βιβλίων, ὅδὸς Λέκα 7.

ΔΑΦΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία και ολόκληροι βιβλιοθη- (κοί. Οι διαβέτοντες τοιαῦτα παρακα- (λοῦνται να μᾶς άποστείλουν καταλό- (γον των πρὸς πώλησιν βιβλίων, ὅδὸς Λέκα 7.

ΔΑΦΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία και ολόκληροι βιβλιοθη- (κοί. Οι διαβέτοντες τοιαῦτα παρακα- (λοῦνται να μᾶς άποστείλουν καταλό- (γον των πρὸς πώλησιν βιβλίων, ὅδὸς Λέκα 7.

ΔΑΦΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία και ολόκληροι βιβλιοθη- (κοί. Οι διαβέτοντες τοιαῦτα παρακα- (λοῦνται να μᾶς άποστείλουν καταλό- (γον των πρὸς πώλησιν βιβλίων, ὅδὸς Λέκα 7.

ΔΑΦΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία και ολόκληροι βιβλιοθη- (κοί. Οι διαβέτοντες τοιαῦτα παρακα- (λοῦνται να μᾶς άποστείλουν καταλό- (γον των πρὸς πώλησιν βιβλίων, ὅδὸς Λέκα 7.

ΔΑΦΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία και ολόκληροι βιβλιοθη- (κοί. Οι διαβέτοντες τοιαῦτα παρακα- (λοῦνται να μᾶς άποστείλουν καταλό- (γον των πρὸς πώλησιν βιβλίων, ὅδὸς Λέκα 7.

ΔΑΦΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία και ολόκληροι βιβλιοθη- (κοί. Οι διαβέτοντες τοιαῦτα παρακα- (λοῦνται να μᾶς άποστείλουν καταλό- (γον των πρὸς πώλησιν βιβλίων, ὅδὸς Λέκα 7.

ΔΑΦΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία και ολόκληροι βιβλιοθη- (κοί. Οι διαβέτοντες τοιαῦτα παρακα- (λοῦνται να μᾶς άποστείλουν καταλό- (γον των πρὸς πώλησιν βιβλίων, ὅδὸς Λέκα 7.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η 40 ΕΒΔΕΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Μπορείτε ποτέ σας να φαντασθῆτε μιὰ Ακαδημία ιστορική, σαν τὴ Γαλλική, τὴς οποίας τὰ μέλη να μην κάθονται σε ὕψηλες και ἐπιθρητικές έδρες, ἀλλὰ σε ἄπλες καρέκλες, ὅπως στο καφενείο; Ασφαλῶς ὄχι, γιατί στο μυαλό ὅλων μας ἡ λέξις «ακαδημαϊκός» εἶχε συνυφανθῇ με τὴ λέξις «ἔδρα». Καὶ ὅμως μέχρι τοῦ 17ου αἰῶνος τὰ μέλη τῆς Γαλλικῆς Ακαδημίας, τῆς μόνης σοβαρᾶς Ακαδημίας ποὺ ὑπῆρχε, καθόντουσαν σε καρέκλες και συνεδρίαζαν ἐστῆ. Καὶ ἴσως θὰ εξακολουθούσαν και μέχρι σήμερα να καθόνται σε καρέκλες, αν μεταξὺ των άλλων ακαδημαϊκῶν δὲν ἦταν τότε και ὁ Καρδινάλιος τοῦ Έστρά, ἕνας ἀσθενικός και σχεδόν ἀνάπηρος γέρος.

Ο Καρδινάλιος, παρ' ὅλα τὰ γαστρα- (ταῖα του και τὴς ἀρρώστειας του, παρα- (κολούθησε τακτικὰ τὴ συνεδρία- (σις τῆς Ακαδημίας. Μόνον ποὺ τὸν στενοχωρούσε ἡ καρέκλα του και δὲν μπορούσε να ξεκουράσῃ κάπως τὰ πονεμένα μέλη του σ' αὐτή. Γι' αὐτὸ ὁ γέρο Καρδινάλιος ζήτησε ἀκρόασι ἀπὸ τὸ βασιλεῖα Λουδοβίκου και τὸν παρεκάλεσε να τοῦ ἐπιτρέψῃ να πάρῃ ἀπ' τὸ σπίτι του μιὰ ἔδρα και να τὴν πᾶσθ στην Ακαδημία. Στην ὁ- (ποία και να καθέται ἀντὶ τῆς καρέ- (κλας του.

Ο βασιλεὺς, ὅχι μόνον δέχθηκε πρό- (θυμα τὴν παράκλησι τοῦ Καρδινα- (λίου, ἀλλὰ λαβαίνοντας ὅπ' ὄψῃ εἶ- (ται και οἱ ἄλλοι ακαδημαϊκοί, δόγη τῆς περασμένης ἡλικίας των, δὲν θὰ καθόντουσαν και αὐτοὶ τόσο ἀναστυ- (κὰ στις καρέκλες των, ἔκανε μιὰ ὡ- (ραία χειρονομία: ἔστειλε στην Ακα- (δημία ὡς ὄρω 40 μεγάλες και ὁ- (ραίες ἔδρες, με τὴς ὁποῖες διέταξε ν' ἀντικαταστήσουν τὴς καρέκλες των ακαδημαϊκῶν.

Έτσι ἀπὸ τότε ἡ Γαλλικὴ Ακα- (δημία ἀπέκτησε τὴς κλασσικῆς περὶ σήμερα ἔδρες τῆς. Εἶνε περίττο να προσθεσῶμεν ὅτι τὸ παράδειγμα τῆς ἐμψύθησαν και ὅλες ἡ ἄλλες Ακα- (δημίες τοῦ κόσμου.

καὶ στρέβω τὸ μουστάκι μου σαν ποῦ- (μαὶ χαϊδεμμένος.

Η ΓΕΙΤΟΝΙΣΙΑ

Γειτόνισσα, γειτόνισσα, μικρὴ γειτο- (νοπούλα, μᾶς τὰ περισσότερία σου ποῦρχονται (στην αὐλή μου, μου τρών ὅλο τὸ σᾶρι μου, μού πι- (ναῖν το νερό μου, μού παίρνουνε στὰ νύχια τους τὸ χῶ- (μα τῆς αὐλῆς μου.

Κ' ἐγὼ τὸ χῶμα τῆς αὐλῆς μου (καλογέρομαι κ' ἐγὼ να γίνω γούμενος να τις ξε- (μολογῶ.

ΔΑΦΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία και ολόκληροι βιβλιοθη- (κοί. Οι διαβέτοντες τοιαῦτα παρακα- (λοῦνται να μᾶς άποστείλουν καταλό- (γον των πρὸς πώλησιν βιβλίων, ὅδὸς Λέκα 7.

ΔΑΦΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία και ολόκληροι βιβλιοθη- (κοί. Οι διαβέτοντες τοιαῦτα παρακα- (λοῦνται να μᾶς άποστείλουν καταλό- (γον των πρὸς πώλησιν βιβλίων, ὅδὸς Λέκα 7.

ΔΑΦΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία και ολόκληροι βιβλιοθη- (κοί. Οι διαβέτοντες τοιαῦτα παρακα- (λοῦνται να μᾶς άποστείλουν καταλό- (γον των πρὸς πώλησιν βιβλίων, ὅδὸς Λέκα 7.

ΔΑΦΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία και ολόκληροι βιβλιοθη- (κοί. Οι διαβέτοντες τοιαῦτα παρακα- (λοῦνται να μᾶς άποστείλουν καταλό- (γον των πρὸς πώλησιν βιβλίων, ὅδὸς Λέκα 7.

ΔΑΦΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία και ολόκληροι βιβλιοθη- (κοί. Οι διαβέτοντες τοιαῦτα παρακα- (λοῦνται να μᾶς άποστείλουν καταλό- (γον των πρὸς πώλησιν βιβλίων, ὅδὸς Λέκα 7.

ΔΑΦΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία και ολόκληροι βιβλιοθη- (κοί. Οι διαβέτοντες τοιαῦτα παρακα- (λοῦνται να μᾶς άποστείλουν καταλό- (γον των πρὸς πώλησιν βιβλίων, ὅδὸς Λέκα 7.

ΔΑΦΟΡΑΖΟΝΤΑΙ εἰς καλὴν τιμὴν παλαιὰ βιβλία και ολόκληροι βιβλιοθη- (κοί. Οι διαβέτοντες τοιαῦτα παρακα- (λοῦνται να μᾶς άποστείλουν καταλό- (γον των πρὸς πώλησιν βιβλίων, ὅδὸς Λέκα 7.

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ

— Κύριε, ανήγγειλε η υπηρέτρια, μια κυρία ήρθε και θέλει να σας δει... Περιμένει μια ώρα τώρα...

Ο συγγραφέας Πάβελ Βασιλιέβιτς δεν είχε χωνέψει ακόμα. Ακούγοντας την υπηρέτρια του να του μιλάει για μια κυρία που ήθελε να τον ιδεί, κατσούφιασε και είπε:

— Να πάω στο διάβολο! Πές της πως είμαι απασχολημένος.

— Είπε η πέμπτη φορά που έρχεται, κύριε. Λέει πως είναι άπλοτος ανάγκη να σας ιδεί... Κλαίει σχεδόν...

— Χμ... χμ... πές της τότε να περάσει στο γραφείο μου.

Ο Πάβελ Βασιλιέβιτς φόρεσε άργα τη ρεντινχότα του, πήρε ένα κοντοχολο, διευδύνθηκε προς το γραφείο του. Η επισκέπτριά βρισκόταν ήδη εκεί. Ήταν μια νέα κυρία ψηλή, λεπτή και με ντύσιμο πολύ καθαρό. Βλέποντας το συγγραφέα να παρουσιάζεται μπροστά της, χαμήλωσε με ντροπή τα μάτια της και σταύρωσε τα χέρια της με ύφος ικετευτικό.

— Δεν με θυμάστε, βέβαια, Άρλια, να λέει παραμένει... Ιδιόχ... είχα την τιμή να κάνω τη γνωριμία σας στο σπίτι των Κρούτσκι... Είμαι η κυρία Μουρασκίν.

— Α! Έκανα αδιάφορα ο Πάβελ Βασιλιέβιτς, καθήστε... Σε τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμος;

— Βλέπετε, εξακολούθησε η κυρία της οποίας η ταραχή μεγάλωνε ολοένα, ότι δεν με θυμάστε;... Έγω είμαι θερμή θαυμάστριά σας και διαβάζω τα άρθρα σας με απείρησπη γοητεία... Μη φαντασθείτε πως σας κολακεύω... Ο θεός να με φυλάει. Σας διαβάζω καθημερινώς...

— Έξέλλου δεν είμαι κ' εγώ έντελως ξένη προς τη φιλολογία... Βέβαια δεν τολμώ να δυναμώσω τον έαυτό μου συγγραφέα, μα η αλήθεια είναι ότι γράφω κ' εγώ... Έχω δημοσιεύσει μάλιστα τρία παιδικά παραμύθια...

— Ωραία, κυρία, ωραία... Και σε τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμος;

— Επειδή σας θαυμάζω, κύριε, απάντησε η κυρία χαμηλώνοντας τα μάτια της και κοκκινίζοντας, θα ήθελα να έχω τη γνώμη σας για ένα δοκίμιο που έχω γράψει...

— Αμέσως η κυρία Μουρασκίν έχωσε γρήγορα-γρήγορα το χέρι της στην τσάντα της κ' έβγαλε από μέσα ένα μεγάλο τετράδιο. Βλέποντάς το ο Πάβελ κατέβηκε από απείρησπη φρίκη και έσπασε να πη:

— Ωραία... Αφίστε το μου... Θα το διαβάσω...

— Τό ξέω, κύριε, είπε με φωνή...

σδυμένη ή επισκέπτριά η οποία σηκώθηκε και σταύρωσε ικετευτικά τα χέρια της, το ξέρω, κύριε, πως είσθε πολύ απασχολημένος. Η κάθε στιγμή σας είναι πολύτιμη και καταλαβαίνω ότι τώρα από μέσα σας με στέλνετε στο διάβολο... Μα φανήτε καλός... Επιτρέψτέ μου να σας διαβάσω το δοκίμιο μου άμέσως... Έχετε αυτή την καλοσύνη!...

— Πολύ ευχαρίστος... τραύλισε ο Πάβελ Βασιλιέβιτς... μα... κυρία, είμαι... είμαι απασχολημένος. Πρέπει να βγω άμέσως έξω...

— Κύριε! Έκανε η επισκέπτριά στεναχίζοντας (και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα). Κύριε, κάνετε προς χάριν μου... μια βυσία... Είμαι ανυπόφορη, ενοχλητική, το ξέρετε... Μα είσθε φανήτε μεγαλόκαρδος. Φεύγω αύριο για τη Μόσχα και θα ήθελα να ήξερα σήμερα τη γνώμη σας... Παραχωρήστε μου, σας ικετεύω, μισή ώρα, για να σας διαβάσω το δοκίμιο μου...

Ο Πάβελ Βασιλιέβιτς ήταν κατά βάθος χαρκατρός πολύ αδυνάτου και δεν μπορούσε ν' αντισταθεί στην πίεση της γυναίκας. — Οταν είδε πως η κυρία ήταν έτοιμη να ξεσπάσει σε λυγμούς και να πέσει κάτω γονατιστή, τη λυπήθηκε και της είπε:

— Καλά, έστω, σας ακούω... Για μισή ώρα είμαι στη διάθεσή σας.

Η κυρία Μουρασκίν έβγαλε τότε μια κραυγή χαράς, κίνησε σε μια πολυθρόνα και άρχισε το διάβασμα. Στην αρχή του δράματος παρουσιάζονταν ένας υπηρέτης και μια καμαριέρα, οι οποίοι, καθώς σιγόβριζαν ένα πολυτελές σαλόνι, μιλούσαν διά μακρών για μια δεσποινίδα Άννα Βερνίεβα, που έζησε στο χωριό τους ένα σχολείο κ' ένα νοσοκομείο. Σε λίγο ο υπηρέτης βγαίνει έξω, η καμαριέρα αρχίζει ν' απαγγέλλει έναν άτελειωτο μονόλογο, στον οποίον λέει ότι η μόρφωσις είναι φως και η άγραμματοσύνη σκότος. Σε λίγο ο υπηρέτης ξαναβγαίνει κ' αρχίζει κ' αυτός έναν άτελειωτο μονόλογο για τον κύριό του, τον στρατηγό, ο οποίος θέλει να παντρεύει την κόρη του μ' έναν ευγενή, που αυτή δεν τον θέλει... Όταν οι υπηρέτες βγαίνουν, σε λίγο έρχεται η ίδια η Άννα Βερνίεβα.

— Ο Πάβελ άναστήναξε μ' άνακούφιση κ' έκανε να σηκωθεί, μα η κυρία Μουρασκίν έσπευσε γρήγορα-γρήγορα το χέρι της στην τσάντα της κ' έβγαλε από μέσα ένα μεγάλο τετράδιο. Βλέποντάς το ο Πάβελ κατέβηκε από απείρησπη φρίκη και έσπασε να πη:

— Ωραία... Αφίστε το μου... Θα το διαβάσω...

— Τό ξέω, κύριε, είπε με φωνή...

— Κύριε! Έκανε η επισκέπτριά στεναχίζοντας (και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα). Κύριε, κάνετε προς χάριν μου... μια βυσία... Είμαι ανυπόφορη, ενοχλητική, το ξέρετε... Μα είσθε φανήτε μεγαλόκαρδος. Φεύγω αύριο για τη Μόσχα και θα ήθελα να ήξερα σήμερα τη γνώμη σας... Παραχωρήστε μου, σας ικετεύω, μισή ώρα, για να σας διαβάσω το δοκίμιο μου...

Ο Πάβελ άναστήναξε μ' άνακούφιση κ' έκανε να σηκωθεί, μα η κυρία Μουρασκίν έσπευσε γρήγορα-γρήγορα το χέρι της στην τσάντα της κ' έβγαλε από μέσα ένα μεγάλο τετράδιο. Βλέποντάς το ο Πάβελ κατέβηκε από απείρησπη φρίκη και έσπασε να πη:

— Ωραία... Αφίστε το μου... Θα το διαβάσω...

— Τό ξέω, κύριε, είπε με φωνή...

λάντινο Ίδανόβιτς, τον οποίον αγαπάει με πάθος, αν κ' εκείνος δεν πιστεύει ούτε στον έρωτα, ούτε στο Θεό, ούτε σε τίποτε...

— Ο Πάβελ Βασιλιέβιτς άκουγε το δράμα της επισκεπτρίας του κ' έλεγε μέσα του:

— Ποιος διάβολος σ' έφερε εδώ; Αυτό μου έλπει, ν' ακούσω τις άνοησίες σου... Φταίω εγώ επειδή έσ' έγραψες δράμα;... Θεέ μου, τί μεγάλο τετράδιο!... Άτελειωτο είναι!... Ωραία τιμωρία κ' αυτή!...

— Δεν βρίσκεται, ρώτησε έξαφνα την επισκεπτριά του ύψωνοντας τα μάτια του προς αυτή, ότι αυτός ο μονόλογος της ηρωίδας σας τραβάει κάπως;

Ο Πάβελ Βασιλιέβιτς δεν είχε ακούσει καθόλου το μονόλογο. Γι' αυτό μετάνιωσε και είπε σε λίγο:

— Όχι, όχι, καθόλου... Είναι πολύ καλός...

Η επισκέπτριά, άκτινολώνοντας από τη χαρά της, εξακολούθησε να διαβάζει:

ANNA, (προς τον Βαλεντίνο). — Δεν έχετε καρδιά;... Ζητέ μόνο με τη λογική σας. ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ. — Τι είναι η καρδιά;... Ένα τίποτο... Ούτε αίσθησις έχει, ούτε αντίληψη...

ANNA, (ταραγμένη). — Και ό γενομάς;... Πού γεννιέται;... Δεν γεννιέται μέσ' στην καρδιά;... Πότε μου δεν αγαπήσατε ποτέ;

Ο ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ. — Ας μην άγγίζουμε με νά φύγο!

ANNA, (τρομαγμένη). — Γιατί; ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ, (μέσα του). — Πόσο κλωμ' είναι! (Στην Άννα). Μή κ' άναγκάσετε να σας πω τους λόγους που με κάνουν να φύγω... Άν πεθάνω, δεν θα το μάθετε ποτέ.

ANNA, (έπειτα από μικρή σιωπή). — Δεν μπορείτε να φύγετε.

Η κ. Μουρασκίν είχε άρχισε να διαβάζει τώρα με στόμφο, φουσκώνοντας ολοένα. Δεν έβλεπε κανείς τίποτ' άλλο παρά το στόμα της που σάλαιε άκατάπαυστα...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ, (κρατώντας την Άννα στην άγκυλιά του). — Μ' άνάστηδες, Μ' άνανέωσεις, όπως ή βροχή άνανεώνει την άνοιξη τη γη που ξηπνάει... Μα είναι πείρα άγρή... πολύ άγρή... Μία άρρώστια με τρώει και θα με στείλι στον τάφο.

Στο σημείο αυτό ο Πάβελ Βασιλιέβιτς άναστήθηκε και άφωσε το νυσταγμένο και δολά μάτια του άπάνω στην κ. Μουρασκίν. Την άναστήναξε μια στιγμή άκίνητος, σαν να μην καταλάβαινε πως αυτή βρισκόταν εκεί. Έκείνη εξακολούθησε να διαβάζει:

(Στην Άννα). — Ο στρατηγός, ο άστυνόμος και άστυφύλακες). ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ. — Πιάστε με... Συλλάβετέ με... Είμαι μηδενιστής!

Η κυρία είχε άρχισε τώρα να διαβάζει πιο γρήγορα και ύψωνοντας σε λίγο τη φωνή της, είπε: «Αδελφά, τέλος της Α' πράξεως».

Ο Πάβελ άναστήναξε μ' άνακούφιση κ' έκανε να σηκωθεί, μα η κυρία Μουρασκίν έσπευσε γρήγορα-γρήγορα το χέρι της στην τσάντα της κ' έβγαλε από μέσα ένα μεγάλο τετράδιο. Βλέποντάς το ο Πάβελ κατέβηκε από απείρησπη φρίκη και έσπασε να πη:

— Ωραία... Αφίστε το μου... Θα το διαβάσω...

— Τό ξέω, κύριε, είπε με φωνή...

τραδίου της και συνέχισε το διάβασμά της:

(Πράξις δεύτερη. Η σκηνή παρουσιάζει δρόμο χωριού. Δεξιά το σχολείο, άριστερά το νοσοκομείο. Στα σκαλοπάτια του τελευταίου κάθονται χωρικοί και χωρικές).

— Συγγνώμη... τη διέκοψε ο Πάβελ Βασιλιέβιτς, πόσες πράξεις είναι όλο το έργο;

— Πέντε, απάντησε η κυρία Μουρασκίν.

Και άμέσως, σαν να φοβόταν μήπως ο άκροατής της το βάλει στα πόδια, συνέχισε γρήγορα:

(Ο Βαλεντίνοσ κυτάζει από το παραθύρο του σχολείου. Στο βάθος της σκηνής φαίνονται χωρικοί, οι οποίοι παίζουν στην ταβέρνα).

Σαν τον κατάδικο, ο οποίος δεν περιμένει πείρα χάρη, ο Πάβελ Βασιλιέβιτς δεν έπεριμενε πείρα να τελειώσει ποτέ το μαρτύριό του αυτό, ούτε και ήλπιζε σε τίποτε να τον σώσει. Προσπαθούσε μόνο να μην κλείσουν τα μάτια του και να μη φύγει από το πρόσωπό του η έκφρασις της προσοχής. Το μέλλον... όταν η κυρία θα τελείωνε το διάβασμά της και θα έφευγε... του φαινόταν τόσο μακρινό, ώστε ούτε το σκεφτόταν καν.

Η φωνή της κ. Μουρασκίν άνηχοσε διαρκώς μέσα στ' αυτιά του: — Τρου-τού-τού-τού... Τρου-τού-τού-τού... ΖΖΖΖΖ!

Έκανε μια προσπάθεια για ν' άνοιξη τα βλέφαρά του που έκλειναν, χαμουρηθήκε χωρίς ν' άνοιξη το στόμα του και κούταξε την επισκέπτριά... Τό φάνηκε πως είχε τρία κεφάλια...

Έκείνη όμως εξακολούθησε το διάβασμά της:

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ. — Όχι, αφήστε με να φύγο!

ANNA, (τρομαγμένη). — Γιατί; ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ, (μέσα του). — Πόσο κλωμ' είναι! (Στην Άννα). Μή κ' άναγκάσετε να σας πω τους λόγους που με κάνουν να φύγω... Άν πεθάνω, δεν θα το μάθετε ποτέ.

ANNA, (έπειτα από μικρή σιωπή). — Δεν μπορείτε να φύγετε.

Η κ. Μουρασκίν είχε άρχισε να διαβάζει τώρα με στόμφο, φουσκώνοντας ολοένα. Δεν έβλεπε κανείς τίποτ' άλλο παρά το στόμα της που σάλαιε άκατάπαυστα...

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ, (κρατώντας την Άννα στην άγκυλιά του). — Μ' άνάστηδες, Μ' άνανέωσεις, όπως ή βροχή άνανεώνει την άνοιξη τη γη που ξηπνάει... Μα είναι πείρα άγρή... πολύ άγρή... Μία άρρώστια με τρώει και θα με στείλι στον τάφο.

Στο σημείο αυτό ο Πάβελ Βασιλιέβιτς άναστήθηκε και άφωσε το νυσταγμένο και δολά μάτια του άπάνω στην κ. Μουρασκίν. Την άναστήναξε μια στιγμή άκίνητος, σαν να μην καταλάβαινε πως αυτή βρισκόταν εκεί. Έκείνη εξακολούθησε να διαβάζει:

(Στην Άννα). — Ο στρατηγός, ο άστυνόμος και άστυφύλακες). ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ. — Πιάστε με... Συλλάβετέ με... Είμαι μηδενιστής!

Η κυρία είχε άρχισε τώρα να διαβάζει πιο γρήγορα και ύψωνοντας σε λίγο τη φωνή της, είπε: «Αδελφά, τέλος της Α' πράξεως».

Ο Πάβελ άναστήναξε μ' άνακούφιση κ' έκανε να σηκωθεί, μα η κυρία Μουρασκίν έσπευσε γρήγορα-γρήγορα το χέρι της στην τσάντα της κ' έβγαλε από μέσα ένα μεγάλο τετράδιο. Βλέποντάς το ο Πάβελ κατέβηκε από απείρησπη φρίκη και έσπασε να πη:

— Ωραία... Αφίστε το μου... Θα το διαβάσω...

— Τό ξέω, κύριε, είπε με φωνή...

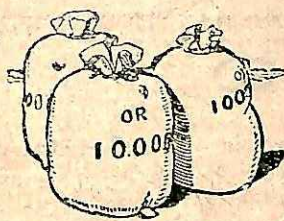
Η κυρία είχε άρχισε τώρα να διαβάζει πιο γρήγορα και ύψωνοντας σε λίγο τη φωνή της, είπε: «Αδελφά, τέλος της Α' πράξεως».

Ο Πάβελ άναστήναξε μ' άνακούφιση κ' έκανε να σηκωθεί, μα η κυρία Μουρασκίν έσπευσε γρήγορα-γρήγορα το χέρι της στην τσάντα της κ' έβγαλε από μέσα ένα μεγάλο τετράδιο. Βλέποντάς το ο Πάβελ κατέβηκε από απείρησπη φρίκη και έσπασε να πη:

— Ωραία... Αφίστε το μου... Θα το διαβάσω...

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΕΡΙΟΥΣΙΕΣ ΠΟΥ ΤΙΣ ΚΑΤΕΒΡΟΧΘΙΣΑΝ... ΖΩΑ

Τα ποντίκια και τα κομποδέματα. Τι έμεινε από τις 70 χιλ. λιρτέτες. Η χήρα, ο θασαυρός της και οι άρουραίοι. Τα μπισκότα του ελέφαντος και η λίρες του επισκέπτη. Πώς λίγο έλειψε να συλληφθή ως κλέφτης ένας άδωος. Το χιλιόφραγκο μέσ' στην κοιλιά της κατσίρας. Τι κάνει η έσφαη των ψαριών με τα... χαρτονομίσματα. Ο ρόλος της γάτας, κτλ.

Τα ποντίκια είναι οι μεγαλύτεροι καταστροφείς των... κομποδεμάτων, πρό πάντων όταν τα κομποδέματα περιέχουν χαρτονομίσματα.

Πρό όλγων ετών δύο Ίταλοι γαιοκτήμονες, οι άδελφοί Βερνάντ, που κατοικούσαν στην κομποπολι Ροβερίνο της Κουανής Άκτης, είχαν κρύψει μέσα στη γη, σ' ένα από τους σταύλους των, ένα μικρό ξύλινο κιβώτιο με 70,000 λιρτέτες εις χαρτονομίσματα.

Όταν όμως έπειτα από λίγων καιρό, χρειάστηκαν χρήματα και έβγαλαν την κασσετίνα τους, είδαν με κατάπληξη δύο μεγάλες τρύπες άνοιγμένες στα πλευρά της. Κι' όταν την άνοιξαν, είδαν με άπεληπτα πείρα και με φρίκη, ότι ολόκληρη η περιουσία τους είχε φαγωθή από τους ποντικούς, οι οποίοι, μπαίνοντας από τις τρύπες, τις οποίες είχαν άνοιξει με τα δόντα τους, δεν άφηναν από τί 70,000 λιρτέτες παρά ελάχιστα χαρτονομίσματα, φαγωμένα κ' αυτά.

Σε μία άλλη Ίταλική κομποπολι, το Κουλιάνι, της έπαρχίας Κόμο, κάποιος έμπορος όνόματι Κλήμης Τζιάνι, είχε κρύψει 800 χάρτινες λίρες στελίνες κάτω απ' το διπλό πάτωμα του δωματίου του. Έπειτα από λίγες ήμέρες η κόρη του Τζιάνι, κατεβαίνοντας στο υπόγειο που βρισκόταν κάτω απ' το δωμάτιο αυτό και στο όποιο άποθήκευαν τα κάρβουνα, είδε πασμένα κατά γής τμήματα χαρτιών, που είχαν πέσει απ' τις χαραμάδες της όροφης. Δεν μπορούσε να εξηγήσει πως βρέθηκαν εκεί τα τμήματα εκείνα και το έλεγε στον πάτερ της, ο οποίος δεν άρχισε να ύποψιαστί τί είχε συμβή. Έστρεψε τότε άμέσως στην κρύπτη που είχε βάλει τις 800 στελίνες και μ' άπεληπτα είδε πως δεν είχε μείνει ούτε ένα κομμάτι χαρτί από τα χρήματά του.

ANNA. — Είμαι δική του!... Συλλάβετέ κ' έμένα!... Συλλάβετέ με!... Τόν άγαπά! Τόν άγαπά! Τόν άγαπά!... πόσο απ' τη ζωή μου...

Η κ. Μουρασκίν στο σημείο αυτό φουσκώνει σαν διάνοσ. Καθώς διαβάζει, καταβρέχει με τα ύγρα του στόματός της τον άκροατή της... Κυτάζοντας Άγρια γύρω του, ο Πάβελ Βασιλιέβιτς πετιέται έξαφνα όλόρως, βάζει μία σπριγγή κραυγή και άπαύζοντα από το γραφείο του το σιδερένιο καλντερί, το καταφέρει με βλη του τη δύναμη στο κεφάλι της κυρία Μουρασκίν, η οποία σωρίζεται καταγής...

Οι υπηρέτες, άκούγοντας το θόρυβο, έσπευσαν μέσα.

— Συλλάβετέ με! τους φωνάζει ο κύριός τους. Την έσκότωσα!...

— Γάτο! από δυό ήγνες, οι άνοραχοι τόν άδωσαν για το έγκλημά του...

Αλλά στην τσέπη αυτή η επισκέπτριά είχε, εκτός των μπισκότων, κ' ένα φάκελλο με πενήντα χάρτινες λίρες στελίνες, τον οποίον η έλέφας κατά λάθος κατεβούρησε μαζί με τα μπισκότα.

Το 1913 στο Άλανσόν της Γαλλίας συνέβη ένα παρόμοιο περιστατικό. Κάποια πλούσια κτηματίας της περιοχής είχε πούλησει ένα κτήμα της άντι 60,000 φράγκων. Όταν εισέπραξε το ποσό αυτό, έπειδή φοβήθηκε μήπως της το κλέψουν, το έβαλε μέσα σ' ένα πηλίνο δοχείο και το έθαψε σ' ένα όρισμένο μέρος στο περιβάλλον του σπιτιού της. Έπειτα όμως από μερικά βδομάδες, καθώς περνούσε απ' το μέρος εκείνο, η προνοητική κυρία είδε πως το χώμα, άκριδώς επάνω από την κρύπτη του θασαυρού της, φαινόταν άνακαμμένο. Χωρίς να χάσει στιγμή, πήρε ένα ταπαί, έσκαψε κ' έβγαλε το δοχείο. Τότε είδε με άπόγνωση: ότι ο θασαυρός της είχε ύποστη έπίθεση άρουραίων, οι οποίοι δεν είχαν άφίσει παρά μόνον τμήματα και μερικά κομμάτια χαρτονομισμάτων. Η κυρία

του. Τού τα είχαν φάει οι ποντικοί! Έπείσης το 1913 στο Άλανσόν της Γαλλίας συνέβη ένα παρόμοιο περιστατικό. Κάποια πλούσια κτηματίας της περιοχής είχε πούλησει ένα κτήμα της άντι 60,000 φράγκων. Όταν εισέπραξε το ποσό αυτό, έπειδή φοβήθηκε μήπως της το κλέψουν, το έβαλε μέσα σ' ένα πηλίνο δοχείο και το έθαψε σ' ένα όρισμένο μέρος στο περιβάλλον του σπιτιού της. Έπειτα όμως από μερικά βδομάδες, καθώς περνούσε απ' το μέρος εκείνο, η προνοητική κυρία είδε πως το χώμα, άκριδώς επάνω από την κρύπτη του θασαυρού της, φαινόταν άνακαμμένο. Χωρίς να χάσει στιγμή, πήρε ένα ταπαί, έσκαψε κ' έβγαλε το δοχείο. Τότε είδε με άπόγνωση: ότι ο θασαυρός της είχε ύποστη έπίθεση άρουραίων, οι οποίοι δεν είχαν άφίσει παρά μόνον τμήματα και μερικά κομμάτια χαρτονομισμάτων. Η κυρία

του. Τού τα είχαν φάει οι ποντικοί! Έπείσης το 1913 στο Άλανσόν της Γαλλίας συνέβη ένα παρόμοιο περιστατικό. Κάποια πλούσια κτηματίας της περιοχής είχε πούλησει ένα κτήμα της άντι 60,000 φράγκων. Όταν εισέπραξε το ποσό αυτό, έπειδή φοβήθηκε μήπως της το κλέψουν, το έβαλε μέσα σ' ένα πηλίνο δοχείο και το έθαψε σ' ένα όρισμένο μέρος στο περιβάλλον του σπιτιού της. Έπειτα όμως από μερικά βδομάδες, καθώς περνούσε απ' το μέρος εκείνο, η προνοητική κυρία είδε πως το χώμα, άκριδώς επάνω από την κρύπτη του θασαυρού της, φαινόταν άνακαμμένο. Χωρίς να χάσει στιγμή, πήρε ένα ταπαί, έσκαψε κ' έβγαλε το δοχείο. Τότε είδε με άπόγνωση: ότι ο θασαυρός της είχε ύποστη έπίθεση άρουραίων, οι οποίοι δεν είχαν άφίσει παρά μόνον τμήματα και μερικά κομμάτια χαρτονομισμάτων. Η κυρία

του. Τού τα είχαν φάει οι ποντικοί! Έπείσης το 1913 στο Άλανσόν της Γαλλίας συνέβη ένα παρόμοιο περιστατικό. Κάποια πλούσια κτηματίας της περιοχής είχε πούλησει ένα κτήμα της άντι 60,000 φράγκων. Όταν εισέπραξε το ποσό αυτό, έπειδή φοβήθηκε μήπως της το κλέψουν, το έβαλε μέσα σ' ένα πηλίνο δοχείο και το έθαψε σ' ένα όρισμένο μέρος στο περιβάλλον του σπιτιού της. Έπειτα όμως από μερικά βδομάδες, καθώς περνούσε απ' το μέρος εκείνο, η προνοητική κυρία είδε πως το χώμα, άκριδώς επάνω από την κρύπτη του θασαυρού της, φαινόταν άνακαμμένο. Χωρίς να χάσει στιγμή, πήρε ένα ταπαί, έσκαψε κ' έβγαλε το δοχείο. Τότε είδε με άπόγνωση: ότι ο θασαυρός της είχε ύποστη έπίθεση άρουραίων, οι οποίοι δεν είχαν άφίσει παρά μόνον τμήματα και μερικά κομμάτια χαρτονομισμάτων. Η κυρία

του. Τού τα είχαν φάει οι ποντικοί! Έπείσης το 1913 στο Άλανσόν της Γαλλίας συνέβη ένα παρόμοιο περιστατικό. Κάποια πλούσια κτηματίας της περιοχής είχε πούλησει ένα κτήμα της άντι 60,000 φράγκων. Όταν εισέπραξε το ποσό αυτό, έπειδή φοβήθηκε μήπως της το κλέψουν, το έβαλε μέσα σ' ένα πηλίνο δοχείο και το έθαψε σ' ένα όρισμένο μέρος στο περιβάλλον του σπιτιού της. Έπειτα όμως από μερικά βδομάδες, καθώς περνούσε απ' το μέρος εκείνο, η προνοητική κυρία είδε πως το χώμα, άκριδώς επάνω από την κρύπτη του θασαυρού της, φαινόταν άνακαμμένο. Χωρίς να χάσει στιγμή, πήρε ένα ταπαί, έσκαψε κ' έβγαλε το δοχείο. Τότε είδε με άπόγνωση: ότι ο θασαυρός της είχε ύποστη έπίθεση άρουραίων, οι οποίοι δεν είχαν άφίσει παρά μόνον τμήματα και μερικά κομμάτια χαρτονομισμάτων. Η κυρία

του. Τού τα είχαν φάει οι ποντικοί! Έπείσης το 1913 στο Άλανσόν της Γαλλίας συνέβη ένα παρόμοιο περιστατικό. Κάποια πλούσια κτηματίας της περιοχής είχε πούλησει ένα κτήμα της άντι 60,000 φράγκων. Όταν εισέπραξε το ποσό αυτό, έπειδή φοβήθηκε μήπως της το κλέψουν, το έβαλε μέσα σ' ένα πηλίνο δοχείο και το έθαψε σ' ένα όρισμένο μέρος στο περιβάλλον του σπιτιού της. Έπειτα όμως από μερικά βδομάδες, καθώς περνούσε απ' το μέρος εκείνο, η προνοητική κυρία είδε πως το χώμα, άκριδώς επάνω από την κρύπτη του θασαυρού της, φαινόταν άνακαμμένο. Χωρίς να χάσει στιγμή, πήρε ένα ταπαί, έσκαψε κ' έβγαλε το δοχείο. Τότε είδε με άπόγνωση: ότι ο θασαυρός της είχε ύποστη έπίθεση άρουραίων, οι οποίοι δεν είχαν άφίσει παρά μόνον τμήματα και μερικά κομμάτια χαρτονομισμάτων. Η κυρία

του. Τού τα είχαν φάει οι ποντικοί! Έπείσης το 1913 στο Άλανσόν της Γαλλίας συνέβη ένα παρόμοιο περιστατικό. Κάποια πλούσια κτηματίας της περιοχής είχε πούλησει ένα κτήμα της άντι 60,000 φράγκων. Όταν εισέπραξε το ποσό αυτό, έπειδή φοβήθηκε μήπως της το κλέψουν, το έβαλε μέσα σ' ένα πηλίνο δοχείο και το έθαψε σ' ένα όρισμένο μέρος στο περιβάλλον του σπιτιού της. Έπειτα όμως από μερικά βδομάδες, καθώς περνούσε απ' το μέρος εκείνο, η προνοητική κυρία είδε πως το χώμα, άκριδώς επάνω από την κρύπτη του θασαυρού της, φαινόταν άνακαμμένο. Χωρίς να χάσει στιγμή, πήρε ένα ταπαί, έσκαψε κ' έβγαλε το δοχείο. Τότε είδε με άπόγνωση: ότι ο θασαυρός της είχε ύποστη έπίθεση άρουραίων, οι οποίοι δεν είχαν άφίσει παρά μόνον τμήματα και μερικά κομμάτια χαρτονομισμάτων. Η κυρία

του. Τού τα είχαν φάει οι ποντικοί! Έπείσης το 1913 στο Άλανσόν της Γαλλίας συνέβη ένα παρόμοιο περιστατικό. Κάποια πλούσια κτηματίας της περιοχής είχε πούλησει ένα κτήμα της άντι 60,000 φράγκων. Όταν εισέπραξε το ποσό αυτό, έπειδή φοβήθηκε μήπως της το κλέψουν, το έβαλε μέσα σ' ένα πηλίνο δοχείο και το έθαψε σ' ένα όρισμένο μέρος στο περιβάλλον του σπιτιού της. Έπειτα όμως από μερικά βδομάδες, καθώς περνούσε απ' το μέρος εκείνο, η προνοητική κυρία είδε πως το χώμα, άκριδώς επάνω από την κρύπτη του θασαυρού της, φαινόταν άνακαμμένο. Χωρίς να χάσει στιγμή, πήρε ένα ταπαί, έσκαψε κ' έβγαλε το δοχείο. Τότε είδε με άπόγνωση: ότι ο θασαυρός της είχε ύποστη έπίθεση άρουραίων, οι οποίοι δεν είχαν άφίσει παρά μόνον τμήματα και μερικά κομμάτια χαρτονομισμάτων. Η κυρία

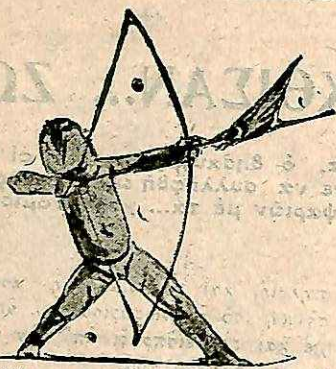
του. Τού τα είχαν φάει οι ποντικοί! Έπείσης το 1913 στο Άλανσόν της Γαλλίας συνέβη ένα παρόμοιο περιστατικό. Κάποια πλούσια κτηματίας της περιοχής είχε πούλησει ένα κτήμα της άντι 60,000 φράγκων. Όταν εισέπραξε το ποσό αυτό, έπειδή φοβήθηκε μήπως της το κλέψουν, το έβαλε μέσα σ' ένα πηλίνο δοχείο και το έθαψε σ' ένα όρισμένο μέρος στο περιβάλλον του σπιτιού της. Έπειτα όμως από μερικά βδομάδες, καθώς περνούσε απ' το μέρος εκείνο, η προνοητική κυρία είδε πως το χώμα, άκριδώς επάνω από την κρύπτη του θασαυρού της, φαινόταν άνακαμμένο. Χωρίς να χάσει στιγμή, πήρε ένα ταπαί, έσκαψε κ' έβγαλε το δοχείο. Τότε είδε με άπόγνωση: ότι ο θασαυρός της είχε ύποστη έπίθεση άρουραίων, οι οποίοι δεν είχαν άφίσει παρά μόνον τμήματα και μερικά κομμάτια χαρτονομισμάτων. Η κυρία

του. Τού τα είχαν φάει οι ποντικοί! Έπείσης το 1913 στο Άλανσόν της Γαλλίας συνέβη ένα παρόμοιο περιστατικό. Κάποια πλούσια κτηματίας της περιοχής είχε πούλησει ένα κτήμα της άντι 60,000 φράγκων. Όταν εισέπραξε το ποσό αυτό, έπειδή φοβήθηκε μήπως της το κλέψουν, το έβαλε μέσα σ' ένα πηλίνο δοχείο και το έθαψε σ' ένα όρισμένο μέρος στο περιβάλλον του σπιτιού της. Έπειτα όμως από μερικά βδομάδες, καθώς περνούσε απ' το μέρος εκείνο, η προνοητική κυρία είδε πως το χώμα, άκριδώς επάνω από την κρύπτη του θασαυρού της, φαινόταν άνακαμμένο. Χωρίς να χάσει στιγμή, πήρε ένα ταπαί, έσ

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ MATTHEW WHITE

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

— Ο Μένναρ δεν της έκρυψε καθόλου τον θαυμασμό που αισθανόταν γι' αυτήν και η νέα, με την συνεισμένη της αφέλεια και χωρίς το παραμικρό ίχνος φιλαρεσκίας, του έδειξε ειλικρινά και απλά ότι αυτό την ευχαριστούσε και του ανταπέδωσε την συμπάθειά του.

— Ούτε τέννις, ούτε ιππασία, ούτε εκδρομές με τ' αυτοκίνητο, είπε ο γιατρός στον Μένναρ. Σας τὰ απαγορεύω πειθ 53' αυτά... Ο μόνος τρόπος για να θεραπευθώ ή εξάντλησις των νεύρων σας είναι ή απόλυτη ησυχία και ή ριζική αλλαγή της ζωής σας, τουλάχιστον για λίγους μήνες. Πρέπει να εγκαταλείψετε προσωρινώς τους φίλους και τους συγγενείς σας και να πάτε να ζήσετε μακριά από κάθε τι που να σας θυμίζει τη σημερινή ζωή σας. Αν δεν τὰ κάνετε αυτά, όχι μόνον δεν θα χαλυτερεύση ή κατάστασίς σας, αλλά, ανεναντίας, προβλέπω ότι πολύ γρήγορα θα χειροτερεύση σε σημείο επικίνδυνου. Λοιπόν τί λέτε;

— Τί να πώ, γιατρέ μου; Αφού τὰ πράγματα είναι τόσο τραγικά, θα συμμορφωθώ με τις υποδείξεις σας. Αλλά δεν ξέρω σε ποιά μέρος να πάω.

— Θα σας υποδείξω εγώ το μέρος. Να πάτε επάνω στο "Ελμτοπ", όπου μένει κάποιος γιατρός φίλος μου, ο δόκτωρ Μπρίντλ. Θα σας δώσω γι' αυτόν ένα συστατικό γράμμα. Και επειδή σας είπα ότι δεν πρέπει τίποτε να σας θυμίζει τη σημερινή ζωή σας, θα παρουσιασθώ εκεί με άλλο όνομα.

— Έτσι κ' έγινε. Έπειτα από λίγες μέρες, ο Λόρτον Μένναρ έφθασε στη μικρή απόμηση και γοητευτική κωμόπολη "Ελμτοπ" και κατέλυσε στο σπίτι του γιατρού, στον οποίο παρουσιάστηκε με ψευδώνυμο. Ο γιατρός αυτός από τις δέκα τη νύχτα βροσκόταν κιόλας στο κρεβάτι και στις 7 πωι έβγαζε το πρόγευμά του. Ο Μένναρ, θέλοντας και μη, αναγκάσθηκε να συμμορφωθεί με τις συνήθειες αυτές του επαχθήτου γιατρού, αν και αυτό του ήταν τόσο δύσκολο!

Ο Λόρτον Μένναρ ήταν συννηθισμένος στην κοσμική ζωή και στη γλήντια του Λονδίνου και δεν έτρεφε κανέναν θαυμασμό προς τη ζωή του υπαίθρου και της εξοχής. Γι' αυτό τις πρώτες μέρες που έμεινε σ' αυτό το δόκιμο Μπρίντλ τον έπιασε τέτοιος φόβος, ώστε νόμιζε πως γρήγορα θα πέθαινε από στενοχωρία και άνια. Έν τούτοις, πολύ γρήγορα ο φόβος εκείνος του φύγε και ή ζωή, στην απόμηση αυτή γωνιά της εξοχής άρχισε να του φαίνεται, όμοια και γλυκειά.

Απ' το πρώτο βράδυ της άφιξής του, το έκανε εντύπωση ή χάρις και ή αφέλεια της κόρης του γιατρού της μικρής Κλωντίν, ή οποία δεν έμοιαζε καθόλου με τὰ φτιασιδιωμένα και υποκριτικά κορίτσια των πόλεων με τὰ οποία είχε συνηθίσει να περνά τον καιρό του ως τότε ο γλάντζος δικηγόρος.

— Έπειτα από μερικές βδομάδες ο δικηγόρος ήταν πειθ έρωτευμένος με την Κλωντίν και δεν σκεπτόταν άλλο παρά πώς θα την έκανε σύζυγό του. Ωστόσο σιγά-σιγά μιὰ σκέψις τον εθασάνιζε. Τί θάλεγε τάχα ή Κλωντίν, τί θα σκεπτότανε γι' αυτόν, όταν θα μάθαινε την τρικιμωδή και έκφυλη ζωή που είχε ζήσει ως τότε; Η απλοϊκή και πάναγνη παιδική ψυχή της δεν έννοιωθε απέχθεια γι' αυτόν, όταν θα μάθαινε τὸ οργισμένο παρελθόν του;

— Έπειτα όμως καθισούσε τον εαυτό του λέγοντας:

— Μπάρ, δεν βαριέσαι... Στή ζωή ενός ανθρώπου δεν παίζει κανένα ρόλο τὸ παρελθόν, αλλά μόνο τὸ παρόν...

— Έν τῷ μεταξὺ ο καιρός περνούσε και πλησιάζε ή εποχή που έπρεπε να φύγη για να επιστρέψη στο Λονδίνο. Η σκέψις του προσεχούς αποχωρισμοῦ ε'χε κάνει την αγάπη του δικηγόρου να φουντώσει και τοῦ έδωσε τὸ απαιτούμενο θάρρος για να μιλήσει στην αγαπημένη του.

— Γι' αυτό, ένα απόγευμα, τὴν ὥρα που ο δόκτωρ Μπρίντλ είχε βγῆ για τις επισκέψεις του, αποφάσισε να της έκινιστρευθῇ τὸν ἑρωτά του... Κατέβηκε κάτω στον κήπο, όπου βόηκε την Κλωντίν ξαπλωμένη κάτω από ένα δέντρο. Αμέσως της είπε:

— Για πές μου, Κλωντίν, ξέρεις ότι πλησιάζει ή εποχή που θα φύγω; — "Α! έκανε εκείνη, κυττάζοντας τον σάν ξαφνιασμένη.

— Δεν θα σε λυπήση καθόλου ή αναχώρησίς μου;

— Θα με λυπήση, και πολύ μάλλον, ἀποκριθῆκε ή νέα με τή συννηθισμένη της αφέλεια.

— Πόσο βαρύνει ο χωρισμός αυτός!

— Εξηκολούθησε ο δικηγόρος. Και όμως θα μπο-

ρούσαμε να τον αποφύγουμε.

— Τί θέλετε να πῆτε;

— Θέλω να πώ ότι θα μπορούσαμε να παντρευθούμε. Σας αγαπώ τόσο καιρό και θα έκανα οτιδήποτε για να μωρέσω να εξασφαλίσω την ευτυχία σας. Μήπως σας φαίνεται πολύ ήλικιωμένος για να εμπιστευθῆτε σε μένα την ευτυχία σας;

— Και σε ποιόν άλλον θα την εμπιστευθῶ, αν ἔχεις εκείνον που αγαπώ, αποκρίθηκε με συγκίνηση ή νέα.

Αυτή ήταν δλη-ἄλη ή έρωτική τους εξομολόγησις.

— Έτσι, τὸ απόγευμα αυτό εφάνηκε και στους δυο γοητευτικό, θεοι και μοναδικὸ στή ζωή τους. Έμειναν πολλή ὥρα καθισμένοι δίπλα-δίπλα, εκεί στή γωνιά του κήπου, μιλώντας για χίλια δυο ασήμαντα πράγματα, τὰ οποία όμως στους έρωτευμένους

φαίνονται σπουδαίτα. — Έπειτα, σε μιὰ στιγμή, ή Κλωντίν πήρε ύψος σοβαρό και είπε:

— Άκουσε, Λόρτον. Ανέκαθεν είχα τη γνώμη ότι μιὰ γυναίκα δέν πρέπει να ἔχη μυστικά απ' τον μέλλοντα σύζυγό της. Γι' αυτό θα σου πώ ένα μυστικό, τὸ οποίο είναι και ή αιτία της καταστροφῆς της οικογενείας μας.

— Μά, Κλωντίν, τί μυστικό μπορεί νάχη ή ζωή ενός μικρού και ἁθώου κοριτσιού σάν εσένα;

— Άκουσε, σε παρακαλώ. Δεν έτυχε ποτέ ως τώρα να γίνῃ λόγος μπροστά σου για τή φτώχη μου την ἀδελφούλα τη Μπέις; — Έ, λοιπόν, είχα μιὰ ἀδελφούλα, μεγαλύτερη από μένα, ή οποία πέθανε από μαρasmus. Τὴν εποχή εκείνη έμέναμε σὺν Λονδίνο και, επειδή τὰ λεφτά που κέρδιζε ο μπαμπάς δεν έφταναν για να συντηρηθούμε, ή Μπέις αποφάσισε να εργασθῇ κι' αυτή για να τὸν βοηθήσει. Πῆγε λοιπόν πωλήτρια σ' ένα μεγάλο κατάστημα

ανδρικών ειδών. Μεταξὺ τῶν πελατῶν τοῦ καταστήματος εκείνου ήταν και κάποιος κύριος πλουσιώτατος, που πήγανε διαρκώς και πωνίζε διαφορά πράγματα, ἔχ: τόσο γιατί τὰ χρειαζόταν, όσο γιατί ἤθελε να

βρίσκει ευκαιρία να κουβεντιάσει με την ἀδελφή μου. Μιὰ μέρα ἐπὶ τέλους την προσκάλεσε να κάνουν έναν περίπατο με τὸ αυτοκίνητο και εκείνη δέχθηκε... Αυτό ήταν ή ἀρχή της καταστροφῆς της. Τις επόμενες ἡμέρες ο άγνωστος κύριος της έκανε ένα σωρό ὥρα και της έδωσε ένα σωρό υποσχέσεις, τις οποίες όμως δεν εκπόρτησε. Έτσι, έπειτα από λίγον καιρό, την παράτησε και δέν ἤθελε πειθ ούτε να την ἴδῃ. Και ή καυμένη μου ή ἀδελφή πέθανε ἀπὸ τὸ μαράζι της. Ο θάνατος εκείνος ήταν ή δυστυχία της οικογενείας μας. Ο πατέρας μου κόντεψε να τρελλαθῇ. Απὸ τότε φύγαμε απ' τὸ Λονδίνο κ' ἤρθαμε να εγκατασταθούμε ἐδῶ πάνω. Ξέρεις, Λόρτον, γιατί σου διηγούμαι αυτή την ἱστορία;

— Γιατί;

— Γιατί ἔχω ὀρκισθῇ να ἐκδικηθῶ τὸν άνθρωπον αυτόν και να μὴν παντρευθῶ αν δεν πραγματοποιήσω την ἐκδίκησι αυτή, ἔκτος αν ο σύζυγός μου με βοηθήσει να την πραγματοποιήσω.

— Έ, λοιπόν, εγώ σου ὀρκίζομαι να σε βοηθήσω. Πές μου ποιες είναι αυτές, ποιό είναι τ' ὄνομά του;

— Λόρτον Μένναρ τὸν λένε και είναι ένας απ' τοὺς πιο μεγάλους δικηγόρους τοῦ Λονδίνου.

Ο δικηγόρος έγινε κατακίτρινος και κρύος ιδρώτας έτρεξε ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

— Τί ἔχεις, Λόρτον; ρώτησε ἀνήσυχη ή νέα, που είδε τὸ ξαφνικὸ κινεῖσμά του.

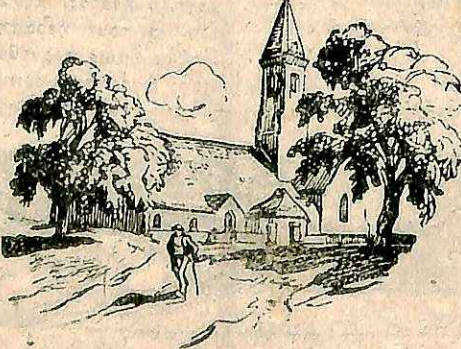
— Οὐδ' εγώ δεν ξέρω. Θά είναι ἴσως απ' τή συγκίνησι γι' αυτό που μου διηγῆθήκες.

— Στάσου μιὰ στιγμή ν' ἀνέβῃς! Πάνω να πάρω αἰθέρα και λίγο νερό. Μόλις ή Κλωντίν ἀπομακρύνθηκε, ο Λόρτον έβαλε ὅλα τὰ δυνατά του και κατῶθευσε να σπκωθῇ. Τὸ σώμα του κλονιζότανε, αλλά σὺν πόσῳ πό τοῦ ήταν ζωγραφισμένη ή ἀποσπαστική της. Προσώρτισε ὅπως μπόρεσε πὸς τὴν ἐξοδο τοῦ κήπου. Πέσασε τὴν καγκελωτή πόρτα κι' όταν βγήκε ἔξω, βάδισε κατ' εὐθείαν πὸς τὴ γέφυρα τοῦ μεγάλου χειμάρρου που έτρεχε ἐκεῖ κοντά, τοῦ περιστεριού και τρουεροῦ χειμάρρου τοῦ "Ελμτοπ. Είχε ἀρχίσει να νυχτώνῃ. Έπάνω σ' ἄφρισμένα νερά τοῦ χειμάρρου, που έφεταν μ' ὄρμη στοῦ βράχους, έλαμπε τὸ ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ο Μένναρ στάθηκε μιὰ στιγμή επάνω στή γέφυρα, κυττάζοντας τὰ βαθειά νερά τοῦ χειμάρρου και τή στιγμή εκείνη πέσασε σὺν κινηματογραφική ὁπτασία ἐπὶ τὰ μάτια του ή οργισμένη και τοικυμωδῆς ζωή του, ή ζωή του, ή δ-ποία είχε πειθ καταστροφῇ ἀνεπα-νισθῶτος. Και για πρώτη φορά ποσ-σευχῆθηκε σὺν Θεῷ. Τὸν προσέκαλε σε να προστατεύῃ τὸ ἄγνὸν εκείνο κοριτσάκι, τὴν ἀδελφή της ὁμορφῆς νέας, τὴν ὁποία με τόσο ἀπυνηθισία είχε στείλει αὐτός σὺν τάφο.

— Έπειτα δρασκελίσσε τὸ κορπίδιωμά της γεφύρας και ῥίχθηκε μέσα σὺν βαθειά νερά τοῦ χειμάρρου.

Η Κλωντίν ήταν ξαπλωμένη στον κήπο, κάτω από ένα δέντρο...

ΤΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ", (ΑΡΙΘ. 14)

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΟΙ ΣΩΣΙΑΙ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Πώς προήλθεν η λέξις «Σωσία». Οι τρεις Σωσίαι του Μ. Ναπολέοντος. Ο Γαριβάλδης και ο αξιωματικός του. Ο Σωσίας του Έδουαρδου που πίστευε ότι αυτός είναι ο βασιλεύς. Όπου ο Σωσίας του Ναπολέοντος Γ' πεθαίνει από το μαράζι του. Έν' ανέκδοτο του Ρουσσέλ. Το πάθημα του Σωσία του Τάφτ. Οι Σωσίαι των συγγραφέων. Οι έγκληματίαι και τα παθήματα των Σωσιών τους, κτλ.

Είπε γνωστό από

τη μυθολογία ότι κάποτε ο «Θεμιστής» για να διευκολύνει ένα έρωτικό ραντεβού του Διός πήρε τη μορφή ενός υπηρέτου του που τον έλεγαν Σωσία. Από τότε καθιερώθηκε, όταν δυο άνθρωποι μιλούσαν έντελώς μεταξύ τους, να λέγονται ο καθένας σωσίας του άλλου.

Πολλοί απ' τους μεγάλους άνδρες της ιστορίας είχαν τους σωσίας των. Άνθρωποι δηλαδή οι οποίοι τους έμοιαζαν τόσο καταπληκτικά, ώστε να μη ξεχωρίζονται απ' αυτούς.

Τους περισσότερους σωσίας είχε ο Μέγας Ναπολέων. Ένας απ' αυτούς ήταν κάποιος Άγγλος ναύτης, ένας άλλος κάποιος τυχοδιώκτης, κ' ένας τρίτος κάποιος ήσυχωτάτος έμπορος της Ιταλικής πόλεως Βερόνα. Όταν μάλιστα, μετά την μάχη του Βατερλώ, ο Ναπολέων εξωρίσθηκε στην Αγία Ελένη, πολλοί είχαν τη γνώμη ότι εκείνος που βρισκόταν αιχμάλωτος στην Αγία Ελένη ήταν ο έμπορος της Βερόνας, γι' αυτό το όποιον είχε πάρει ο μέγας κατακτητής, για να μην μπορεί εύκολωτερα και αποτελεσματικώτερα να εργάζεται για την επάνοδό του στον θρόνο της Γαλλίας.

Επίσης ο μέγας στρατηγός και απελευθερωτής της Ιταλίας Γαριβάλδης είχε έναν σωσία, έναν αξιωματικό ονόματι Σγανάρλλι, απ' το Λιόρνο της Ιταλίας, ανδρείον, έξυπνο και δραστήριο. Πολλοί μάλιστα έλεγαν ότι ο Γαριβάλδης είχε σκοτωθεί στη μάχη του Άσπρομόντε και ότι, για να μην μείνει μισοτελειωμένο το έργο του, οι φίλοι του κράτησαν μυστικά τον θάνατό του και έβαλαν στη θέση του τον Σγανάρλλι.

Ο Αυτοκράτωρ της Γερμανίας Γουλιέλμος Ιός είχε κι' αυτός τον σωσία του, τον βαρόνο Λούττεντσερ, πρόξενο της Γερμανίας στην Τσεχία.

Επίσης ο Έδουαρδός 7ος της Αγγλίας είχε σωσία έναν έμπορο του Λονδίνου, ο οποίος σιγα-σιγά άρχισε να πιστεύει ότι αυτός ήταν ο πραγματικός Έδουαρδός και ότι ο βασιλεύς της Αγγλίας του είχε πάρει τη θέση του. Στην αρχή το έλεγε αυτό, εμπιστευτικά στους φίλους του, οι οποίοι γελάσαν με όλο το σκεπτικό, όμως άρχισε να το λέει σ' όλο τον κόσμο, ώσπου κατέληξε στο φρενοκομείο.

Ο άλλοτε προεσβυτής της Γερμανίας στο Παρίσι κόμης φον Μοϋνστερ έμοιαζε σαν δίδυμος αδελφός με τον βασιλέα του Βελγίου Λεοπόλδο Σον.

Επίσης ο Αυτοκράτωρ της Αυστρίας Φραγκίσκος Ιωσήφ είχε έναν σωσία κάποιον Άγγλο πάστορα, ο οποίος του έμοιαζε καταπληκτικά.

Ο Ναπολέων 3ος της Γαλλίας είχε σωσία έναν Παρισινό εισαγγελέα, ο οποίος μη άρχόμενος στην καταπληκτική του ομοιότητα, άφινε μουσάκι έντελώς όμοιο με του Αυτοκράτορος, χτενιζόταν όμοια μ' αυτόν και όταν έβγαίνει έξω, τον έμμεϊτο στο βάδισμα, στις κινήσεις, στις χειρονομίες και στο ύφος. Σημειώτεον ότι όλα αυτά δεν τα έκανε από κακία, ή για ειρωνία, αλλά μόνο από ματαιοδοξία. Έν τούτοις, όταν ο Ναπολέων έμαθε το πράγμα, έστειλε μια μέρα δύο αστυνομικούς, οι οποίοι του δήλωσαν ότι, αν δεν κόψει το μουσάκι του και αν δεν παύσει να μιμνήται τον Αυτοκράτορα, θα τον φυλάκισαν. Ο δυστυχής σωσίας αναγκάσθηκε τότε να συμμορφωθεί, αλλά έπειτα από κάμποσον καιρό... πέθανε απ' το μαράζι του.

Οι άλλοτε Πρόεδροι της Αμερικής.

Μια μέρα έτυχε να βρεθεί ο δυστυχής μπροστά μ' ένα κλοκική διαδήλωση των αντιπάλων του Τάφτ. Οι διαδηλωτές τον πέρασαν για τον Τάφτ και τον άρρισαν στα σφυρίγματα και στους γιουχαίμους, στο τέλος δε κατέληξαν να τον έφυλοκοπήσουν. Ο δυστυχής Γαλάουτσος έφαγε τόσο ξύλο την ημέρα εκείνη, ώστε έμεινε επί πολλές βδομάδες στο κρεβάτι.

Ο Βίκτωρ Ουγκώ είχε επίσης έναν σωσία, κάποιον έμπορο Παρισινό, ο οποίος όχι μόνο δεν ήταν ματαιόδοξος, αλλά τουναντίον μετριοφρων και ειλικρινής. Συχνά του συνέβαινε, όταν έβγαίνει στο δρόμο, να τον περνά ο κόσμος για τον συγγραφέα των «Αθλίων» και να τον χαιρετά με σεβασμό, πολλές φορές μάλιστα και να τον ζητωκραυγάζει. Τότε εκείνος ανταπέδιδε μόν τον χαιρετισμό, αλλά συγχρόνως έλεγε σ' εκείνους που τον χαιρετούσαν:

— Κάνετε λάθος. Δεν είμαι εγώ ο Βίκτωρ Ουγκώ. Όπως σ' έχετε πει, είμαι κάποιος τυχοδιώκτης ονόματι Φόρστερ Χούντλεστον, τον οποίο πολλές φορές οι πολίτες τον έπαιρναν στο δρόμο για τον Πρόεδρο και τον χαιρετούσαν με σεβασμό και συμπάθεια. Ο Χούντλεστον ανταπέδιδε πρόθυμα και με τούτους χαιρετισμούς εκείνους, σ' αν' απευθύνοντο πράγματι σ' αυτόν.

Ο Ρουσσέλ και ο Τάφτ, είχαν κι' αυτοί τους σωσίας των.

Ο σωσίας του Ρουσσέλ ήταν κάποιος μηχανικός απ' την Καλιφόρνια, ονόματι Φόρστερ Χούντλεστον, τον οποίο πολλές φορές οι πολίτες τον έπαιρναν στο δρόμο για τον Πρόεδρο και τον χαιρετούσαν με σεβασμό και συμπάθεια. Ο Χούντλεστον ανταπέδιδε πρόθυμα και με τούτους χαιρετισμούς εκείνους, σ' αν' απευθύνοντο πράγματι σ' αυτόν.

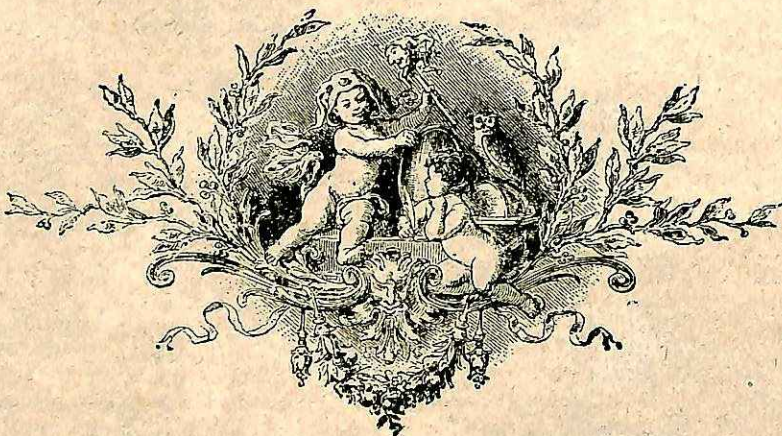
Ο Ρουσσέλ το ήξερε αυτό και έλεγε:

— Είπε παράξενο! Όλοι παίρνουν τον Χούντλεστον για μένα. Έν τούτοις έμένα κανένας δεν με περνάει για τον Χούντλεστον.

Ο σωσίας του Προέδρου Τάφτ ήταν ένας έμπορος ονόματι Γκλάουτσερ. Αυτός δεν είχε την ματαιοδοξία του Χούντλεστον, εν τούτοις κάποτε μετανόησε πικρά για την ομοιότητά του με τον Πρόεδρο.

Τέλος ο Έρρίκος Μπερνστάιν έμοιαζε με τον Άγγλο συγγραφέα Κλάιντ Φίτε.

Το βαθύτερο μέρος της Μεσογείου φαίνεται ότι βραχύνεται μεταξύ Μελίτης και Κρήτης. Στο μέρος αυτό το βάθος βρέθηκε 13,556 ποδών, ήτοι άνω των τεσσάρων χιλιάδων μέτρων.

ΤΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΗΣ ΓΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ

ΤΑ «ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ», ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΩΝ

Ο άρχιμάγειρος και το έπιτελείο του. Τι προσόντα χρειάζονται για να γίνει κανείς άρχιμάγειρος. Σαραντά πεντε μάγειροι και στρατιαι παραμαγείρων. Ένας ήμερών και η αλήθεια του. Αι ειδικότητες των μαγείρων. Ποια ζώα θυσιάζονται για να τραφούν 3000 άνθρωποι. Η κατανάλησις των χερσαίων και των κραιών. Μερικοί ιλιγγιώδεις άριθμοί. Ζήτω τα γαστρονομικά σύνορα, κλπ.

Ο βασιλεύς των μαγείρων. Εσοφίς

Όποιος έπισκεφθή τα μεγάλα εστιατόρια των Παρισίων, του Βερολίνου, του Λονδίνου ή της Νέας Υόρκης, θα θαυμάσει τις πελώριες αίθουσές τους, την πολυτελή τους διακόσμηση, τα χρυσάφινα και άργυρα σερβίτσια τους και την υπέροχη μαγειρική τους. Ποτέ όμως δεν θα φαντασθή ότι τα παρασκήνια των εστιατορίων αυτών είναι, όπως συμβαίνει και με το θέατρο, απείρως σπουδαιότερα από το ίδιο το εστιατόριο, ποτέ δεν θα μπορούσε να φαντασθή, εκτός αν το δει με τα μάτια του, τί δουλειά γίνεται σ' αυτά, τί προσωπικό απασχολείται και τί άφάνταστες ποσότητες τροφίμων καθαρίζονται, μαγειρεύονται και σερβίρονται. Η κουζίνα ενός μεγάλου εστιατορίου είναι ένα όλοκληρο βασίλειο, μια πωστή κυψέλη που βουίζει ιδίωκοπα από τον βόμβο του εργαζομένου πλήθους.

Ένα βασίλειο, στο οποίο παντοδύναμος μονάρχης είναι ο άρχιμάγειρος. Για να γίνει όμως κανείς άρχιμάγειρος σε ένα μεγάλο εστιατόριο της Ευρώπης και της Αμερικής, πρέπει να έχει σπουδάσει σχεδόν περισσότερο κι' από έναν καθηγητή του Πανεπιστημίου. Όχι μόνο πρέπει να έχει άμφωτη την κλίση προς τη μαγειρική, αλλά πρέπει συγχρόνως να έχει μαθητεύσει σε έναν από τους διασημότερους μαγείρους του κόσμου όλοκληρου και να έχει εξασκηθή σε ένα άνακτορο ή στο μέγαρο ενός Αμερικανού δισεκατομμυριούχου. Πρέπει ακόμα να μιλήσει τουλάχιστον πέντε γλώσσες, πρέπει ή μύτη του να έχει την οξύτητα της σφραγίδας ενός κτηνηγικού σκυλιού και να διαισθάνεται και τις παραμικρότερες ακόμη όσμιές, ή δέ γλώσσα του να έχει την ευαίσθησία της μύμης και ν' αντιλαμβάνεται άμέσως αν το φαγητό έχει δύο σπυριά πιπέρι περισσότερο ή τρία σπυριά άλάτι λιγώτερο.

Ο μισθός ενός άρχιμαγείρου, άμα έχει 30' αυτά τα προσόντα, είναι ήμισυ του μισθού ενός έμπορου, ή δέ Αύλη του είναι μεγαλειότερη από πολλές βασιλικές Αύλεις. Εκτός από τον ύποαρχιμάγειρο, ο οποίος υπάχει στην άρχηγία του ένα όλοκληρο στρατό από 45 τουλάχιστον μαγείρους, εκτός από τις στρατιές των παραμαγείρων και των άλυστρίων, άναλόγως της εποχής και των αναγκών της κουζίνας. Είπε άφάνταστο πλάτος άθωα ζώα θυσιάζονται καθημερινώς στην αίματηρό Μολόχ, το άνωθεν στωμάχου. Ένε άφάνταστο τί καταναλίσκουν 3000 άνθρωποι

του. Ο πιο ειδικευμένος είναι ο λεγόμενος chef-saucier, ο μάγειρος δηλαδή που φτιάχνει τις σάλτσες, ύστερα έρχεται αυτός που κάνει τις σούπες, κατόπιν αυτός που ετοιμάζει τα χέρτα και τα βραστά, αυτός που μαγειρεύει τα ψάρια, αυτός που ετοιμάζει τα όρνιθ' έβρ, αυτός που ετοιμάζει τα γλυκά, αυτός που ετοιμάζει τα ψητά κτλ, κτλ.

Καθένας από τους μαγείρους αυτούς, τους chefs, τους στρατηγούς της κουζίνας, να πούμε, έχει υπό τις διαταγές του 2 κατωτέρους μαγείρους και 5-6 παραμαγείρους. Ο στρατηγός και το έπιτελείο του βρίσκονται διαρκώς μπροστά στην πελώρια κουζίνα τους, όπου άλλαντο οι έβρ, δηλαδή 12 όλοκληρα ζευγάρια, 40 λουκάνικα, 20 γλώσσες βοδινές και 5 όκδες φουαγκρά. Όλα αυτά βρίσκονται τοποθετημένα, ετοιμα να μαγειρευθούν στην κατεψυγμένη περιοχή του «όφου λα-κίου», ή όποιου, κατ' έθωσιν από την κουζίνα, σε όποιονδήποτε ποτε έπαυσε το έτος, δεν έχει θερμοκρασία περισσότερο από ένα τέταρτο. Ο ξένος και άμύητος, βγαίνει από την κουζίνα με ζαλισμένο το κεφάλι και στεγνό το λαιμό, το υ. Δεν είναι παίξε-γέλασε ή κουζίνα ενός μεγάλου εστιατορίου...

Μέσα σ' αυτήν μαγειρεύεται κάθε πρωτεΐδα της καντρικής Ευρώπης και κάθε βράδυ φαγητό για 3.000 ανθρώπους! Κάθε μεσημέρι, στις 12 άκριβως, ο άρχιμάγειρος παριέρχεται βλν την κουζίνα και με ένα άσημένιο κουτάλι δοκιμάζει τα φαγητά απ' όλα τα καζάνια, τα ταψιά και τα τηγάνια, και τα κρίνει. Σπανίως όμως τα έπαινει.

Ο άρχιμάγειρος όμως δεν έχει μόνον την εύθυνη του καλού μαγειρέματος των φαγητών. Αυτός έχει άναλάβει και την οικονομική διαχείριση της κουζίνας και την προμήθεια όλων των τροφίμων που χρειάζονται, άναλόγως της εποχής και των αναγκών της κουζίνας. Είπε άφάνταστο πλάτος άθωα ζώα θυσιάζονται καθημερινώς στην αίματηρό Μολόχ, το άνωθεν στωμάχου. Ένε άφάνταστο τί καταναλίσκουν 3000 άνθρωποι

πρωτεΐδας της καντρικής Ευρώπης και κάθε βράδυ φαγητό για 3.000 ανθρώπους! Κάθε μεσημέρι, στις 12 άκριβως, ο άρχιμάγειρος παριέρχεται βλν την κουζίνα και με ένα άσημένιο κουτάλι δοκιμάζει τα φαγητά απ' όλα τα καζάνια, τα ταψιά και τα τηγάνια, και τα κρίνει. Σπανίως όμως τα έπαινει.

Ο άρχιμάγειρος όμως δεν έχει μόνον την εύθυνη του καλού μαγειρέματος των φαγητών. Αυτός έχει άναλάβει και την οικονομική διαχείριση της κουζίνας και την προμήθεια όλων των τροφίμων που χρειάζονται, άναλόγως της εποχής και των αναγκών της κουζίνας. Είπε άφάνταστο πλάτος άθωα ζώα θυσιάζονται καθημερινώς στην αίματηρό Μολόχ, το άνωθεν στωμάχου. Ένε άφάνταστο τί καταναλίσκουν 3000 άνθρωποι

Καθημερινώς, άναλόγως της εποχής του έτους, οι παλάτια ενός μεγάλου εστιατορίου καταναλίσκουν 750 κιλά πατάτες, 500 κιλά κουνουπίδι και μπρόκολα, 4000 κιλά ντομάτες και σεβάστες ποσότητες από μελιτζάνες, άγγινάδες και μανιτάρια. Σ' αυτά πρέπει να προστεθούν και τα

φρούτα, φρούλες, σταρόλια, μήλα, άχλάδια, άνανάδες κτλ. που άνεόχονται σε 250 όκάδες.

Και έπειδή όλα αυτά μαγειρεύονται με άγνό βούτυρο Δανίας, χρειάζονται καθημερινώς σε ένα εστιατόριο 50 χήνες, 40 πασιανόι, 200 μικρά πουλάκια του κυνηγιού, 600 μεπακάτες, 100 κοτόπουλα, 20 κόττες και 10 πάπιες. Εκτός από αυτά χρειάζονται άκόμη δύο μοσαράκια του γάλακτος, 20 φιλέτα βοδινά για ρομφίφ, μπιφτέκια κτλ., 121 στήθη βοδινά και πολλές όκάδες χοιρινό και άρνίσιο κρέας.

Σ' αυτά πρέπει να προσθέσει κανείς και τα διατηρημένα κρέατα και τα έβρ της άλλαντο ο έβρ, δηλαδή 12 όλοκληρα ζευγάρια, 40 λουκάνικα, 20 γλώσσες βοδινές και 5 όκδες φουαγκρά. Όλα αυτά βρίσκονται τοποθετημένα, ετοιμα να μαγειρευθούν στην κατεψυγμένη περιοχή του «όφου λα-κίου», ή όποιου, κατ' έθωσιν από την κουζίνα, σε όποιονδήποτε ποτε έπαυσε το έτος, δεν έχει θερμοκρασία περισσότερο από ένα τέταρτο. Ο ξένος και άμύητος, βγαίνει από την κουζίνα με ζαλισμένο το κεφάλι και στεγνό το λαιμό, το υ. Δεν είναι παίξε-γέλασε ή κουζίνα ενός μεγάλου εστιατορίου...

Μέσα σ' αυτήν μαγειρεύεται κάθε πρωτεΐδα της καντρικής Ευρώπης και κάθε βράδυ φαγητό για 3.000 ανθρώπους! Κάθε μεσημέρι, στις 12 άκριβως, ο άρχιμάγειρος παριέρχεται βλν την κουζίνα και με ένα άσημένιο κουτάλι δοκιμάζει τα φαγητά απ' όλα τα καζάνια, τα ταψιά και τα τηγάνια, και τα κρίνει. Σπανίως όμως τα έπαινει.

Ο άρχιμάγειρος όμως δεν έχει μόνον την εύθυνη του καλού μαγειρέματος των φαγητών. Αυτός έχει άναλάβει και την οικονομική διαχείριση της κουζίνας και την προμήθεια όλων των τροφίμων που χρειάζονται, άναλόγως της εποχής και των αναγκών της κουζίνας. Είπε άφάνταστο πλάτος άθωα ζώα θυσιάζονται καθημερινώς στην αίματηρό Μολόχ, το άνωθεν στωμάχου. Ένε άφάνταστο τί καταναλίσκουν 3000 άνθρωποι

πρωτεΐδας της καντρικής Ευρώπης και κάθε βράδυ φαγητό για 3.000 ανθρώπους! Κάθε μεσημέρι, στις 12 άκριβως, ο άρχιμάγειρος παριέρχεται βλν την κουζίνα και με ένα άσημένιο κουτάλι δοκιμάζει τα φαγητά απ' όλα τα καζάνια, τα ταψιά και τα τηγάνια, και τα κρίνει. Σπανίως όμως τα έπαινει.

Ο άρχιμάγειρος όμως δεν έχει μόνον την εύθυνη του καλού μαγειρέματος των φαγητών. Αυτός έχει άναλάβει και την οικονομική διαχείριση της κουζίνας και την προμήθεια όλων των τροφίμων που χρειάζονται, άναλόγως της εποχής και των αναγκών της κουζίνας. Είπε άφάνταστο πλάτος άθωα ζώα θυσιάζονται καθημερινώς στην αίματηρό Μολόχ, το άνωθεν στωμάχου. Ένε άφάνταστο τί καταναλίσκουν 3000 άνθρωποι

Καθημερινώς, άναλόγως της εποχής του έτους, οι παλάτια ενός μεγάλου εστιατορίου καταναλίσκουν 750 κιλά πατάτες, 500 κιλά κουνουπίδι και μπρόκολα, 4000 κιλά ντομάτες και σεβάστες ποσότητες από μελιτζάνες, άγγινάδες και μανιτάρια. Σ' αυτά πρέπει να προστεθούν και τα

Στο όφουλακίον του μεγάλου εστιατορίου, ή φρεβεί, αυτές προμήθειες προερίζονται μόνον για μια μέρα!

φρούτα, φρούλες, σταρόλια, μήλα, άχλάδια, άνανάδες κτλ. που άνεόχονται σε 250 όκάδες.

Και έπειδή όλα αυτά μαγειρεύονται με άγνό βούτυρο Δανίας, χρειάζονται καθημερινώς σε ένα εστιατόριο 50 χήνες, 40 πασιανόι, 200 μικρά πουλάκια του κυνηγιού, 600 μεπακάτες, 100 κοτόπουλα, 20 κόττες και 10 πάπιες. Εκτός από αυτά χρειάζονται άκόμη δύο μοσαράκια του γάλακτος, 20 φιλέτα βοδινά για ρομφίφ, μπιφτέκια κτλ., 121 στήθη βοδινά και πολλές όκάδες χοιρινό και άρνίσιο κρέας.

Σ' αυτά πρέπει να προσθέσει κανείς και τα διατηρημένα κρέατα και τα έβρ της άλλαντο ο έβρ, δηλαδή 12 όλοκληρα ζευγάρια, 40 λουκάνικα, 20 γλώσσες βοδινές και 5 όκδες φουαγκρά. Όλα αυτά βρίσκονται τοποθετημένα, ετοιμα να μαγειρευθούν στην κατεψυγμένη περιοχή του «όφου λα-κίου», ή όποιου, κατ' έθωσιν από την κουζίνα, σε όποιονδήποτε ποτε έπαυσε το έτος, δεν έχει θερμοκρασία περισσότερο από ένα τέταρτο. Ο ξένος και άμύητος, βγαίνει από την κουζίνα με ζαλισμένο το κεφάλι και στεγνό το λαιμό, το υ. Δεν είναι παίξε-γέλασε ή κουζίνα ενός μεγάλου εστιατορίου...

Μέσα σ' αυτήν μαγειρεύεται κάθε πρωτεΐδα της καντρικής Ευρώπης και κάθε βράδυ φαγητό για 3.000 ανθρώπους! Κάθε μεσημέρι, στις 12 άκριβως, ο άρχιμάγειρος παριέρχεται βλν την κουζίνα και με ένα άσημένιο κουτάλι δοκιμάζει τα φαγητά απ' όλα τα καζάνια, τα ταψιά και τα τηγάνια, και τα κρίνει. Σπανίως όμως τα έπαινει.

Ο άρχιμάγειρος όμως δεν έχει μόνον την εύθυνη του καλού μαγειρέματος των φαγητών. Αυτός έχει άναλάβει και την οικονομική διαχείριση της κουζίνας και την προμήθεια όλων των τροφίμων που χρειάζονται, άναλόγως της εποχής και των αναγκών της κουζίνας. Είπε άφάνταστο πλάτος άθωα ζώα θυσιάζονται καθημερινώς στην αίματηρό Μολόχ, το άνωθεν στωμάχου. Ένε άφάνταστο τί καταναλίσκουν 3000 άνθρωποι

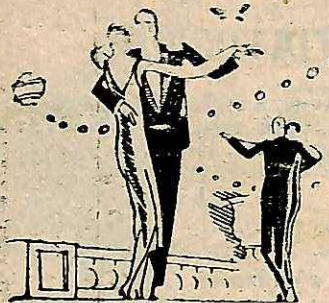
πρωτεΐδας της καντρικής Ευρώπης και κάθε βράδυ φαγητό για 3.000 ανθρώπους! Κάθε μεσημέρι, στις 12 άκριβως, ο άρχιμάγειρος παριέρχεται βλν την κουζίνα και με ένα άσημένιο κουτάλι δοκιμάζει τα φαγητά απ' όλα τα καζάνια, τα ταψιά και τα τηγάνια, και τα κρίνει. Σπανίως όμως τα έπαινει.

Ο άρχιμάγειρος όμως δεν έχει μόνον την εύθυνη του καλού μαγειρέματος των φαγητών. Αυτός έχει άναλάβει και την οικονομική διαχείριση της κουζίνας και την προμήθεια όλων των τροφίμων που χρειάζονται, άναλόγως της εποχής και των αναγκών της κουζίνας. Είπε άφάνταστο πλάτος άθωα ζώα θυσιάζονται καθημερινώς στην αίματηρό Μολόχ, το άνωθεν στωμάχου. Ένε άφάνταστο τί καταναλίσκουν 3000 άνθρωποι

Καθημερινώς, άναλόγως της εποχής του έτους, οι παλάτια ενός μεγάλου εστιατορίου καταναλίσκουν 750 κιλά πατάτες, 500 κιλά κουνουπίδι και μπρόκολα, 4000 κιλά ντομάτες και σεβάστες ποσότητες από μελιτζάνες, άγγινάδες και μανιτάρια. Σ' αυτά πρέπει να προστεθούν και τα

Η ζωγραφική στην κουζίνα. Το ζευγάρι που θα μπη στη βιτρίνα ζωγραφιζόμενον καταλλήλως

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

..... ΜΑΡΙΑ ΚΑΙ ΟΡΤΕΝΣΑ ΜΑΝΤΣΙΝΙ

Η ώραίες άνεψιές του Καρδινάλιου Μαζαρίνου. Δύο βασιλίσες που αγαπούν δύο αδελφές. Λουδοβίκος 15ος και Καρόλος 2ος. Δύο άτυχείς γαμπροί. Ο ευγενής, που παθαίνει από θρησκευτική μονομανία. Μία ηρωτοπία χειρότερη και από του Όθελλο. Ο ούζουγος που θέλει παιδιά, όλοένα παιδιά, περισσότερα παιδιά!.. Η φυγή. Στο μοναστήρι. Μία ζωή γεμάτη από περιπέτειες. Η ύπουλη δολοφονία της Άγγλιας, κλπ. κλπ.

νομφαυτή την Ορτένσα. Ήταν ένας πολύ εύθιμος τύπος, από την πρώτη άκουη έδωμάδα του γάμου του προσεβλήθη από θρησκευτική μονομανία και από μελαγχολία, η οποία άγγιζε τα όρια της παραφροσύνης. Ήταν αμίλητος, πάντοτε σκεπτικός και κατηγορητής και φαινόταν σαν συνεπαρμένος. Μέρως δολοφόνος εκλείονε μέσα στα διαμερίσματά του, τα οποία είχε μεταβάλει σε αληθινά παρεκκλήσια. Τά είχε γεμίσει με αγίες εικόνες, έκαίγε εκεί λαμπάδες και θυμιάτα και περνούσε τις ώρες του μέρα και νύχτα προσευχόμενος. Ο άνθρωπος είχε πάθει.

Η Ορτένσα η δυστυχισμένη ήταν υποχρεωμένη να τα υπομείνει όλα αυτά. Έπρεπε να κάνει με κάθε τρόπο να προάγει την ανέγερση αυτής απελπισίας του άνδρός της και να γλυκύνει την ψυχή του που υπέφερε διαρκώς από το μαρτύριο της μελάνχολιας και της μονομανίας.

Ήταν όμως περισσότερο άτυχη απ' ό,τι ενόμιζε.

Ο φρενοδότης της, ο Μιλλερράζ, απέκτινε σε λίγο και ένα άλλο φοβερό κακό: τη ζηλοτυπία. Η ζήλεια του Όθελλου για τη Δεσποινίδα να δένει τίποτε εμπρός στη μανία που αισθανότανε αυτός για την άνεψιά του Μαζαρίνου. Της έκανε φοβερές σκηνές με το παρμιερρό, έτσι που η ζωή της άτυχης Ορτένσας διέτρεχε καθημερινό κίνδυνο κοντά σ' αυτόν τον παράφρονα δοκά.

Όλα αυτά η άνεψιά του καρδινάλιου τα υπέμενε μαρτυρικά στην αρχή, ελπίζοντας πως ο σύζυγός της θα γινόταν καλά και πως θα περνούσε και καλές μέρες μαζί του... Στο τέλος όμως κατάλαβε πως δεν έπρεπε να ελπίζει τίποτα. Και τότε δεν έδωσε παύση: Έγκατέλειψε μία μέρα κρυφά το μαγαζό της και έφυγε για τη Νεάπολη, κοντά στην αδελφή της.

Αλλά και της Μαρίας η συζυγική ζωή δεν ήταν εύτυχισμένη. Η αιτία δέ της δυστυχίας της είνε αληθινά παράξενη. Ο άνδρας της, ο ποιητής Λορέντζο Ονόφριο Κολόννα, ζήτορας διαρκώς απ' αυτή να κάνει παιδιά. Η Μαρία έκανε βίαια υποχρεωμένη να τον ευχαριστήσει και κάθε χρόνο έβγαζε τα παιδιά της. Η Μαρία έκανε βίαια υποχρεωμένη να τον ευχαριστήσει και κάθε χρόνο έβγαζε τα παιδιά της.

Στους δύο αυτούς γάμους το αίσθημα δεν έπαυε κανένα απόλυτως άλλο. Ο Μαζαρίνος δεν έρωτησε κανείς ανελίξες του πόνου τις παντρεύει. Ο νεαρός Μιλλερράζ, ο οποίος παύ

μοφο αγοράζει ή κορτσάκι. Άλλ' ο δούξ δεν έμεινε ικανοποιημένος, ήθελε κι' άλλα κι' άλλα, όλοένα περισσότερα! Αυτή όμως η αλλόκοτη συζυγική απάτη της κατανοούσε και της Μαρίας τη ζωή αληθινά μαρτύριο.

Σ' αυτήν την κατάσταση βόηξε τη Μαρία η Ορτένσα. Η δυο αδελφές εκάθισαν μαζί, διηγήθηκαν ή μια στην άλλη τη δυστυχία τους, έκλαψαν και οι δύο και στο τέλος έπληξαν μία ηρωική απόφαση: να φύγουν μαζί από τη Νεάπολη και να ξαναγαύουν στην Γαλλία. Η φυγή έπρεπε να γίνει κρυφά, χωρίς ο δούξ να το καταλάβει. Κατωβόσαν να προμηθευθούν, χωρίς σ' έναν έμπιστο υπηρέτη, μία μικρή βάρκα, μπήκαν σ' αυτή ένα σκοτεινό βράδυ και ανοίχτηκαν θαλάσσιες στο πέλαγος. Έπειτα από μερικές μέρες έφθασαν στη Γαλλία παράλια.

Απ' εδώ αρχίζουν ή μεγάλες περιπέτειες των δυο αδελφών. Ο δούξ Λορέντζο, ο άνδρας της Μαρίας, έτρεξε άμέσως στη Γαλλία, κουνώντας τη γυναίκα του. Ήθελε να την πάρει πίσω, κοντά του. Η Μαρία όμως ούτε το έδωσε πειρά με το μυαλό της να ξαναγαύσει στο σπίτι αυτό του ανδρώπου. Μόλις ο δούξ έφθασε στο Παρίσι, εκείνη έφυγε στο Βέλγιο κι' απ' εκεί στην Ισπανία. Και έτσι

και, κατ' εντολήν του άνδρός της, την έκλεισαν σ' ένα μοναστήρι. Ο Λορέντζο έφθασε σε λίγο στο μοναστήρι... Την ήθελε ακόμη. Και ζήτορας να του κάνει και άλλα, και άλλα παιδιά! Η Μαρία έμεινε κλεισμένη στο μοναστήρι, αλλά εξακολουούσε να ανήκει ν' ακολουθήσει τον άνδρα της. Στο τέλος της έθεσαν τρεις όρους: να γίνει καλόγισσα, να γυρίσει στη Νεάπολη με τον άνδρα της και να εξακολουθήσει να κρατήσει κλεισμένη στο μοναστήρι. Φυσικά, κανέναν από τους όρους αυτούς δεν μπορούσε να δεχθεί ή ώραία άνεψιά του Μαζαρίνου.

Αλλά και ο άνδρας της ήταν πολύ πεισματάρης. Έξακολουθούσε να την κρατεί κλεισμένη στο μοναστήρι, και ποιος ξέρει πού θα κατέληγε το ποταμάκι, αν σ' αυτό το άνασταχτό δεν πέθαινε ο παράξενος αυτός δούξ, που ήθελε τα παιδιά της. Η Μαρία έκανε τότε, ελευθερώ, πειρά.

Η ώραία άνεψιά του Μαζαρίνου έμεινε στο μέγαρο του δούξος τρία ή τέσσερα χρόνια. Έλαμπε με την όμορφη και με το πνεύμα της. Και γύρω της συζητιότανε άμέσως ένας κύκλος από θαυμαστά και ερωτευμένους νέους της Γαλλικής αριστοκρατίας.

Η γυναίκα όμως του δούξος δεν άργησε να ζηλεύσει την Ορτένσα. Στην αρχή την είχε δεχθεί κι' αυτή με μεγάλη χαρά. Έπειτα όμως το μικρό της ζήλεις έμπηξε μέσα της και άρχισε να επικρατεί ανάμεσα στις δυο γυναίκες μεγάλη ψυχρότης.

Ωστόσο η ζηλοτυπία της ουκίσσης της Σαβόιας ήταν εντελώς αδικαιολόγητη, γιατί ή σχέσεις της Ορτένσας με τον δούκα δεν είχαν τίποτα το ένοχο.

Οπωσδήποτε, σ' αυτό το άναμταξό ο Κάρολος 2ος της Άγγλιας, ο οποίος, όπως είπαμε, στη νεότητά του είχε αγαπήσει τρελλά την Ορτένσα, τα είχε χαλάσει με τη φίλη του Λουίζα, δούκισσα του Πόρτσμουθ, και έτσι ή καρδιά του Άγγλου βασιλέως έμεινε και πάλι ελεύθερη. Και αυτό ήταν μία εξαιρετική ευμένεια της τύχης για την ώραία Ορτένσα Μαντσίνι.

Δέν έλασε καιρό και έφυγε άπ' αυτόν τον Λονδίνο. Δέν άργησε να συναντηθεί με τον Κάρολο και ή καρδιά του Άγγλου βασιλέως εσκήρτησε και πάλι γι' αυτήν. Η Ορτένσα είχε πειρά αποκτήσει μία μεγάλη περιή, να κατεκτή τις καρδιές των κατεκτητών.

Η ώραία άνεψιά του καρδινάλιου της Γαλλίας έγινε τώρα επίσημη ενουμένη του Καρόλου. Πολύ γρήγορα όμως έποστίμης απ' αυτό τον όραιο και κατά πολύ νεώτερο δοκά του Μοναχό, ο οποίος ήταν ένας πολύ γοητευτικός άνδρας. Ο Κάρολος δεν άργησε να μάθει τις σχέσεις της φίλης του με τον δοκά και έρωτήθηκε τρομερά. Σάν πρακτικός όμως Έγγλιος δεν έσκέφθηκε ούτε να σκοτώσει, ούτε να κάνει τίποτα άλλο παρόμοιο στην άπιστη φίλη του. Αποφασιστικά της έκοψε την ήγεμονική επιχορήγηση που της έδινε. Και ποτέ απ' τα πωπιλά του χείλη δεν έδηγε στην Ορτένσα την όρνη που έπληλαζε μέσα στα στήθη του.

Ωστόσο το μέσο που μεταχειρίστηκε είχε ένα άμεσο αποτέλεσμα. Ο δούξ του Μοναχό έσπασε να αποτραβηχθεί και ή Ορτένσα Μαντσίνι

στην Ιταλία. Και εκεί πέθανε πολύ ή χρόνια αργότερα, απομονωμένη και λημονημένη.

Η αδελφή της ή Ορτένσα ωστόσο είχε περισσότερη τύχη. Όταν έγινε από τη Νεάπολη στο Παρίσι, πολυάριθμοι φίλοι και θαυμαστά την έδέχθηκαν με μεγάλη χαρά. Περισσότερο όμως απ' όλους ο δούξ της Σαβόιας, ο οποίος και την έφιλοξένησε. Η ώραία άνεψιά του Μαζαρίνου έμεινε στο μέγαρο του δούξος τρία ή τέσσερα χρόνια. Έλαμπε με την όμορφη και με το πνεύμα της. Και γύρω της συζητιότανε άμέσως ένας κύκλος από θαυμαστά και ερωτευμένους νέους της Γαλλικής αριστοκρατίας.

Η γυναίκα όμως του δούξος δεν άργησε να ζηλεύσει την Ορτένσα. Στην αρχή την είχε δεχθεί κι' αυτή με μεγάλη χαρά. Έπειτα όμως το μικρό της ζήλεις έμπηξε μέσα της και άρχισε να επικρατεί ανάμεσα στις δυο γυναίκες μεγάλη ψυχρότης.

Ωστόσο η ζηλοτυπία της ουκίσσης της Σαβόιας ήταν εντελώς αδικαιολόγητη, γιατί ή σχέσεις της Ορτένσας με τον δούκα δεν είχαν τίποτα το ένοχο.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΑΡΚΤΣΑΓΚ

Ένας πνευματώδης Αυστριακός συγγραφέας. Ο Κάρκτσαγκ και ο έκδοτής του. Μία φιλελογική συζήτηση που καταλήγει σε καυγά. Η τραγική επαλήθευση της προφητείας του συγγραφέως. Η σκηνοθεσία της «Εβας». Οι τετρακόσιοι εργάτες. Κάρκτσαγκ και Λεχάρ. Οι καλοντυμένοι ταξιδιώτες. Οι κοριόι, κτλ. κτλ.

Κάρκτσαγκ ήλθε στον Κάρκτσαγκ. Πράγμα πα-
ταν ένας πολύ γνωστός Αυστριακός δραματικός συγγραφέας, ο οποίος επί πολλά χρόνια έχρημάτισε διευθυντής της μεγάλης της Βιέννης. Έκτός όμως από τη μεγαλοφυΐα του, ο Κάρκτσαγκ φημιζόταν και για την ετοιμότητα του πνεύματός του και την τσαυτεριά του ειρωνείας, ή οποία έφτανε συχνά σε βαθμό σαρκασμού. Διηγούνται γι' αυτόν πολλά νόστιμα ανέκδοτα, μερικά από τα οποία θα σας διηγηθούμε σήμερα.

Μία φορά που ο Κάρκτσαγκ και ο περίφημος Αυστριακός έκδοτής Σλιβίνσκι βρισκόταναν στο Παρίσι, καθόταναν έν' απόγευμα στην ταράτσα ενός μεγάλου καφενείου.

Οι δυο άνδρες ήταν πολύ φίλοι και έτρεφαν άμοιβαίως βαθειά εκτίμηση και αγάπη.

Ωστόσο, ύσάκις άρχισαν τη συζήτηση γύρω από τα φιλολογικά ζητήματα, διαφωνούσαν, σφεδόν πάντοτε και ή συνομιλία τους έπαιρνε γρήγορα πολύ τραχύ τόνο. Αυτό συμβαίνει άλλωστε και για όλους τους λογίους όταν αρχίζουν τις φιλολογικές συζητήσεις, ή οποίες τις περισσότερες φορές καταλήγουν σε αληθινούς καυγάδες.

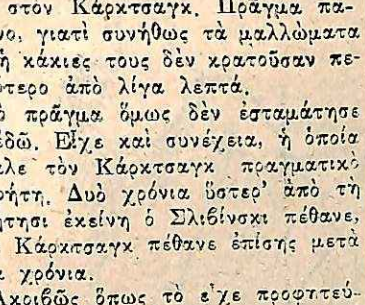
Έτσι κι' εκείνα το απόγευμα ο Κάρκτσαγκ και ο Σλιβίνσκι κατέβησαν να τσακωθούν στο γκαρ. Η ειρωνείες και οι σαρκασμοί έδιναν ζήλο και κανέναν τους δεν ήθελε πειρά να υποχωρήσει στη γνώμη του άλλου. Στο τέλος όμως ο Κάρκτσαγκ φάνηκε μετανοημένος για τον τόνο που είχε πάρει ή συνομιλία τους και είπε για να συμβιβαστεί τα πράγματα:

— Αγαπητέ μου Σλιβίνσκι, γιατί τάχα να τσακωνόμαστε έτσι γι' αυτά τα πράγματα; Πώς ξέρει πόσο θα ζήσουμε ακόμα; Έγω ίσως να ζήσω άλλα δέκα χρόνια και σ' άλλα δύο ακόμα...

Ο Σλιβίνσκι πειράχθηκε ωστόσο ακόμα περισσότερο από τα τελευταία αυτά λόγια του φίλου του και επί ένα όλκληρο είκοσιτετράωρο δεν μίλησε.

Ξαναγύρισε μετανοημένος στην βασιλέα. Μετά τον Κάρολο 2ο έβαλινε σαν διαδοχικά στην καρδιά της ώρας Γαλλίας ο Έκδοτής 2ος, που τον διαδέχθηκε και άργησε ο δούξ Γουλιέλμος της Ουγγαρίας.

Η Ορτένσα Μαντσίνι πέθανε σ' 1699. Ένα από τα πολυάριθμα παιδιά της της έλασε επάνω στον νεκρό της κρεβάτι τα μάνια, τα μέρη της, που μέχρι την τελευταία στιγμή έμειναν άρτια...

Κάρκτσαγκ ήλθε στον Κάρκτσαγκ. Πράγμα πα-
ταν ένας πολύ γνωστός Αυστριακός δραματικός συγγραφέας, ο οποίος επί πολλά χρόνια έχρημάτισε διευθυντής της μεγάλης της Βιέννης. Έκτός όμως από τη μεγαλοφυΐα του, ο Κάρκτσαγκ φημιζόταν και για την ετοιμότητα του πνεύματός του και την τσαυτεριά του ειρωνείας, ή οποία έφτανε συχνά σε βαθμό σαρκασμού. Διηγούνται γι' αυτόν πολλά νόστιμα ανέκδοτα, μερικά από τα οποία θα σας διηγηθούμε σήμερα.

Μία φορά που ο Κάρκτσαγκ και ο περίφημος Αυστριακός έκδοτής Σλιβίνσκι βρισκόταναν στο Παρίσι, καθόταναν έν' απόγευμα στην ταράτσα ενός μεγάλου καφενείου.

Οι δυο άνδρες ήταν πολύ φίλοι και έτρεφαν άμοιβαίως βαθειά εκτίμηση και αγάπη.

Ωστόσο, ύσάκις άρχισαν τη συζήτηση γύρω από τα φιλολογικά ζητήματα, διαφωνούσαν, σφεδόν πάντοτε και ή συνομιλία τους έπαιρνε γρήγορα πολύ τραχύ τόνο. Αυτό συμβαίνει άλλωστε και για όλους τους λογίους όταν αρχίζουν τις φιλολογικές συζητήσεις, ή οποίες τις περισσότερες φορές καταλήγουν σε αληθινούς καυγάδες.

Έτσι κι' εκείνα το απόγευμα ο Κάρκτσαγκ και ο Σλιβίνσκι κατέβησαν να τσακωθούν στο γκαρ. Η ειρωνείες και οι σαρκασμοί έδιναν ζήλο και κανέναν τους δεν ήθελε πειρά να υποχωρήσει στη γνώμη του άλλου. Στο τέλος όμως ο Κάρκτσαγκ φάνηκε μετανοημένος για τον τόνο που είχε πάρει ή συνομιλία τους και είπε για να συμβιβαστεί τα πράγματα:

— Αγαπητέ μου Σλιβίνσκι, γιατί τάχα να τσακωνόμαστε έτσι γι' αυτά τα πράγματα; Πώς ξέρει πόσο θα ζήσουμε ακόμα; Έγω ίσως να ζήσω άλλα δέκα χρόνια και σ' άλλα δύο ακόμα...

Ο Σλιβίνσκι πειράχθηκε ωστόσο ακόμα περισσότερο από τα τελευταία αυτά λόγια του φίλου του και επί ένα όλκληρο είκοσιτετράωρο δεν μίλησε.

Ξαναγύρισε μετανοημένος στην βασιλέα. Μετά τον Κάρολο 2ο έβαλινε σαν διαδοχικά στην καρδιά της ώρας Γαλλίας ο Έκδοτής 2ος, που τον διαδέχθηκε και άργησε ο δούξ Γουλιέλμος της Ουγγαρίας.

Η Ορτένσα Μαντσίνι πέθανε σ' 1699. Ένα από τα πολυάριθμα παιδιά της της έλασε επάνω στον νεκρό της κρεβάτι τα μάνια, τα μέρη της, που μέχρι την τελευταία στιγμή έμειναν άρτια...

στη σκηνή, θα φωνάζουν: «Ηρθε δεκαπέντε μονάχα εδώ. Μά' έξω στην άλλη περιμένουν άλλοι πεντακόσιοι ακόμα, για να σας σπάσουν το κεφάλι αν δεν μας δώσετε την αύξηση που ζητούμε!»

Σε μία άλλη όπερέττα του Λεχάρ, ή σκηνή έπρεπε να παριστά ένα μεγάλο ξενοδοχείο πολυτελείας, που να έχει τριακόσια δωμάτια, τα οποία, όποιαδήποτε είνε όλα κατεληγμένα από ταξιδιώτες. Οι ταξιδιώτες αυτοί έπρεπε να παρουσιασθούν σ' ένα σημείο του έργου επί σκηνής, ντυμένοι πολυτελέστατα.

Ο Κάρκτσαγκ έδειξε μεγάλη επιμέλεια για ν' ανέβηκε το έργο του Λεχάρ στο δυνατόν τελειότερο, καις φορές όμως τον έπαιναν κάτι μόνο σ' ένα σημείο των έπαιων

Και ο Κάρκτσαγκ επί πολλά χρόνια αργότερα ήταν τόσο περήφανος για τους κοριόι του, όσο και ο Λεχάρ για τη μουσική του. Γιατί ή προσθήκη του αυτή έμεινε άεσρατη για τους Βιεννέζους και περίφημη στα θεατρικά χρονικά.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ
ΚΑΤΑΔΙΚΑΙ ΖΩΩΝ

Κι' άλλοτε έχουν γράψει περί της καταδίκης διαφόρων ζώων κατά τον μεσαίωνα. Ίδου μερικές ακόμη πληροφορίες:

Στα 1120 ο αρχιεπίσκοπος της Λωδών άφώτισε δημοσία τους αρτοπώτες και τις κάμπιες. Στα 1386 καταδικάστη εις απαγορευμένη υπό κατόν Φαλές δικαστηρίου ένας χοίρος διότι κατεσπαράζε ένα παιδάκι.

Στα 1474 καταδικάστη στο Βαλές ένας πετεινός να καί, γιατί διέδωθε ότι είχε γεννήσει... ένα αυγό!

Στα 1499 το δικαστήριο του Μπρεβέ κατέδικασε ένα βώδι σε κοίμασμα, επειδή είχε σκοτώσει με τα κέρατά του ένα νεό. Στα 1554 ο αρχιεπίσκοπος της Λωζάννης έδωκε άφορισμόν εναντίον των βδελών, ή οποίες εχόν καταστή επικίνδυνες στα ύδατα. Στα 1594 απηγγελοήθη σε μια πόλη της Γερμανίας και δευτερος χοίρος, διότι είχε την απείθεια να φάει ένα κομμάτι άρτου. Η περισσότερο όμως απ' όλες τις δίκες είνε εκείνη ή οποία διεξήχθη χάστε σε μια πόλη της Βρετανίας εναντίον των καμπών. Έγινε προηγουμένως συφωνία με τους δικαστικούς τύπους, αγωγή ενόπιον του δικαστηρίου κατά των ενόπιων άπάντων επί φροσύ εξεβήκατος, παραβώθη εις τους κατηγορούμενους ένας δικηγόρος της υπερασπίσεως και επηκολούθησεν ή εκδοθείσα απόφασις ή κάμπις καταδικάστηκε εις έθλοθλασμήν.

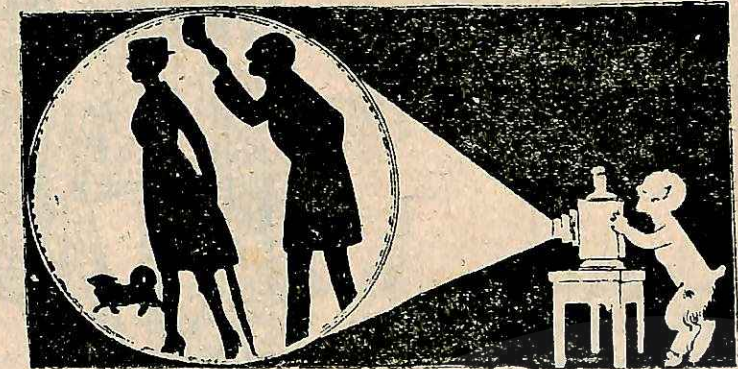
— Τί διάβολο θα κάνουμε τώρα; — Ε, δεν επανέλαμψε κάθε τόσο... Έ, δεν μου λέει τί διάβολο θα κάνουμε τώρα!

— Πολύ καλά! — Ο Κάρκτσαγκ εν τω μεταξύ έβγαζε το κεφάλι του.

— Βοήθα, είπα στο τέλος, βοήθα, άγαπητέ μου Λεχάρ! Είπα σωστό βέβαια πως χρειάζονται για το έργο και μη μου κοροϊεύεις τώρα ανήθους

— Βοήθα, είπα στο τέλος, βοήθα, άγαπητέ μου Λεχάρ! Είπα σωστό βέβαια πως χρειάζονται για το έργο και μη μου κοροϊεύεις τώρα ανήθους

— Βοήθα, είπα στο τέλος, βοήθα, άγαπητέ μου Λεχάρ! Είπα σωστό βέβαια πως χρειάζονται για το έργο και μη μου κοροϊεύεις τώρα ανήθους

στραβοκεφαλίες, αληθινά ανεξήγητες. Κάτι τέτοιο συνέβη και όταν ανέβηκε στή σκηνή το περίφημο έργο του πολυτελή φορέα, που θα έκδοταν ένα διάβολο και γι' αυτό παρουσίασε δέκα μονάχα καλοντυμένους ταξιδιώτες.

Μόλις το είδε αυτό ο Λεχάρ στις πρώτες πόδες του έργου, έγινε έξω φρενών.

— Θα με καταστρέψης! άρμισε να φωνάξει προς τον Κάρκτσαγκ. Θα με σφονδίρουν, θα με κάνουν να ντρέπομαι να ξαναβγώ έξω!

— Αγαπητέ μου, απηλπίεσά, εν τέλει παράλογα, του απάντησε ο Κάρκτσαγκ, για να τον καθησυχάσει.

Αυτό όμως εξερέθισε περισσότερο τον μουσικοσυνθέτη και ή φωνή του έγιναν δυνατώτερες.

— Τί διάβολο θα κάνουμε τώρα; — Ε, δεν επανέλαμψε κάθε τόσο... Έ, δεν μου λέει τί διάβολο θα κάνουμε τώρα!

— Πολύ καλά! — Ο Κάρκτσαγκ εν τω μεταξύ έβγαζε το κεφάλι του.

— Βοήθα, είπα στο τέλος, βοήθα, άγαπητέ μου Λεχάρ! Είπα σωστό βέβαια πως χρειάζονται για το έργο και μη μου κοροϊεύεις τώρα ανήθους

— Βοήθα, είπα στο τέλος, βοήθα, άγαπητέ μου Λεχάρ! Είπα σωστό βέβαια πως χρειάζονται για το έργο και μη μου κοροϊεύεις τώρα ανήθους

— Βοήθα, είπα στο τέλος, βοήθα, άγαπητέ μου Λεχάρ! Είπα σωστό βέβαια πως χρειάζονται για το έργο και μη μου κοροϊεύεις τώρα ανήθους

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

«Αν θέλετε το φόρεμά σας να είναι έντελως της μόδας, πρέπει απαραίτητα να έχετε ένα από τα παρακάτω χρώματα: κίτρινο, βιολετί, πράσινο, κόκκινο, μπλε ή καστανό. Αυτά είναι τα πλέον «ανόητα» χρώματα έφ' ετος. Καθώς βλέπετε, τα περισσότερα είναι πολύ χτυπητά.

— Όσοι πρέπει να ξέρετε ακόμα ότι το κίτρινο δεν συνηθίζεται παρά μόνο για τουαλέτες απογευματινές «αμυγνιές», ότι το κόκκινο, που είναι λιγότερο λουσατό, φοριέται και το πρωί, ότι το βιολετί θεωρείται πολύ «αμυγνιές» και κατάλληλο για βραδυνές τουαλέτες και ότι το πράσινο είναι κατάλληλο για ανσάμπλ, αποτελούμενα από ένα μεταξωτό φόρεμα και από ένα μάλλινο επανωφόρι.

— Όσον αφορά το μπλε και το καστανό, αυτά συνηθίζονται προ πάντων για φορέματα ταξιδιού και για καθημερινά φορεματάκια «που-που» άλλων, τα οποία γίνονται ως επί το πλείστον από βουάλ καντριγιέ, μπλε και καστανό.

— Τα τελευταία βραδυνά φορέματα γίνονται από δαντέλλα ζωηρού βιολετί χρώματος, που λέγεται «έσβην». Το χρώμα αυτό είναι πολύ γλυκό και πηγαίνει πολύ στο πρόσωπο.

— Σε φορέματα απογευματινά από μουσελίνα και φουλάρ ευρωπαϊκή, βλέπουμε συχνά ζιλέ, αμυγνιές και στρογγυλό γιακά από δαντέλλα κιντρινωπή ή μπλε, ενκρουστές από αόσους.

— Συνηθίζονται επίσης πολύ και εσάρπες από δαντέλλα με υπορτούρα στις άκρες των από το βραχίονα του φορέματος, ή και το αντίθετον, δηλαδή εσάρπες από το βραχίονα του φορέματος και υπορτούρες δαντελλένιες. Η πρώτη εσάρπα είναι πολύ ανουβιστική.

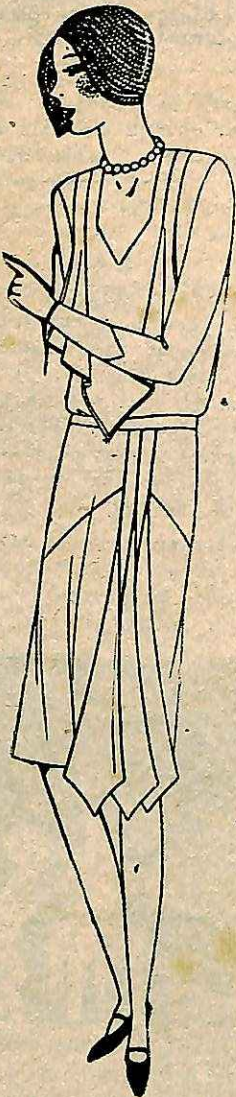
— Η εσάρπα αυτές ντυσάρονται και περιτυλίζουν το ντεκολτέ, γαρνιρόντας έτσι με χάρη ύψηλα το κορμάκι.

— Όταν η φούστα αποτελείται από πολλά βολάν, τότε αυτά γαρνιρόνται τις περισσότερες φορές με μια στενή δαντέλλα ή με μεταξωτή κορτονιέ πλεγτή με χρυσά ή με βελούδα του ίδιου χρώματος με το φόρεμα. Επίσης και η δαντέλλα ε'νε του αυτού χρώματος και πλεγτή.

— Τελευταία ε'νε και πάλι πολύ της μόδας ένα μπουκέτο στο κορμάκι. Το μπουκέτο αυτό ε'νε ένα στέλισμα που πηγαίνει πολύ με τα καλοκαιρινά φορέματα. Πρέπει όμως να το διαλέγουμε ανάλογα με κάθε φόρεμά μας.

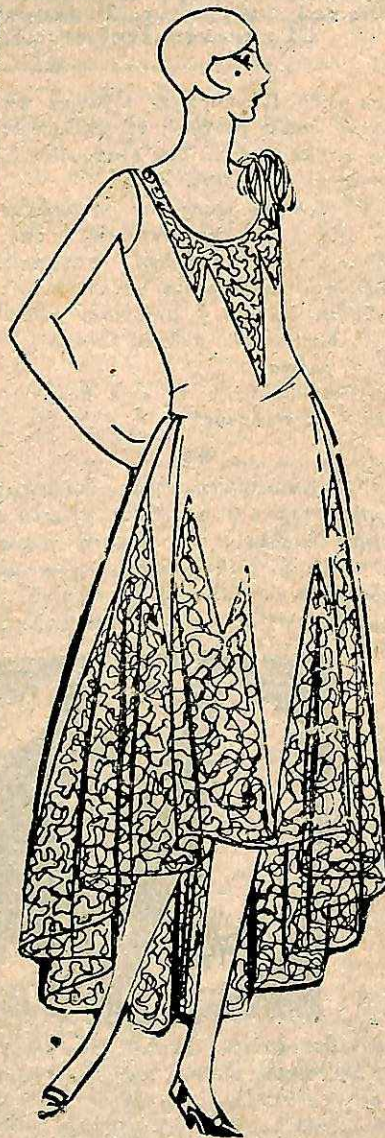
— Έτσι, για το ρεθόρμις ζακέτας θα διαλέγουμε μια γαρνιτούρα ή μια καμπίνα, καμωμένες από βελούδα ή από ύφασμα του αυτού χρώματος με την ζακέτα. Με φόρεμα πάλι από μουσελίνα εμπίρμι με λουλούδια, πηγαίνουν άψογα από μουσελίνα με χρώματα όπως του φορέματος. Τα άνθη αυτά αποτελούν ένα κλόσιον μπουκέτο, που κερφαίνεται στον ώμο. Φόρεμα

ΓΙΑ ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Φόρεμα απογευματινό από κρεπ-σατέν, γαρνιρισμένο με ντεκούπ από την αντίθετη όψη του βραχίονα. Η ντεκούπ αυτές σχηματίζουν στο κορμάκι ένα πλατύ γιακά και στο πλάι της φούστας τρία παννύ μπερέ.

ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Φόρεμα βραδυνό από σατέν γκριζό ανοιχτό. Το κορμάκι, φόρεμα πρεσβές, και η φούστα στυλ, πλά μακρὰ πίσω, ε'νε ενκρουστές με δαντέλλα ασπρήνια.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ

Επανωφόρι από κασά μπλε ανοιχτό, γαρνιρισμένο με γαλόν κάτω, στα μανίκια και στις άκρες της εσάρπας, ή οποία γίνεται από το ίδιο ύφασμα.

ται επάνω στον ώμο, ώστε να τον σκεπάσει, σκεπάζοντας συγχρόνως και ένα μέρος του μπράτσου. Σε φορέματα προ πάντων από ελαφρύ λεπτό ύφασμα πηγαίνει θαυμάσια ο μεγάλος γιακάς. Ο γιακάς αυτός, στρογγυλός συνήθως, ε'νε ξεχωριστός ή προσαρμοσμένος στο φόρεμα.

— Τουαλέτα από σατέν και τούλι γίνεται με φουφά από σατέν και με τουνί και πανιέ τούλινα. Τα πανιέ όμως αυτά πηγαίνουν μόνο σε όσες ε'νε πολύ λεπτές. Έκτος από την τουνί που ε'ναι ανοιχτή εμπρός ώστε να φαίνεται το φουφά, συνηθίζεται και τα αλληλάλληλα τούλινα βολάν. Όσοι η τουνί ε'νε πιο μοντέρνες προ πάντων σε φορέματα από λεπτά ύφασματα, στα οποία γίνονται με γκοντέ και άνισες κάτω.

— Τα φορέματα από δαντέλλα και σατέν γίνονται από φουφά μεταξωτό και φούστα ή τουνί δαντελλένια. Γίνονται επίσης δόκλινες από σατέν με ενκρουστούς δαντελλένιες, δηλαδή με αμυγνιές, παραινέτα και υπορτούρες από δαντέλλα, στενά ή πλατιά, ώστε η τουαλέτα να κάνουν πότε την εντύπωση φρεσκάτων ή σατέν, στολισμένων με δαντέλλες, και πότε φορεμάτων δαντελλένιων, γαρνιρισμένων με σατέν.

— Με τα φορέματα αυτά πηγαίνουν γύρω στο ντεκολτέ εσάρπες από δαντέλλα και σατέν. Με φορέματα από τούλι πηγαίνουν τούλι νες εσάρπες ενκρουστές με μοτίφ από λαμ ή δαντελλένια.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΑΠΟ ΤΑ ΚΙΟΣΚΙΑ ΚΑΙ

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΤΟ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΗΣ “ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ,”

(ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΩΝ)

Η δοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει τους δόντας, τα υύλα, δόκλινον το στόμα. Δοκιμάσατέ την και θα αιθανθήτε καθαριότητα και δροσικότητα του στόματος επί ώρας.

ΚΟΛΥΝΟΣ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

“ΘΑ ΣΑΣ ΠΩ ΕΝΑ ΜΥΣΤΙΚΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ,”

λέγει η κ. Υγχετ Ντυφλό:

«Διά να έχετε τράχηλο λευκό και απαλό, διά να εξαλειφθούν ή τριχες και το γουόδι, από οπούδήποτε θέλετε, μεταχειρισθήτε δόκλιν ΤΑΚΥ, την εξαίσιον αρωματισμένην κρέμα ήπως ε'νε και βρίσκεται όταν βγαίνει από το σωληνάριο. Μετά 5 λεπτά δε πλένατε το μέρος εκείνο με λίγο νερό. Τίποτε άλλο. Θα μείνετε κατάπληκτοι με το αποτέλεσμα και θα απογοησθήσετε για πάντα το επικίνδυνον ζυάφι, που ποικαλεί σπινάκια και με το όποιον ξαναφωτάνουν αι τριχες τάχιστα και σκληρές, καθώς και όλες τις άλλες αποφιλωτικές κρέμες, που έχουν δυσομείαν και δύσκολη τη χρήση.

» Φθηνή, άβλαβής, η κρέμα ΤΑΚΥ διαλθεί την τρίχα, ή οποία στο τέλος εξαφανίζεται οριστικώς. Ε'νε μία θαυμασία ανακάλυψις. Ε'ναι καταγοητευμένη. Το ΤΑΚΥ πωλείται παντού, προς δρ. 40 το σωληνάριον. Ζητήσατέ το, αλλά προσοχή! Προς αποφυγήν των επιβλαβών απομιμήσεων, πρέπει να γνωρίζετε ότι γνήσια ε'νε μόνον τι κυτία, τα φέροντα ερυθράν ετικέταν με μαύρα γράμματα και το όνομα Πέτρος Ντούρατος, Αθηνών, ως επίσης και την οδηγίαν χρήσεως ελληνιστί και γαλλιστί.

Γενικός αντιπρόσωπος διά την Ελλάδα
ΠΕΤΡΟΣ ΝΤΟΥΡΑΤΟΣ

Διαρκής παρακαταθήκη: Σπόα Πεσματζόγλου — Αθηνών.
Υποκατάστημα εν Θεσσαλονίκη: Όδος Μεγάλου Αλεξάνδρου 35.

Η δοντόκρεμα ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει και άπολυμαίνει τους δόντας. Καταστρέφει τους φορεύς της σήψεως και δροσίζει το στόμα.

ΚΟΛΥΝΟΣ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΔΙΑ ΤΑ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ

συνιστώμεν την τελευταίαν Όφθαλμολογικήν Κλινικήν του κ.

ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ

Υφηγητού της Όφθαλμολογίας εν τη Πανεπιστημική.

27 Μανδρού 27 Αθηνών. Τηλ. 1-68

Αγοράζετε όλοι την “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ”

ΚΡΕΜΑ ΠΙΚΡΑΜΥΓΔΑΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΚΑΛΩΝΗ

(Σήμα κατατεθέν)

Ε'νε άφρὸς πικραμυγδαλίου, ή μόνη κρέμα που θα σάς αφαιρέση τας ουτίδας και θα σάς προφυλάξη το πρόσωπον από τὸν καύσωνα τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ζητήσατέ την παντού

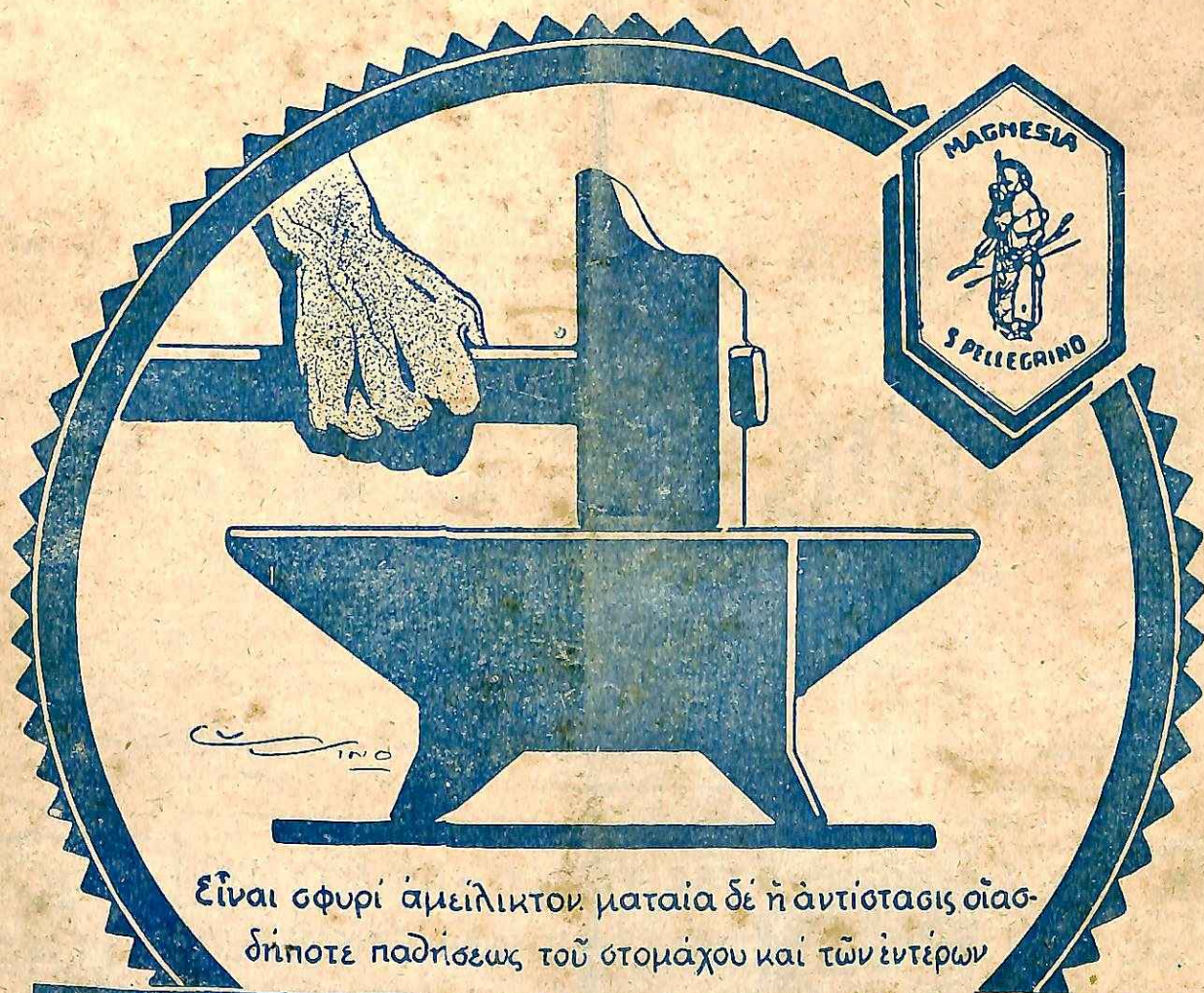
Κεντρική Αποθήκη-Φαρμακείον ΚΑΤΣΑΡΗ & ΡΕΡΑ
Γονία Πατησίων 17 και Βερατέρου

ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος Δερματολόγος. Ήπι δε-καεσασίαν Ήπιμελήτης της ιδι-αιτέρας Κλινικής του καθηγητοῦ κ. Γεωργίου Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἐκάστην ὁδὸν Κεραλλή- νιας 30.

Ώραι 8—11 π.μ. και 4—7 μ.μ.
Ασθ. Τηλ. 7—62 (Παλαιόν).

H MONTAIN

Εἶναι σφυρί ἀμείλικτον ματαία δέ ἡ ἀντίστασις οἷας
 δήποτε παθήσεως τοῦ στομάχου καὶ τῶν ἐντέρων

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

• Τὸ καλλίτερο καθαρτικόν •

Ἀντιπρόσωπος δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα : Θεόδωρος Σ. Βασιλείαδης, Εὐριπίδου 6—Ἀθῆναι

